Robert E Howard

CONAN

Cântecul lui Conan

Înfrânt dac-ai fost, iubitor de dreptate,
Şi duşmani o seamă de te-au prigonit,
Îţi află puterea, de-ţi vrei libertate
Şi caută-n carte pe cel răzvrătit.
Războinici şi vraci fără seamăn pe lume,
Domniţe vrăjite, mişel şi avar,
Voit-au să sfarme în ţări fără nume
Pe Conan, viteazul, vestitul barbar.
El singur venit-a din zări fără umbră,
Păduri străbătând, şi mări şi nisipuri
Din tainiţe vechi comori ca să smulgă
Păgânilor zei cu pârdalnice chipuri.

Norocul de vrei să îţi fie în rând
De vrei să învingi doar c-un vis şi un gând
Nu aripi să ai, nici averi, nici dovezi,
Ci-n Conan învaţă de-acuma să crezi.

Robert E. Howard
L. Sprague de Camp
Lin Carter

Conan

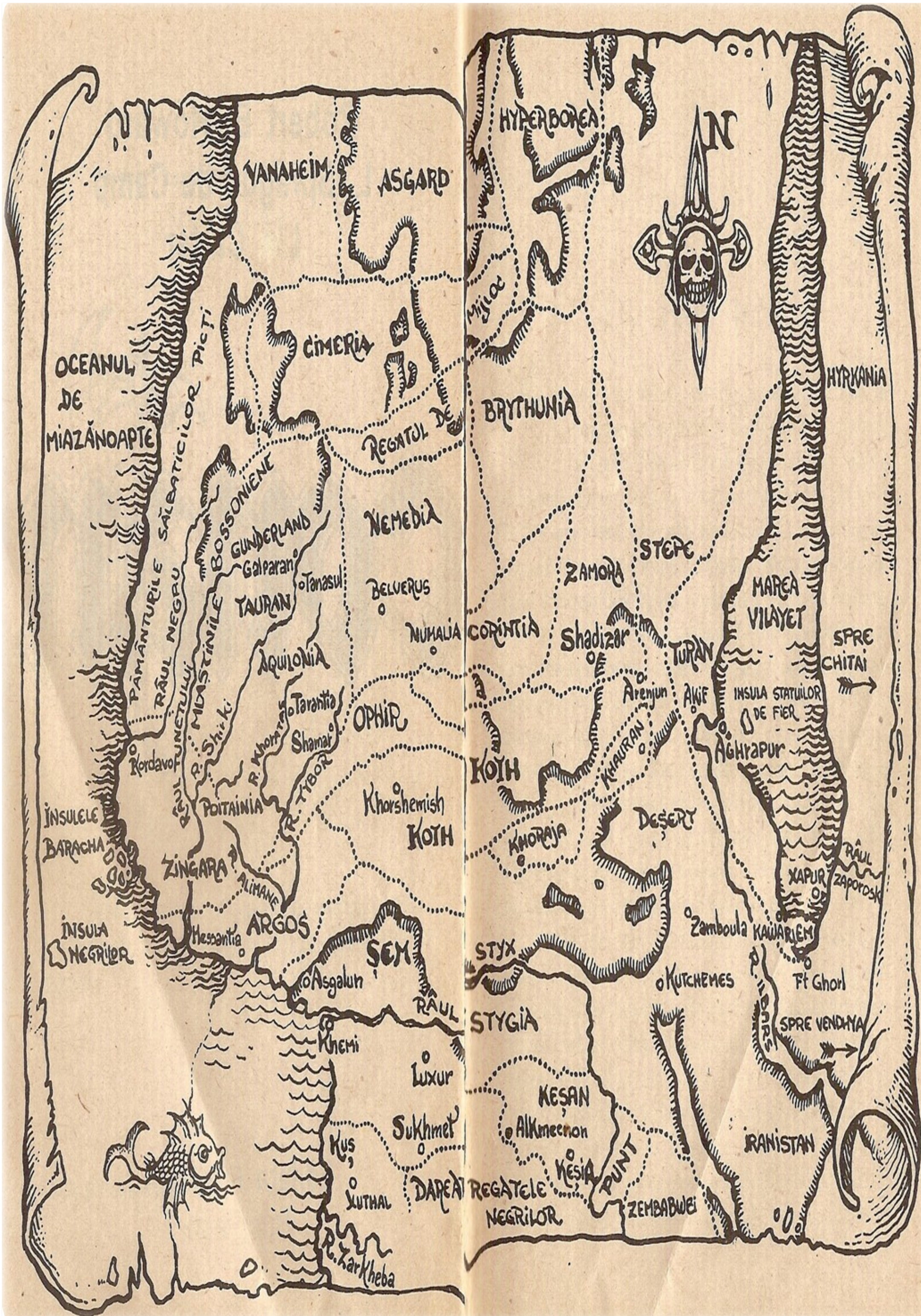
Versiunea românească: Junona Tutuna

Ilustratii coperta:
Frank Frazetta
Boris Vallejo

Ilustratii interior:
John Buscema
Earl Norem Jr.

VANAHEIM
ASGARD
HYPERBOREA
N
OCEANUL DE MIAZĂNOAPTE
PĂMÂNTURILE SĂLBATICILOR PICȚI
CIMERIA
Mijloc
REGATUL DE
BRYTHUNIA
HYRKANIA
RÂUL NEGRU
BOSSONIENE
MLAȘTINILE
GUNDERLAND
Galparan
Tanasul
NEMEDIA
BELVERUS
ZAMORA
STEPE
TAURAN
NUMALIA
CORINTIA
Shadizar
TURAN
MAREA VILAYET
SPRE CHITAI
AQUILONIA
Tarantia
Shamar
OPHIR
Arenjun
AKIF
INSULA STATUILOR DE FIER
Aghrapur
RÂUL FUNCTULUI
R. Shirki
Kordavo
R. Khorotas
R. TYBOR
KOTH
KHAURAN
Khorshemish
KOTH
DEȘERT
POITAINIA
INSULELE BARACHA
ZINGARA
R. ALIMANE
KHORAJA
RÂUL ZAPOROSK
XAPUR
INSULA NEGRILOR
Messantia
ARGOS
ȘEM
STYX
Zamboula
KAWARIEM
Ft Ghorl
Asgalun
RÂUL STYGIA
KUTCHEMES
R. ILBARS
SPRE VENDHYA
Khemi
Luxur
KEȘAN
Sukhmet
Alkmeenon
KUȘ
Kesia
PUNT
IRANISTAN
Kuthal
DARFAR
REGATELE NEGRILOR
ZEMBABWEI
R. Zarkheba

ERA HIBORIANĂ

Puţine lucruri se ştiu despre acele vremuri în depărtate, cunoscute doar din Cronicile Nemediene ca Epoca Precataclismică şi, în afară de câteva amănunte despre ultima parte a acestei ere, restul se pierde în aura amăgitoare a legendei. Istoria scrisă a acelor timpuri se naşte abia după dispariţia civilizaţiei pre-cataclismice, pe când cele mai înfloritoare regate erau: Kamelia, Valusia, Verulia, Grondar, Thule şi Commoria. Toţi locuitorii acestor ţări vorbeau limbi asemănătoare, ce păreau că se trag dintr-o limbă străveche, comună. Mai erau şi alte ţinuturi, la fel de prospere, însă stăpânite de tot felul de seminţii deosebite şi, probabil, mult mai vechi. Barbarii acelor vremuri erau faimoşii picţi, care trăiau tocmai pe insulele de miazănoapte, apoi atlanţii, ce vieţuiau pe un mic continent situat între Insulele Picţilor şi marele continent turian şi, în sfârşit, lemurienii, de pe numeroasele insule aflate în emisfera estică.

Existau pe atunci şi o mulţime de locuri necunoscute încă, necălcate de picior de om. Ţinuturile cele bogate şi civilizate, chiar dacă erau foarte întinse, ocupau doar o parte destul de mică a planetei. Valusia era ţara cea mai îndepărtată din partea de apus a continentului turian; Grondar se afla la celălalt capăt al continentului, spre răsărit. La miazăzi de Grondar, unde trăia un popor mai puţin, săltat decât cele dimprejur, se aşternea un pustiu arid. Prin acel deşert, din loc în loc, se întâlnea câte un petec de junglă şi vreun munte mai înverzit, unde îşi duceau viaţa clanuri şi triburi de sălbatici. Departe, spre sud, se ridicase o naţie ciudată, a cărei cultură nu avea nici o asemănare cu aceea a turienilor, ci părea mai degrabă că păstrează obiceiuri şi tradiţii din epoca întunecată de dinaintea apariţiei oamenilor. Pe ţărmurile estice se afla o altă rasă, la fel de stranie şi neînrudită cu turienii, cu care numai lemurienii intrau în legătură, arareori. Acel neam nemaivăzut venise de pe un continent fără nume şi despre care cei din lumea civilizată ştiau doar că se afla undeva, la răsărit de Insulele Lemuriene.

Civilizaţia turienilor începu să decadă. Armata lor era alcătuită mai ales din mercenari barbari. Picţii, atlanţii şi lemurienii ajunseseră demult generali, înalţi demnitari, ba

uneori chiar regi în Turia. Dar despre hărţuielile neostoite dintre acele regate, despre războaiele dintre Valusia şi Commoria, precum şi despre cucerirea unei părţi a continentului de către atlanţii care au ridicat acolo un stat fără seamăn, povestesc mai mult legendele, decât cronicile.

Şi, dintr-odată, asupra lumii s-a abătut Cataclismul. Atlantida şi Lemuria s-au scufundat pe vecie, iar Insulele Picţilor s-au ridicat din măruntaiele pământului, până ce s-au prefăcut în piscurile munţilor unui nou continent. Ţinuturi întregi ale vechiului continent turian au pierit însă acoperite de valurile oceanului, iar în urma lor au rămas mari lacuri şi mări interioare. Vulcani năprasnici au izbucnit, pustiind totul împrejur, şi cutremure nemaiîntâlnite au surpat marile oraşe ale imperiilor altădată strălucitoare. Seminţii întregi au fost pur şi simplu spulberate pentru totdeauna.

Dar barbarii au rezistat mai bine catastrofei. Locuitorii Insulelor Picţilor au fost nimiciţi până la unul, însă o mare colonie picta, aşezată în ţinuturile muntoase sudice ale Valusiei, chiar la graniţa acestei ţări, pentru a sta ca o stavilă în calea năvălitorilor, a rămas neatinsă. De asemenea, pământurile stăpânite de atlanţi, pe continentul turian, au scăpat întregi, ca prin minune, iar mii şi mii de rubedenii ale lor, părăsindu-şi vechea vatră, ce se scufunda în ocean văzând cu ochii, şi-au urcat familiile în bărci şi au venit să se stabilească în ţara cucerită *de* cei din neamul lor. Mulţi lemurieni au ajuns pe coasta de răsărit a continentului turian, unde ţarinile nu fuseseră mai deloc vitregite de cumplitele toane ale planetei. Dar odată aflaţi acolo, au fost robiţi pentru multe veacuri de către băştinaşi, cunoscând astfel o îndelungată perioadă întunecată, de umilinţe şi suferinţe nenumărate.

În partea de apus a continentului, schimbările uriaşe apărute pe neaşteptate au dus la plămădirea unor forme ciudate de viaţă, la zămislirea unor plante şi animale nemaivăzute până atunci. Jungla de nepătruns a pus stăpânire peste câmpurile de altădată, ape învolburate şi-au tăiat mătci până la mare, munţi abrupţi s-au înălţat peste noapte, iar lacuri adânci au înghiţit ruinele cetăţilor cândva falnice, de prin văile înverzite. În noua ţară a atlanţilor, în zonele mlăştinoase au luat naştere nenumărate făpturi ciudate şi primejdioase: maimuţe şi oameni-maimuţă. Nevoiţi să se lupte mereu, pe viaţă şi pe

moarte, cu aceste creaturi, atlanţii au reuşit totuşi să păstreze tradiţii şi obiceiuri respectate cândva în fostul lor regat barbar, deosebit de înfloritor. Nemaiavând însă minereuri de fier şi metale preţioase, din belşug, ca înainte, au devenit iscusiţi cioplitori în piatră, ca străbunii lor. Meşteşugul lor a ajuns şi mai măiestru când au intrat în legătură cu puternicul neam al războinicilor picţi, care îmbrăţişaseră şi ei această îndeletnicire, lucrând mai cu seamă în silex. Curând însă, picţii i-au întrecut pe atlanţi ca număr şi în privinţa cunoaşterii artei războiului. Ei nu aveau dragostea pentru frumos a acestora din urmă, dar erau mai practici şi se înmulţeau mai iute. În urma lor nu au rămas fresce minunate sau sculpturi în fildeş, precum cele migălite de vrăjmaşii lor, dar s-au păstrat nenumărate arme de silex, foarte temute în luptă. Însă aceste două neamuri au început să se hărţuiască întruna, pornind astfel o mulţime de războaie pustiitoare. Şi nu după multă vreme, poporul atlant, mai puţin numeros, a fost aruncat din nou în negura barbarismului, iar picţii nu au mai cunoscut înflorirea de până atunci, şi civilizaţia lor a început să decadă. La cinci veacuri după Cataclism, barbarii aproape au dispărut. Au rămas numai câteva triburi de primitivi (picţii), care se sfădeau întruna cu alte triburi de sălbatici (atlanţii). Picţii însă erau mai mulţi şi mai uniţi, în vreme ce atlanţii se împărţiseră în clanuri dezbinate. Dar toate acestea se petreceau în partea de apus a continentului.

În îndepărtatele ţinuturi răsăritene, izolate de restul lumii printr-un lanţ muntos foarte înalt, nou format, precum şi de lacuri întinse, sclavii lemurieni trudeau din greu pentru stăpânii lor. Partea de sud însă rămăsese învăluită în mister, pentru că nimeni nu cutezase să răzbată până acolo. Cataclismul nu schimbase prea mult regiunea aceea, ai cărei locuitori nu depăşiseră încă stadiul preistoric. Dintre popoarele civilizate ale continentului turian a rămas numai cel al zemrilor, care ocupau regiunea de la poalele munţilor sud-estici, fără a avea vreo legătură cu valusienii. Din loc în loc, erau risipite triburi primitive, care nu intraseră niciodată în legătură cu marile civilizaţii.

Dar în nordul necunoscut, o nouă seminţie se năştea. În timpul cataclismului, o ceată de sălbatici, nu cu mult mai dezvoltaţi decât neanderthalienii, se refugiaseră într-acolo. Nu găsiseră decât ţinuturi înzăpezite, unde vieţuiau maimuţe

uriaşe, fioroase, acoperite cu păr lung, alb, şi care păreau că se împacă destul de bine cu clima deosebit de rece. Noii-veniţi s-au luptat câtăva vreme cu acele animale primejdioase, până au reuşit să le alunge dincolo de Cercul Polar, unde, credeau ei atunci, temutele făpturi aveau să piară. Apoi, cu timpul, oamenii s-au obişnuit cu condiţiile aspre şi, treptat, au întemeiat o nouă civilizaţie.

După ce numeroasele războaie dintre picţi şi atlanţi marcaseră începutul decăderii celor două popoare, un alt cataclism, la o scară mai mică, a modificat din nou întinsul continent turian, lăsând în urmă o mare interioară, unde fusese altădată o întreagă salbă de lacuri vaste. Se tăiase astfel orice punte de legătură dintre est şi vest, iar cutremurele dezlănţuite odată cu acest nou proces au întregit şirul de nenorociri ce se abătuseră asupra celor două neamuri, oricum pe cale de dispariţie, după atâtea crunte bătălii.

După o mie de ani de la acest al doilea cataclism, partea apuseană a lumii părea o nesfârşită junglă, presărată cu numeroase lacuri şi străbătută de fluvii tumultoase. Prin ţinuturile deluroase, acoperite de păduri, rătăceau cete de oameni-maimuţă, neînzestraţi cu darul vorbirii şi nedeprinşi să stăpânească focul sau vreun meşteşug. Aceştia erau urmaşii foştilor atlanţi, readuşi deja la stadiul de primitivism la care îi condamnase traiul în jungla de care strămoşii lor se străduiseră atât să scape. În partea de sud, din loc în loc, vieţuiau triburi mici, care locuiau în peşteri şi al căror grai omenesc se reducea la câteva strigăte guturale. Aceste făpturi, care cu greu îşi meritau numele de oameni, erau supravieţuitorii neamului picţilor. Nu moşteneau însă de la strămoşii lor decât agresivitatea şi iscusinţă în mânuirea armelor, cu ajutorul cărora îşi procurau hrana de zi cu zi. Nici sălbaticii picţi, nici primitivii atlanţi nu aveau vreo legătură cu alte triburi sau popoare.

Între timp, lemurienii, aduşi şi ei aproape în pragul primitivismului, după atâţia ani de sclavie şi muncă silnică, se răsculaseră împotriva stăpânilor şi îi înfrânseseră. Iar în vremurile acelea, se povesteşte că nu erau decât nişte barbari abia eliberaţi, care trăiau în voie printre ruinele unei civilizaţii misterioase. Cei care scăpaseră de mânia foştilor sclavi, se refugiaseră spre apus, iar apoi o porniseră spre sud, către ciudatele ţinuturi aflate încă într-o perioadă preistorică

întârziată. Prin viclenie, îi supuseseră pe cei de acolo şi îşi impuseseră propria cultură, influenţată însă de cea a băştinaşilor. Noul lor regat a primit numele de Stygia. Puţini descendenţi ai localnicilor au supravieţuit, dar, în chip ciudat, ei au fost veneraţi ca zei, după ce întreaga lor seminţie fusese stârpită de către năvălitori.

Încet-încet, triburile rătăcitoare de sălbatici care tot cutreierau lumea păreau că se apropie de o nouă treaptă de evoluţie, cu toate că rămâneau tot dezbinate şi nu purtau încă nici un nume. Dar în nord, urmaşii celor demult ajunşi în ţara zăpezilor, evoluau uimitor, pe zi ce trecea. Îşi spuneau hibori sau hiborieni. Zeul căruia i se închinau era Bori, despre care legendele povesteau că fusese cândva un şef de clan care, în timpul Marelui Cataclism, îi dusese pe străbunii lor spre nord, scăpându-şi astfel neamul de la pieire. Dar toate aceste istorii se pierdeau în negura timpurilor, aşa că nimeni nu avea cum să mai ştie adevărul.

Hiborienii ocupaseră mai toată zona nordică, apoi unele triburi începuseră să se deplaseze spre sud. Până atunci, nu mai cunoscuseră alte popoare, ci se luptaseră numai între ei. După o mie cinci sute de ani de trai în ţinuturile friguroase, hiborienii ajunseseră un popor de oameni viguroşi, înalţi, cu părul roşcovan şi ochii cenuşii. Erau războinici de temut, dar purtau în suflet dragostea pentru frumuseţile naturii şi se aplecaseră asupra meşteşugurilor care cereau migală şi măiestrie. Îşi câştigau hrana mai ales vânând, dar de câteva sute de ani, triburile dinspre sud se îndeletniceau şi cu creşterea vitelor. După ce trăiseră atâtea veacuri izolaţi de restul lumii, hiborii nu mai puneau defel la îndoială faptul că erau singurii aleşi ai zeilor, care stăpâneau pământul. Însă într-o bună zi, un viteaz ce cutezase să se aventureze în ţinuturile cele mai îndepărtate ale nordului, se întorsese să povestească îngrozit că marile întinderi de gheaţă, pe care ei le crezuseră de atâta vreme pustii, erau locuite de un numeros trib de oameni-maimuţă, care, jura el în faţa templului, se trăgeau neîndoielnic din fioroasele animale alungate cândva de strămoşii lor. Temerarul le ceruse semenilor lui să alcătuiască de îndată o ceată mare de războinici încercaţi, care să se îndrepte spre Cercul Polar şi să stârpească pentru totdeauna fiarele ce se prefăceau, văzând cu ochii, în fiinţe omeneşti. Bărbaţii tribului îl luaseră în râs. Dar el

tot strânsese câţiva tineri curajoşi şi o porniseră într-acolo. Nici unul măcar nu se mai întorsese.

În schimb, triburile de hiborieni se deplasau tot mai mult spre sud, pe măsură ce populaţia lor creştea ca număr. Astfel încât, era ce a urmat a fost, de la un capăt la altul, o mare pagină de istorie cu nenumărate cuceriri şi bătălii sângeroase, pentru stăpânirea tot mai multor teritorii. în tot acest răstimp, triburile din întreaga lume s-au mutat întruna, dintr-un ţinui într-altul.

După alte cinci veacuri, triburile de hibori migraseră mult spre sud, dar şi către apus, cucerind şi nimicind o mulţime de clanuri dezbinate, ale altor stirpe. Cei de acelaşi neam cu ei, dar care ajunseseră mai demult în locurile râvnite, începuseră deja să îşi schimbe înfăţişarea şi obiceiurile, se amestecaseră cu indigenii şi fuseseră influenţaţi de tradiţiile acestora. Dar nu au putut rezista atacurilor înverşunate ale noilor valuri de năvălitori, de viţă pură hiboriană. Însă, la rândul lor, învingătorii au fost asimilaţi de cei veniţi după ei, după cum un potop şterge în calea lui tot ce găseşte. Astfel, rasele s-au întrepătruns şi mai mult, iar viteazul neam al hiborilor s-a apropiat pas cu pas de alte regiuni.

Şi totuşi, năprasnicii cuceritori nu intraseră încă în contact cu marile civilizaţii. Spre sud, urmaşii zemrilor, în venele cărora curgea de-acum sângele unor triburi nomade necunoscute, se străduiau să reînvie străvechea lor cultură, din care însă nu mai rămăsese prea mult. În partea de miazănoapte, primitivii atlanţi păreau ca mai evoluaseră între timp. Ciclul existenţei lor barbare se încheiase. După ce descendenţii lor ajunseseră pentru a doua oară în pragul preistoriei, porniseră dintr-odată pe lungul drum al evoluţiei, fără ajutorul nimănui şi fără să îşi mai amintească nimic din tot ce stinseră cândva străbunii lor. La sud de ţinuturile locuite de ei, picţii rămăseseră în acelaşi stadiu de primitivism, parcă sfidând orice lege a naturii, pentru că neamul lor nu a mai cunoscut nici o perioadă de înflorire, dar nici de decădere.

Departe; tot către sud, misteriosul regat al Stygiei rămăsese la fel de învăluit în aura legendelor şi a superstiţiilor, iar dincolo de graniţele ei răsăritene, clanuri nomade băteau pământurile în lung şi în lat, spunându-şi Fiii lui Şem.

În vecinătatea teritoriului ocupat de picţi, pe cuprinsul întinsei văi Zing, apărată din toate părţile de munţi înalţi şi abrupţi, dintr-o ceată de sălbatici fără nume, dar probabil înrudiţi cu şemitienii, se născuse un popor ce trăia mai mult din cultivarea pământului.

Poporul hiborian a cunoscut apoi o nouă treaptă de evoluţie, datorată unui fapt neobişnuit. Un trib de hibori a descoperit că puteau folosi piatra pentru diferite construcţii, aşa că în curând avea să ia fiinţă primul lor oraş-cetate. I-au dat numele de Hyperborea, iar la început nu era decât o îngrăditură de bolovani aşezaţi unul peste altul, ca să apere tribul de atacurile năvălitorilor. Dar nu după multă vreme, întemeietorii aşezării au renunţat la adăposturile din piei de cal şi-au clădit un fel de bordeie nu prea arătoase, dar trainice.

Astfel, descoperind un mijloc sigur de apărare, neamul lor a devenit tot mai puternic. După cum s-a dovedit mai târziu, n-a existat în toată istoria lor un eveniment mai important decât acel capriciu al sorţii, care însemnase un moment de răscruce pentru poporul lor. Astfel, tribul de nomazi abia trecuţi de epoca primitivă s-a stabilit acolo şi a clădit locuinţe solide, din piatră, înconjurate de ziduri uriaşe. Aşadar, prin acea toană a destinului, hyperboreenii învăţaseră singuri primele legi ale arhitecturii. Fortăreaţa lor i-a ajutat să înfrângă multe triburi năvălitoare şi să le alunge departe de teritoriile lor. Refuzând să se supună rubedeniilor lor ce trăiau în oraşul de piatră, numeroase clanuri învinse au pornit în lungă pribegie, uneori străbătând chiar jumătate din regiunile cunoscute ale planetei. Dar tot mai multe triburi de hibori au început să se retragă din zonele nordice, mânate din urmă de cetele de primitivi blonzi, nemaivăzut de înalţi, abia ridicaţi din oamenii-maimuţă.

Cei ce migraseră din ţinuturile stăpânite de lemurieni se despărţiseră în două seminţii deosebite. Prima se stabilise în sud şi pusese bazele statului stygian, în vreme ce a doua, care ocupase partea de nord, dăduse naştere puternicului imperiu Acheron (a cărui capitală era Python, oraşul cu turnuri purpurii), ce se întindea de la nord la vest. După cinci sute de ani de la înfiinţarea acestui imperiu, primul val de cuceritori hiborieni a ajuns la graniţele sale, dar s-a retras degrabă din faţă numeroşilor războinici stygieni şi a blestemelor ucigaşe ale preoţilor acelui popor. Aproape două mii de ani, Acheronul a

purtat nenumărate lupte cu invadatorii hibori, care nu se lăsau învinşi. Într-un târziu, barbarii au reuşit să cucerească străvechiul imperiu şi au înaintat mult spre sud, luând în stăpânire noi teritorii, până ce au fost opriţi de armatele disciplinate, de neînfrânt, ale ţării vecine, Stygia.

Mileniul care a urmat a însemnat o nouă pagină uimitoare în istoria hiborienilor, ale căror triburi războinice puseseră stăpânire pe aproape întreaga zonă apuseană a continentului. Multe ţări au luat fiinţă în această perioadă. Renumiţii luptători cu părul ca para focului au ajuns şi în zona locuită de picţi, silindu-i pe aceştia să caute adăpost în regiunile pustiite de la miazănoapte. În nord-vest însă, descendenţii atlanţilor, care între timp parcurseseră lungul drum al evoluţiei, de la starea de animalitate la cea de primitivism, încă nu se întâlniseră cu vestiţii hibori. Departe, spre răsărit, foştii sclavi lemurieni, creau o civilizaţie stranie, care asimilase întrucâtva din tainele misterioasei culturi a celor ce îi stăpâniseră atâtea veacuri. În sud, tot hiborienii puseseră bazele unui alt stat, Koth, dincolo de graniţele căruia se întindeau câmpiile locuite de păstorii ce le numeau Ţara lui Şem. Aceştia, influenţaţi atât de vecinii lor, hiborienii, cât şi de stygienii care le cotropiseră şi le jefuiseră pământurile veacuri întregi, începuseră şi ei să depăşească stadiul de primitivism.

În nordul îngheţat, uriaşii sălbatici cu părul ca aurul deveneau tot mai de temut, împingând triburile hiboriene tot mai spre sud. Acestea, la rândul lor, năvăleau peste aşezările celor din aceeaşi seminţie, care migraseră mai demult. Astfel încât, până la urmă străvechiul regat Hyperborea a fost cucerit de unul dintre triburile venite tocmai din nord, dar şi-a păstrat numele. La sud de Hyperborea, nişte războinici din stirpea zemrilor cuceriseră un teritoriu întins, căruia i-au spus Zamora. Iar în sud-vest, un trib pictic îi înfrânsese pe locuitorii îmbelşugatei văi Zing şi a rămas să trăiască alături de băştinaşi, dând astfel naştere unui nou popor. Dar după o vreme, cuceritorii hibori au ajuns şi acolo, iar astfel a luat fiinţă ţara Zingara.

Abia după alte cinci sute de ani, statele acestei lumi pierdut în negura vremurilor, şi-au stabilit graniţele. Hiborii întemeiaseră regatele: Aquilonia, Nemedia, Brythunia, Hyperborea, Koth, Ophir, Argos, Corintia şi ţara de Miazănoapte.

Zamora era situată în partea de răsărit a continentului, iar la sud-vest se afla Zingara. Locuitorii acestor două ţări nu se asemănau decât prin superstiţiile stranii şi obiceiurile nemaiîntâlnite la alte popoare, dar altfel nu se înrudeau nicicum. Departe, în sud, Stygia ascundea aceleaşi taine de nepătruns şi neştiute puteri magice. Năvălitorii nu îndrăzniseră să se aventureze într-acolo, însă triburile de şemitieni înrobiţi de stygieni rupseseră jugul sclaviei şi se supuneau de-acum hiborilor din Koth, care nu îi împilau atât de crunt. Ţinuturile acelea necunoscute erau străbătute de marele fluviu Styx, numit de asemenea Nilus sau Nil, care izvora de undeva, din nord, din locurile necălcate de picior de om, apoi făcea un cot drept, spre păşunile întinse ale triburilor şemitiene, şi, în sfârşit, se vărsa în mare.

La nord de Aquilonia, cel mai vestic ţinut stăpânit de hiborieni, trăiau barbarii cimerieni, războinici de temut, care încă nu fuseseră cuceriţi de hibori, dar evoluaseră foarte rapid, datorită capacităţii lor uimitoare de a învăţa de la nomazii mai civilizaţi decât ei. Aceşti cimerieni erau urmaşii îndepărtaţi ai atlanţilor, dar se dezvoltaseră mult mai repede decât vechii lor vrăjmaşi, picţii, care se retrăseseră în pustiurile din vestul Aquiloniei.

După alte cinci secole, numeroasele neamuri de hibori puseseră bazele unei lumi civilizate atât de statornicite, încât triburile barbare care, într-un fel sau altul, intrau în legătură cu ele, cunoşteau schimbări benefice într-un ritm surprinzător. Cea mai puternică dintre aceste ţări era Aquilonia, dar mai existau şi altele care rivalizau cu ea în strălucire şi putere. Între timp, hiborienii se amestecaseră cu o mulţime de alte seminţii. Cei care păstraseră cel mai mult din sângele pur al străbunilor erau gunderii, din Gunderia sau Gunderland, o provincie nordică a regatului aquilonian.

Dar tot acest amalgam de rase nu subţiaseră deloc sângele viguros al neamului hibor, care stăpânea mai departe toată partea apuseană a lumii, cu toate că, pe zi ce trecea, barbarii din pustiuri deveneau tot mai puternici, tot mai de temut.

În nord însă, nomazii cu părul auriu şi ochi albaştri, urmaşii uriaşilor sălbatici de pe marile întinderi de gheaţă, mânaseră silnic şi cele din urmă triburi de hibori, dincolo de ţinuturile înzăpezite. Numai străvechiul oraş-cetate Hyperborea

rămăsese neclintit în faţa valurilor de năvălitori nordici. Ţara acestora primise numele de Nordheim, iar neamul lor se împărţise şi el în două-seminţii: cea a vanirilor cu părul roşcovan, din Vanaheim, şi cea a blonzilor esiri din Asgard.

Dar iată că lemurienii au intrat şi ei iar pe poarta timpului, sub numele de hyrkanieni. Veacuri de-a rândul, cuceriseră pas cu pas teritoriile dinspre apus, astfel încât cel mai îndepărtat dintre triburile lor se aşezase tocmai pe ţărmurile întinsei mări interioare Vilayet şi puseseră bazele statului Turan, de pe coasta sud-vestică. De la această mare şi până la graniţele ţărilor răsăritene era numai o stepă, iar spre nord şi spre sud nu se întâlneau decât deserturi aride. Locuitorii acestor pustiuri, deloc înrudiţi cu hyrkanienii, rătăceau în triburi mici, de păstori. Cei din nord erau de viţă şemitiană, din partea locurilor, doar cu prea puţin sânge hiborian, după ce năvălitorii trecuseră prin vetrele lor. În ultima parte a acestei ere, alte naţii de hyrkanieni migraseră spre apus, ocolind prin nord ţărmurile mării Vilayet, până se ciocniseră de cele mai răsăritene aşezări hyperbortaene.

Să încercăm să ne închipuim cum arătau oamenii acelor vremuri. Marea seminţie a hiborienilor nu mai era alcătuită doar din bărbaţi şi femei cu părul roşcat şi ochi cenuşii, după ce se amestecaseră de atâtea ori de-a lungul timpului, cu alte neamuri deosebite. În trăsăturile lor se puteau recunoaşte şi linii şemitiene, la cei din Koth se ghiceau însuşirile fizice ale stygienilor şi, într-o mai mică măsură, ale celor din Argos, care la rândul lor se înrudeau neîndoielnic cu zingaranii, mult mai mult decât cu şemitienii. Brythunienii, din ţinuturile răsăritene, încheiaseră deseori mezalianţe cu brunii zamorieni, în vreme ce neamurile din sudul Aquiloniei se uniseră adesea cu zingaranii, aşa încât în Poitania, cea mai sudică provincie, mai toţi aveau părul negru şi ochi căprui. Poporul hiborienilor încă era cel mai numeros, cu toate că în venele lor curgea şi sângele altor neamuri, pentru că nu o dată năvalnicii războinici răpiseră frumoase hyrkaniene, esire sau zamoriene. Numai în provincia Gunderia, unde sclavia nu exista, localnicii şi-au păstrat încă neîntinat sângele hiborian.

Însă barbarii rămăseseră neschimbaţi. Cimerienii erau înalţi, voinici, cu părul închis la culoare şi ochi albaştri sau cenuşii. Cei din Nordheim arătau la fel de robuşti, însă aveau

pielea albă, ochi albaştri şi părul roşcovan sau auriu. Picţii nu se schimbaseră nici ei: tot scunzi şi îndesaţi, foarte oacheşi, cu ochii negri şi părul aidoma. Hyrkanienii erau smezi, majoritatea înalţi şi traşi ca prin inel, deşi uneori se întâlneau printre ei unii cu ochi migdalaţi, moşteniţi de la o rasă stranie, de băştinaşi foarte inteligenţi, însă mărunţi de statură, ce ocupaseră teritoriul muntos din răsăritul mării Vilayet, până ce fuseseră cuceriţi de hyrkanieni. Şemitienii erau mai cu seamă de înălţime mijlocie, cu toate că bărbaţii din unele triburi înrudite deopotrivă cu stygienii creşteau grozav de înalţi, viguroşi, cu nasul acvilin, ochi negri şi părul foarte închis, bătând în albăstrui. La rândul lor, brunii stygieni erau chipeşi, solizi, dar aveau trăsături foarte ferme. Cel puţin, astfel arătau cei din aristocraţie. Oamenii de rând proveneau din rase atât de amestecate, încât nu mai semănau cu vreo seminţie sau alta. Erau, în aceeaşi măsură, urmaşi ai triburilor de barbari negri, de stygieni, de şemitieni, ba chiar şi de hibori. Pe atunci, sudul Stygiei era format din întinsele state ale negrilor amazonieni, ale kuşiţilor, ale atlanţilor. Şi chiar mari teritorii din imperiul Zimbabwei, ce cuprindea o mulţime de alte rase, aparţineau statului stygian.

Între Aquilonia şi pustiurile picţilor se aflau mlaştinile bossoniene, locuite de descendenţii unui trib de băştinaşi, cucerit de primii năvălitori hibori. Acel popor ciudat se împotrivise întru totul, de la bun început, obiceiurilor şi tradiţiilor hiboriene, aşa că invadatorii îi mânaseră cu ură, până dincolo de marginile lumii civilizate. Bossonienii erau de înălţime medie, aveau ochi cenuşii sau căprui şi, caracteristic rasei lor, erau mezocefalici. Trăiau mai ales din roadele pământului, căci deveniseră agricultori foarte iscusiţi. Locuiau în aşezări împrejmuite cu ziduri înalte, de piatră, iar provincia lor făcea parte din marele regat aquilonian. Ţinutul mlăştinos pe care îl stăpâniseră atâta vreme era mărginit la nord de Ţara de Miazănoapte, iar la sud de regatul Zingara, alcătuind un adevărat bastion de neclintit, la graniţele cu cimerienii şi picţii. Astfel, bossonienii îşi apărau cu îndârjire ţarinile şi avutul lor şi, în atâtea secole de când ţineau piept barbarilor din nord şi de la apus, deprinseseră o imbatabilă tehnică de apărare.

Şi în această lume fascinantă, stăpânită de nepătrunse forţe magice şi de regi atotputernici, a trăit cel mai mare războinic al timpurilor străvechi - CONAN.

SABIA LUI CONAN

Cel mai vestit erou al erei hiboriene nu a fost însă un viteaz din neamul hiborilor, ci un barbar, Conan Cimerianul, de numele căruia se leagă multe legende ale acelor vremuri. Din izvoarele istorice scrise în ultima parte a acestei epoci, nu s-au păstrat decât câteva fragmente, în care adevărul se întrepătrunde cu legendele. Cele mai multe amănunte despre Conan se află în CRONICILE NEMEDIENE. Iată cum începe prima dintre povestirile despre eroul nostru:

Precum ştiţi, o, Prinţe, după ce nemărginitele ape au înghiţit Atlantida, dimpreună cu atâtea minunate cetăţi, şi până în veacul ridicării atotstăpânitoare a Fiilor lui Aryas asupra celorlalte neamuri, a înflorit o lume neasemuită, în care, precum stele lucitoare pe nesfârşita mantie a cerurilor, se înălţau regate pline de comori şi frumuseţi: Nemedia, Ophir, Brythunia, Hyperborea, apoi Zamora, cu minunate fecioare cu părul ca abanosul şi turnuri bântuite de taine întunecate, nicicând aflate; Zingara, cu neînfricaţi călăreţi; Koth, ce mărginea păşunile întinse ale ţinutului Şem; Stygia cu mormintele sale pline de nestemate, dar păzite veşnic de stafii; Hyrkania, cu oşteni îmbrăcaţi numai în aur, mătăsuri şi purtând vestitele lor armuri meşteşugite din oţel. Dar cea mai mândră şi mai puternică ţară din vremurile acelea era Aquilonia, ce străjuia aproape toată partea de apus a continentului.

Şi iată că în acea lume s-a născut viteazul Conan, Cimerianul. Era un bărbat înalt la stat, cu plete negre şi ochi pătrunzători, mereu gata să dea piept cu duşmanul. Despre el se zvonea că era tâlhar, hoţ, ucigaş, dar cu sufletul deopotrivă dornic de veselie şi frământat de multe întrebări, însă acest neînfricat îşi pusese în gând să calce sub tălpile sandalelor lui tocite de câte pustiuri bătuseră, toate măreţele tronuri împărăteşti şi să le despoaie de averi.

În vinele lui Conan curgea sângele vestiţilor atlanţi din străvechime, a căror ţară pierise în adâncuri cu opt milenii înainte de născarea lui. Văzuse lumina zilei în mijlocul unui clan ce stăpânea o bucată de pământ din nord-vestul Cimeriei. Bunicul lui făcuse parte dintr-un trib sudic, însă fusese silit să îşi părăsească locurile de baştină din pricina dihoniei ce se stârnise între el şi rudele lui de sânge, care îi primejduiau viaţa. După îndelungată pribegie, găsise adăpost la cei din nord. Conan se născuse chiar pe câmpul de bătălie, în timpul unei lupte dintre tribul lui şi o hoardă rătăcitoare de vaniri.

Nu se aminteşte nicăieri cum şi-a petrecut el copilăria, însă mai târziu a fost cunoscut ca un mare viteaz pe acele meleaguri, aşa că, încă înainte de a împlini cincisprezece primăveri, era în sfatul celor înţelepţi. Însă chiar în anul când a ajuns la această vârstă, triburile cimeriene au fost nevoite să uite vrajba dintre ele şi să îşi unească forţele pentru a-i alunga pe gunderii ce trecuseră hotarele Aquiloniei şi începuseră să colonizeze ţinuturile mlăştinoase din sudul Cimeriei. Pe-atunci, Conan era în ceata celor mai vajnici războinici, care mânaseră din urmă vrăjmaşii de pe toate dealurile nordice, trecuseră întăriturile acestora prin foc şi sabie, apoi împinseseră aquilonienii, până la unul, înapoi în ţara lor.

La sfârşitul aceluiaşi an, se povesteşte că tânărul Conan avea aproape un metru nouăzeci înălţime, crescuse viguros şi frumos la trup. Avea sprinteneala pădureanului, puterea neasemuită a munteanului, călit de arşiţă şi ger, pieptul vânjos al tatălui său, fierarul, şi mânuia cu mare îndemânare cuţitul, securea şi sabia.

După ce temerarii aquilonieni au fost înfrânţi, Conan s-a întors pentru câteva luni la tribul lui. Dar nestatornicia vremurilor pe care le trăia, nesăbuinţa tinereţii şi dorul de ducă pe care îl purtau în suflet toţi cei din stirpea lui, l-au îndemnat să se alăture unei bande de esiri ce îi hărţuiau întruna pe vaniri şi hiperboreeni. Această nesocotinţă însă avea să îl coste pe Conan chiar libertatea, pentru că, la numai şaisprezece ani, a fost prins de vrăjmaşi şi aruncat în lanţurile robiei. Însă nu pentru multă vreme...

1. HAITA

Două zile întregi îl hăituiseră lupii prin păduri, iar acum se apropiau tot mai mult de fugar. Uitându-se grăbit peste umăr, acesta zări pentru o clipă spinările cenuşii, zburlite, ce se strecurau printre trunchiurile copacilor învăluiţi în umbrele nopţii. Zeci de ochi scânteiau prin întuneric precum jăratecul. Băiatul ştia că de data asta nu se mai putea lupta ca până atunci cu fiarele care îl încolţiseră. Nici nu putea vedea prea mult înainte, pentru că pretutindeni în jurul lui se ridicau molizi falnici, ca o adevărată oştire fermecată. Pe pantele prelungi ale dealurilor dinspre nord se zăreau încă petice de zăpadă, dar susurul neîntrerupt a mii de pârâiaşe ce se prelingeau din gheaţa şi neaua topite, vesteau fără îndoială venirea primăverii. Ţinutul acela era umbros, întunecos şi tăcut chiar în mijlocul verii. Dar acum, pe măsură ce se apropia amurgul, iar lumina care răzbătea prin frunzişul des scădea, locurile acelea păreau mai sumbre ca oricând.

Conan alerga cât îl ţineau puterile, urcând colina împădurită, depărtându-se tot mai mult de ţarcul în care hyperboreenii ţineau sclavii, şi de unde el evadase în urmă cu două zile. Cu toate că era de viţă pură cimeriană, se alăturase unei bande de esiri, care trecuseră hotarele Hyperboreei. Dar războinicii care apărau acele pământuri rău-prevestitoare le întinseseră o cursă aventurierilor şi îi înfrânseseră. Pentru prima dată în viaţa lui, nesăbuitul barbar cunoscuse lanţurile cruntei robii şi şfichiul nemilos al gârbaciului.

Însă nu rămăsese pentru multă vreme sclav. Nopţi la rând, în timp ce toţi dormeau, slăbise puţin câte puţin una dintre verigile lanţului, lucru ce nu se dovedise chiar atât de greu pentru că avea o forţă neobişnuită şi mare îndemânare la meşteşugit fierul. După care, într-o noapte când se stârnise pe neaşteptate furtună, evadase. Cu lanţul greu şi lung de aproape un metru jumătate, îi ucisese îndată pe un supraveghetor şi un oştean ce săriseră să îl oprească, apoi se grăbise să dispară în

urgia de afară. Ploaia năprasnică îi împiedicase pe cei ce o porniseră după el să îi ia urma cu câini de vânătoare.

Deşi îşi recăpătase libertatea, Conan era nevoit să străbată aproape jumătate din ţara aceea străină şi neprietenoasă, până să ajungă în locurile lui natale. Aşa că o apucase spre sud, spre regiunea, muntoasă care despărţea mlaştinile hyperboreene de câmpiile fertile ale Brythuniei şi de stepele turaniene. Într-acolo, spre sud, ştia Conan că se afla Zamora, regatul în care se găseau frumoase cu plete ca abanosul, dar şi turnuri misterioase, ale căror taine nu le dezlegase nimeni. Zamora avea şi oraşe vestite: Şadizar, poreclit şi Târgul Tâlharilor, apoi Arenjun, unde trăiau numai hoţi şi Yezu, oraşul care se închina unui zeu-păianjen.

Abia cu un an în urmă, Conan văzuse ce însemna civilizaţia şi luxul când, făcând parte dintre temuţii războinici cimerieni ce atacaseră Venarium, jefuise laolaltă cu aceştia aşezarea aquilonienilor învinşi. Iar de atunci prinsese gust pentru traiul îmbelşugat şi odoare de mare preţ. Nu îşi făcuse nici un plan anume, pentru a dobândi aşa ceva, nutrea doar vise nebuneşti de înavuţire şi isprăvi vitejeşti, care, gândea el, îl aşteptau în ţinuturile acelea pline de bogăţii. În mintea lui necoaptă nu avea decât grămezi de aur şi nestemate, ospeţe regeşti, cu mese pline de bunătăţi, băutură din belşug şi o mulţime de femei, una mai frumoasă decât alta şi toate de viţă nobilă. Fără îndoială, îşi zicea el, prin curajul şi puterea lui, avea să obţină curând faimă şi avere în oraşele stăpânite şi locuite doar de nişte fandosiţi fără pic de vlagă. Aşa că se îndrepta acum spre sud, să îşi împlinească destinul, îmbrăcat numai în zdrenţe şi trăgând după el un lanţ grozav de greu.

Nu după multă vreme, lupii îi luară urma. În mod obişnuit, un voinic ca el nu trebuia să se teamă prea mult de o haită de lupi. Însă iarna era deja spre sfârşit, iar animalele erau cumplit de flămânde după atâtea luni în care avuseseră parte de puţin vânat, aşa că erau în stare să îl hăituiască până la moarte. Prima dată când se repeziseră la el, Conan izbise cu atâta furie cu lanţul în stânga şi în dreapta, încât un lup mare, cenuşiu, începuse să se zvârcolească prin zăpadă urlând, cu spinarea frântă, iar un altul murise pe loc, având ţeasta zdrobită. Pete mari de sânge se întinseseră pe omătul ce se topea tot mai mult. Haita hămesită se depărtase îndată de flăcăul cu ochi

arzători, care rotea în continuare lanţul ucigaş, apoi se apucase să devoreze cadavrele celor răpuşi. Conan o pornise cu paşi mari spre sud. Însă după o vreme, lupii începuseră din nou să îl urmărească.

Cu o zi în urmă, la asfinţit, se repeziseră iar asupra lui, când trecea peste un râu îngheţat, de la hotarele Brythuniei. Se luptase cu fiarele, pe gheaţa lunecoasă, învârtind lanţul plin de sânge, ca pe un bici, până când cel mai îndrăzneţ dintre lupi prinsese capătul unei verigi între colţii ameninţători şi smulsese lanţul din mâinile lui amorţite de ger. Furia cu care se aruncase atunci toată haita asupra omului şi greutatea prea mare sfărâmaseră pojghiţa subţire de gheaţă. Conan se trezise dintr-odată cufundat în râul rece şi înghiţise câteva guri bune de apă. Câţiva lupi căzuseră odată cu el. Văzuse ca prin ceaţă unul pe jumătate înecat, încercând disperat să se agaţe, cu picioarele din faţă, de marginea gheţii, dar băiatul nu îşi putea da seama câte fiare scăpaseră şi câte fuseseră duse de curentul puternic. Cu dinţii clănţănind de frig, se trăsese cu greu pe celălalt mal îngheţat, lăsând în urmă lupii ce urlau a moarte. Toată noaptea ţinuse drumul către sud, peste dealurile împădurite, mergând întruna, aşa cum era, pe jumătate despuiat şi aproape degerat. Iar în ziua următoare, spre seară, haita îl ajunsese din nou.

Aerul rece, de munte, îi pătrundea în plămânii obosiţi, precum arşiţa dogoritoare a iadului în flăcări. Golit de orice gânduri, îşi lăsa picioarele vlăguite să îl poarte înainte, cât mai aveau un strop de putere. La fiecare pas, tălpile sandalelor se afundau adânc în pământul mustind de apă, apoi ieşeau plescăind ca nişte ventuze uriaşe. Ştia prea bine că el singur, cu mâinile goale; cu picioarele înfundate în mocirla groasă, nu putea ţine prea mult timp piept unei haite de cincisprezece lupi grozav de flămânzi. Cu toate acestea, mărşăluia mai departe, fără popas. Curajul nebunesc pe care îl aveau în sânge toţi cimerienii, nu avea să îl părăsească până în ultima clipă a **vieţii,** chiar dacă era sigur ce îl aştepta.

Începuse din nou să ningă. Fulgi mari cădeau tot mai deşi, aşternându-se peste pământul negru, jilav şi peste molizii umbroşi, uriaşi. Din loc în loc se ridicau movile înalte şi bolovani, vestind ţinuturile munţilor abrupţi. „Poate că aşa mai am o şansă să scap cu viaţă”, îşi zise Conan. Se putea sprijini cu spatele de o stâncă, să nu poată fi atacat pe neaşteptate, apoi avea să

înfrunte lupii. Era o şansă infimă, îşi dădea şi el seama, pentru că ştia că animalele acelea zburlite şi costelive tot aveau fiecare câte cincizeci de kilograme şi erau de o ferocitate şi o agilitate cumplit de primejdioasă.

Copacii se răreau pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă. Băiatul observă o grămadă de bolovani uriaşi. Ce se înălţa dintr-odată pe coasta dealului, precum zidul unui castel năruit. Tocmai în clipa aceea, lupii ieşiră în goană din pădure şi se năpustiră pe urmele lui, urlând precum demonii când înşfacă vreun suflet de muritor şi îl târăsc pe lumea cealaltă.

2. CAMERA SECRETĂ

Prin vârtejurile de zăpadă, băiatul întrezări o despărţitură între două stânci imense şi se repezi într-acolo, să se adăpostească. Când ajunse lângă scobitura aceea, lupii erau în spatele lui, căci le putea simţi răsuflarea fierbinte şi duhnitoare aproape de picioarele lui goale şi îngheţate. Se strecură prin crăpătura întunecoasă, chiar când prima dintre fiare sări la el. Fălcile pline de bale clămpăniră în gol. Omul era în siguranţă. Dar pentru câtă vreme?

Conan începu să bâjbâie prin beznă, căutând cu mâinile pe lespezile de pe jos, vreun obiect dur, ceva cu care să înfrunte haita ce urla afară, în viscol. Putea chiar să audă animalele dând ocol prin zăpadă, furioase, sau zgrepţănând roca. Ca şi el, respirau greu, după atâta alergătură. Amuşinau peste tot şi scânceau de foame. Dar nici unul nu se încumeta să pătrundă înăuntru. Ceea ce era foarte ciudat.

După o vreme, Conan îşi dădu seama că se afla într-o mică odaie săpată în stâncă, luminată doar de ultimele raze ale apusului, ce se strecurau, firave, prin intrarea strâmtă. Dalele neşlefuite de pe jos erau acoperite cu tot felul de resturi, strânse acolo cine ştie de când, aduse de vânt, de păsări sau de sălbăticiuni: frunze moarte, ace de molid, smicele, câteva aşchii de oase, pietricele şi bucăţi de stâncă. Nimic din toate acestea nu putea fi folosit drept armă.

Ridicându-se atunci în picioare, începu să orbecăie cu palmele de-a lungul pereţilor. Nu după multă vreme, dădu peste o altă intrare. În timp ce păşea pragul următoarei încăperi, simţi sub degete o mulţime de litere ciudate, necunoscute, dăltuite în piatră. Cel puţin, păreau ciudate şi necunoscute unui flăcăiandru neînvăţat, din ţinuturile barbare ale nordului, unde oamenii nu prea ştiau să scrie şi să citească, pentru că dispreţuiau asemenea îndeletniciri ca nedemne pentru bărbaţii adevăraţi.

Se văzu nevoit să se aplece, să treacă prin uşa îngustă, dar odată ajuns în cealaltă cameră, se îndreptă iar de spate.

Rămase câteva clipe pe loc, ascultând cu atenţie. Cu toate că acolo linişte era netulburată, avea un simţământ ciudat că nu era singur. Nu reuşea să audă, să vadă sau să miroasă ceva anume prin preajmă, dar simţea totuşi o prezenţă străină, nedefinită.

Cimerianul avea auzul obişnuit să perceapă orice foşnet al pădurii, aşa că, după ecourile stârnite, îşi dădea seama că a doua încăpere era cu mult mai mare decât prima. Mirosea a vechi, a putregai şi a găinaţ de lilieci. Se împiedica mereu de tot soiul de lucruri împrăştiate pe podele. Cu toate că nu putea vedea de ce anume se tot poticnea, înţelese că nu erau resturi de crengi, sau pietre, ci păreau făcute de mâna omului.

Când făcu un pas mai mare, orbecăind pe lângă perete, dădu peste un astfel de obiect, se dezechilibra şi căzu peste el. Forma aceea ciudată se sfărâmă în mii de aşchii, sub greutatea lui, aşa că băiatul se mai alese cu o zgârietură, pe lângă cele căpătate în lupta cu lupii. Ocărând mâniat, se ridică iar în picioare şi pipăi pe întuneric ceea ce reuşise să zdrobească, era un scaun din lemn putred.

Începu iar să caute mai departe prin preajmă. Peste o vreme, mâinile lui atinseră un obiect mai voluminos, care, după ce îl cercetă un timp, înţelese că era bancheta unui car de luptă. Roţile acestuia se sfărâmaseră odată cu spiţele de lemn, aşa că vechea carcasă zăcea acum pe lespezile de piatră, printre nenumărate bucăţi de spiţe şi roţi.

Apoi dădu peste o bucată de metal, rece. Se gândi că probabil era vreun nit ruginit, de la osiile carului de luptă, şi atunci îi veni o idee. Se întoarse pe bâjbâite până la intrare, abia desluşind-o. Luă câteva bucăţi de iască şi aşchii de piatră de pe podeaua primei camere, apoi se duse iar în cealaltă odaie, făcu o grămăjoară de iască şi se strădui să o aprindă, lovind pietrele de nitul metalic. După câteva eşecuri, găsi o bucăţică de cremene care scotea scântei. După puţin timp, încropi un foc mic, ce scotea mai mult fum, dar îl înteţi cu braţele putrede ale scaunului rupt şi cu rămăşiţele roţilor de lemn ale caretei. Putea, în sfârşit, să se odihnească după atâta hărţuială şi alergătură de zile întregi şi îşi încălzea astfel şi, trupul aproape degerat. Flăcările tot mai mari aveau să îndepărteze lupii care încă îl pândeau afară, deşi nu cutezau deocamdată să pătrundă în

adăpostul întunecat, dar nici nu voiau să îşi piardă atât de uşor prada.

Focul împrăştia o lumină plăcută, iar umbre prelungi dansau pe pereţii de piatră neşlefuită. Conan privi împrejur, încăperea era construită în formă de pătrat şi părea chiar mai mare decât crezuse el la început. Tavanul înalt abia se ghicea, sus, în întuneric, acoperit cu nenumărate pânze de păianjen. Alte câteva scaune erau aşezate pe lângă ziduri, alături de nişte scrinuri încăpătoare, deschise, parcă pentru a da la iveală veşmintele bogate şi armele dinăuntru. În încăperea aceea de piatră plutea însă duhoarea morţii..., a lucrurilor vechi, de multă vreme dezgropate.

Şi atunci simţi că încremeneşte de groază. În celălalt capăt al camerei, pe un jilţ imens, stătea un bărbat despuiat, cu o sabie uriaşă, scoasă din teacă, aşezată pe genunchi. Parcă se uita la băiat, cu orbitele lui goale, în care focul arunca văpăi ciudate.

În clipa în care îl văzuse, Conan îşi dăduse seama că uriaşul gol era mort de multă vreme, poate de secole. Mâinile îi erau cafenii şi subţiratice, precum crengile uscate. Carnea pieptului se uscase şi ea, se zbârcise şi se despicase în fâşii lungi, ce atârnau ca nişte zdrenţe peste coastele albicioase.

Dar toată aceste amănunte nu îl liniştiră câtuşi de puţin pe tânăr. Avea un curaj nebunesc în luptă, în ciuda vârstei lui, era gata să înfrunte orice fel de duşman, fie el om sau fiară sălbatică, nu îi era teamă nici de durere, nici de moarte, nici de vreo fiinţă muritoare. Însă era totuşi un barbar, crescut pe dealurile îndepărtate ale Cimeriei, şi, ca toţi barbarii, era îngrozit peste poate de duhurile stranii ce bântuiau în preajma mormintelor sau prin beznă. De atât îi era lui frică: de demoni, de monştri, de spiritele viclene zămislite din întunericul Veşnic şi Haos, care, credeau barbarii, cutreierau lumea în timpul nopţii, dincolo de focurile lor de tabără.

Astfel încât, în clipele acelea, Conan ar fi preferat chiar să înfrunte lupii flămânzi, decât să rămână acolo, cu mumia cumplită la vedere, care părea că se uită la el, de pe jilţul de piatră. Văpăile focului parcă trezeau osemintele acelea şi aruncau umbre stranii peste orbitele întunecate, ce păreau însufleţite de ochi diavoleşti.

3. MUMIA

Cu toate că îi îngheţase sângele în vine, de teamă, iar părul de pe ceafă i se zburlise tot, Conan îşi ţinu firea. Ocărând în minte toate superstiţiile prosteşti, îşi luă inima în dinţi şi merse cu pas întins, deşi cam forţat, să privească mai de aproape mumia.

Tronul era de fapt un bloc de piatră lucioasă, neagră, scobită cam grosolan, să semene cu un jilţ aşezat pe un mic piedestal de vreo jumătate de metru înălţime. Se vedea că acela din faţa lui murise chiar stând pe acel loc sau fusese pus aşa după ce murise. Hainele cu care va fi fost înveşmântat putreziseră demult, nici urmă nu se mai vedea din ele. Paftale de bronz şi fâşii de piele de la un harnaşament cândva frumos împodobit, zăceau încă la picioarele sale. Un colier greu, din pepite de aur de diferite mărimi, îi atârna încă la gât; inele din aur masiv, încrustate cu nestemate neşlefuite îi străluceau pe degetele descărnate, ce păreau mai degrabă nişte gheare încleştate pe braţele jilţului imens. Un coif de bronz acum coclit, împodobit cu două coarne mari, stătea încă pe tigva înfiorătoare.

Adunându-şi tot curajul, Conan se strădui să privească de aproape chipul acela urâţit şi ros de timp. Ochii se înfundaseră în orbite, iar în locul lor nu mai rămăseseră decât două găvane întunecoase. Pielea buzelor se fărâmiţase, lăsând să se vadă dinţii îngălbeniţi, încremeniţi într-un rânjet fioros.

Oare ce fusese în timpul vieţii cel prefăcut de-acum într-o mână de oase? Să fi fost vreun mare războinic din timpurile străvechi, vreun vestit conducător, temut atunci şi rămas tot pe tronul lui împărătesc şi după moarte? Nimeni nu avea de unde să mai ştie. Zeci şi zeci de seminţii deosebite stăpâniseră ţinuturile acelea şi pieriseră în goana timpului, de când Atlantida fusese înghiţită de valurile de smarald ale Oceanului de la Apus, în urmă cu opt mii de ani. După coiful de bronz, cu coarne mari de-o parte şi de alta, cadavrul părea să fi aparţinut vreunuia

dintre primele triburi de vaniri sau de esiri, ori poate că era chiar un străvechi rege al hiborilor, pierdut de mult în negura timpurilor şi îngropat în colbul veacurilor nenumărate.

Şi atunci, privirea lui Conan se opri asupra sabiei uriaşe ce zăcea sprijinită pe genunchii osoşi. Era minunat lucrată, cu o lamă de peste un metru lungime, plămădită din oţel călit, nu din cupru sau bronz, cum se obişnuia în vremurile când trăise acel războinic. Probabil că era una dintre cele dintâi arme de oţel zămislite de mâna omului. Bătrânii din tribul lui Conan cunoşteau multe legende despre vremurile în care oamenii se luptau cu paloşe greoaie din bronz, meşteşugite cu prea puţină măiestrie, dar foarte temute în luptă. Pe atunci nu se ştia meşteşugul călirii oţelului. Probabil că sabia aceea îşi apărase stăpânul în multe lupte, pentru că tăişul ei lat, deşi încă ascuţit, era ştirbit în unele locuri, unde se ciocnise puternic cu spade sau toporişti. Dar chiar dacă purta pecetea anilor şi, pe alocuri, pete de rugină, putea răpune încă multe vieţi.

Inima tânărului bătea nebuneşte. Sângele lui năvalnic, de luptător înnăscut, clocotea de dorinţa de a avea o asemenea armă nepreţuită. Pe zeul Crom, cel atotputernic! Ce minunăţie! Înarmat cu aşa ceva putea înfrunta fără nici o teamă toţi lupii care încă îl aşteptau afară, scâncind de foame, şi nevoind să îşi piardă vânatul cu nici un chip.

Grăbit să apuce mânerul sabiei, nu observă licărirea ciudată ce stărui câteva clipe în orbitele întunecate ale mumiei. Conan cântări în mână paloşul, care într-adevăr era greu, precum crezuse şi el, de la prima vedere. Era, fără îndoială, o armă din timpurile vechi. Probabil că aparţinuse vreunui rege-erou legendar... Da, poate că fusese a vreunui semizeu, precum Kull Atlantul, ce ajunsese rege al Valusiei înainte de a pieri Atlantida sub ape...

Tânărul războinic roti spada, simţind cum muşchii braţelor vânjoase se încordează, iar inima începu să îi bată încă şi mai repede, de mândrie că de atunci înainte avea o astfel de armă. Pe toţi zeii din ceruri, ce comoară! Cu un asemenea paloş, chiar şi un flăcăiandru pe jumătate despuiat, un barbar, cum era el, putea să îşi croiască drum prin lumea mare şi să verse râuri de sânge în cale, până când răpunea pe toţi regii pământului.

Se depărta de jilţul de piatră, începu să pareze şi să se lupte de unul singur, mânuind cu iscusinţă spada grea, ca să se

obişnuiască mai repede cu mânerul lustruit de vremuri. Lama ascuţită şuiera prin camera plină de fum, iar în lumina focului arunca luciri jucăuşe, ce zburătăceau de colo-colo pe pereţii de stâncă, precum mici stele căzătoare. Cu o astfel de armă putea să înfrunte nu numai haita flămândă de afară, ci chiar o armată întreagă de războinici încercaţi.

Conan îşi umflă pieptul cu mândrie şi slobozi strigătul de luptă al tribului său. Ecoul asurzitor răsună o vreme în încăpere, stârnind umbrele străvechi şi colbul strâns de veacuri. Însă nesăbuitul tânăr nu se gândise niciodată că poate tulbura mai mult decât atât... că există spirite care altfel ar fi rămas şi de-atunci înainte cufundate în somnul lor magic, poate pentru multe alte secole la rând.

Se opri, aproape încremenit de groază, auzind dintr-odată un scrâşnet dinspre jilţul de piatră. Întoarse capul şi... simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Toată frica superstiţioasă şi toate coşmarurile, despre care îi povestiseră bătrânii înţelepţi din tribul lui, îi întunecară mintea, umplându-l de groază. Pentru că mumia trăia!

4. MUMIA SE TREZEŞTE LA VIAŢĂ

Încet, mişcându-şi greoi mâinile şi picioarele, aceasta se ridică de pe uriaşul tron de piatră. În orbitele până atunci goale, păreau că strălucesc ochi arzători, diavoleşti. Cine ştie cum – probabil prin străvechi practici de îmbălsămare şi tot felul de vrăji, pe care Conan nu avea cum să le cunoască mumia marelui războinic din vechime mai păstrase o fărâmă de viaţă. Fălcile cu dinţi îngălbeniţi se deschiseră dintr-odată, apoi se închiseră la loc, ca şi cum ar fi încercat, în zadar, să articuleze câteva cuvinte. Însă singurul sunet care se putea auzi era hârşâitul acela cumplit (care pe băiat îl băgase în toţi sperieţii), făcut de rămăşiţele uscate ale muşchilor şi tendoanelor gâtului, care se râcâiau între ele. Pentru Conan, gâjâitul acela, ce se voia vorbire, era chiar mai groaznic decât faptul că înfiorătoarea creatură trăia şi încă se mişca.

Scârţâind din toate încheieturile, mumia coborî pas cu pas de pe piedestalul jilţului, apoi tigva aceea oribilă se întoarse în

direcţia băiatului. Dar când cimerianul ridică puţin paloşul, în orbitele goale se aprinseră flăcări vrăjite, căci probabil că arma trebuia să îi aparţină şi după moarte. Cu paşi greoi, arătarea străbătu încăperea şi se apropie de omul îngrozit de apariţia aceea, ce părea însăşi întruparea unui coşmar nebunesc, plămădit de un duh necurat. Ghearele lungi se întinseră dornice să smulgă sabia din mâinile puternice ale tânărului.

Copleşit de cumplite superstiţii, Conan începu să se retragă pas cu pas. În camera luminată de focul aprins de băiat, umbra monstruoasă a mumiei se întindea, uriaşă, pe peretele înalt din spatele său. Astfel, proiectată pe zidul de piatră colţuroasă, neşlefuită, părea şi mai înfricoşătoare. În criptă nu se mai auzea nimic altceva decât trosnetul lemnului vechi, arzând, scrâşnetul osemintelor însufleţite, ce ajunseseră aproape de Conan, şi răsuflarea întretăiată a acestuia, speriat de moarte. Băiatul se dăduse înapoi pas cu pas, până se lipise cu spatele de zid. Iar mumia era deja în faţa lui. Întinse dintr-odată mâna scheletică, să apuce sabia.

Însă atunci, instinctiv, băiatul izbi cu toată puterea. Lama ascuţită reteză dintr-o lovitură braţul ce pârâi scurt, ca un beţigaş frânt. Încă mişcând degetele prin aer, mâna tăiată căzu pe lespezi, cu pocnet sec. Nici o picătură de sânge nu ţâşni din venele uscate.

Dar rana aceea, care l-ar fi oprit în loc pe orice războinic viu, nu îl abătu din drum pe marele luptător de multă vreme trecut în lumea tenebrelor. Abia îşi trase îndărăt ciotul de braţ care îi mai rămăsese şi întinse mâna cealaltă, să înşface sabia grea. Înnebunit de spaimă, Conan se depărta de perete dintr-un singur salt şi începu să rotească întruna tăişul lat prin văzduh. Reuşi să izbească arătarea într-o parte. Coastele albicioase se sfărâmară ca nişte surcele sub lovitura puternică, iar cadavrul mişcător se prăbuşi la pământ, cu un hârşâit asurzitor. Tânărul rămase gâfâind în mijlocul încăperii, cu palma udă de sudoare, încleştată pe mânerul încrustat al paloşului. Cu ochii măriţi de uimire şi groază, zări mumia ridicându-se iar în picioare şi pornind spre el, cu mersul acela târâit, cu mâna întreagă întinsă.

5. LUPTA CU MUMIA

Începură apoi să îşi dea târcoale, mişcându-se încet, precauţi. Conan învârtea sabia fără încetare, dar era nevoit să se retragă pas cu pas din faţa întrupării morţii, ce se îndrepta spre el, neabătut. Încercă să îi taie şi celălalt braţ, dar fosta căpetenie îşi trase la timp mâna descărnată. Însă din pricina forţei loviturii tânărul se dezechilibra şi puţin lipsi să nu cadă. Dar înainte de a-şi recăpăta echilibrul, mumia era chiar lângă el. Mâna chircită, cu unghii înfiorător de lungi, zvâcni spre barbar, prinse un colţ al veşmântului său zdrenţuit şi, dintr-o mişcare, îl sfâşie în întregime. Cimerianul rămase aproape gol numai cu învelitoarea din jurul şoldurilor şi cu sandalele tocite în picioare.

Se avântă să reteze capul vrăjmaşului, dar acesta se feri din calea temutei spade. Din nou, Conan se văzu silit să se rostogolească pe dalele de piatră, ca să scape de ghearele ameninţătoare. Până la urmă, reuşi să sfărâme unul din cornurile ce împodobeau străvechiul coif, iar casca de bronz căzu pe podele, cu un zuruit asurzitor. Apoi tăişul se abătu cu putere asupra ţestei acoperită cu petice de piele zbârcită, cafenie. Dar atunci, paloşul zăbovi din nou o clipă prin aer, clipă care era să fie fatală tânărului războinic, căci, în vreme ce îşi trăgea spada înapoi, unghiile negre, încovoiate, îi zgâriară adânc pieptul. După aceea însă izbi iar în coastele descărnate, dar arma se lovi de şira spinării, rămânând o fracţiune de secundă în văzduh şi din nou, Conan scăpă ca prin urechile acului, pentru că mumia, prinzând momentul de şovăială, se grăbi să înşface sabia.

Se părea că nimic de pe lume nu avea să împiedice străvechea căpetenie să obţină ceea ce îi era sortit. Chiar aşa, mort de veacuri, însă însufleţit prin puterea magiei negre, fostul mare războinic nu putea fi nicicum învins. Ori de câte ori cădea sau respingea un nou atac, îşi recăpăta puterile de îndată şi, scârţâind din toate încheieturile, pornea mai departe cu paşi

târşiţi, să îşi redobândească paloşul, deşi rănile pe care celălalt i le tăcuse până atunci ar fi ucis chiar şi zece luptători încercaţi.

Dar cum putea el să răpună o făptură care, trupeşte, era deja moartă de mult? Această întrebare se învârtea în mintea lui Conan ca un fier înroşit în foc şi avea să-l chinuie până ce mai să-şi piardă cu totul minţile, fără să găsească vreun răspuns. Răsufla greu, ca din foaie, iar inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Oricât ar fi încercat el să se lupte şi să sfărâme totul în calea lui, nu reuşea să oprească nicicum pe cel care îl pândea mai departe.

Prinse să atace cu mai multă viclenie. Îşi dădu seama că, dacă mumia nu ar mai fi avut cum să meargă, nu-l mai putea urmări. Aşa că se repezi şi izbi straşnic cu latul, în genunchiul acesteia. Oasele se despicară şi arătarea se nărui pe podele, în colbul strâns de atâtea secole la rând. Însă puterea vrăjilor ce îi dădeau viaţă şi dincolo de mormânt, nu pierise încă. Războinicul se ridică din nou şi o porni după duşman, trăgându-şi după el ciotul de picior rămas. Din nou, Conan atacă. Maxilarul inferior al scheletului zbură cât colo prin încăpere, însă diavoleasca întruchipare tot nu se opri. Deşi din partea de jos a feţei nu mai avea decât o bucăţică de os alb, ce se iţea sub orbitele luminate de ciudate flăcări, mumia mergea mai departe după cel ce îi luase paloşul, ca şi cum ar fi fost descântată să continue astfel până ce îl recăpăta. Tânărul războinic şi-ar fi dorit, fără îndoială, să fi înfruntat mai degrabă lupii cei flămânzi decât să se adă-postească în cripta aceea blestemată, unde cei morţi de mai bine de o mie de ani, puteau să meargă şi chiar să îi ucidă pe muritorii de rând.

Şi deodată, ceva îl prinse de încheietura piciorului. Îşi pierdu echilibrul şi căzu îndată, cât era de lung pe lespezi, zbătându-se cu disperare să scape din strânsoare. Se uită să vadă ce anume era şi îi îngheţă sângele în vine. Mâna retezată a mumiei se încleştase singură de glezna lui, înfigându-şi ghearele adânc în carne. Apoi, o privelişte de coşmar i se arătă înaintea ochilor: faţa pe jumătate zdrobită a vrăjmaşului se apropie de chipul lui, iar mâna rămasă întreagă, se repezi înainte, să îi sfârtece beregata.

Conan reacţiona din instinct. Cu toată puterea pe care o mai avea, îşi aruncă amândouă picioarele drept în pântecele de mult putrezit al făpturii diavoleşti, ce era gata să îl omoare.

Lovitura fu atât de crâncenă, încât mumia se prăbuşi drept în foc.

Atunci, tânărul smulse mâna încă prinsă de glezna lui, sări în picioare şi o aruncă în flăcările ce mistuiau mumia. Apucă degrabă sabia căzută pe podeaua de piatră şi se întoarse să îşi înfrunte iar duşmanul... Dar lupta se sfârşise.

Uscate de atâtea veacuri, rămăşiţele căpeteniei ardeau cu trosnet precum lemnele de foc. Viaţa pe care vrăjile o prelungiseră atâta vreme, încă nu se stinsese cu totul, căci scheletul străvechi stătea în picioare în mijlocul vâlvătăii, ce îl cuprindea cu repeziciune, prefăcându-l într-o torţă uriaşă. Aproape păşise dincolo de rug, când piciorul cel zdrobit se sfărâmă, iar oasele slăbite se năruiră în văpaie. Un braţ mistuit de flăcări se răsuci ca un beţigaş, ţeasta se rostogoli prin jar. În câteva minute, din mumia blestemată nu mai rămăseseră decât câţiva tăciuni şi puţine bucăţi de oase carbonizate.

6. SABIA LUI CONAN

Conan oftă din tot sufletul şi trase, adânc aer în piept. Emoţiile şi efortul prin care trecuse îl vlăguiseră cumplit. Fiecare mădular îl durea. Îşi şterse cu dosul palmei sudoarea de pe faţă şi îşi trecu degetele prin pletele negre, dându-le pe spate. În sfârşit, marea căpetenie din vechime murise cu adevărat, iar temutul său paloş era de-acum al lui. Cumpăni din nou arma în mâini, bucurându-se că era atât de bine lucrată şi rezistentă.

Pentru câteva clipe, se gândi dacă nu era mai bine să petreacă noaptea în criptă, căci era nespus de ostenit. Iar afară îl aşteptau lupii şi frigul muşcător, aşa că nici măcar el, care era om al pădurii, nu ar fi rămas sub cerul liber de bunăvoie.

Însă scârba şi teama superstiţioasă deopotrivă îl făcură să se hotărască. Încăperea aceea începuse să duhnească îngrozitor, nu numai din pricina necurăţeniilor strânse de secole întregi, nici din cauza miasmei de carne omenească de mult putrezită şi arsă. Stăruia acolo un miros ciudat, pe care Conan nu-l mai întâlnise niciodată până atunci, dar era grozav de scârbos. Tronul de piatră parcă îl pândea, pe jumătate ascuns în întuneric. Şi, precum în clipa în care intrase acolo, reveni simţământul acela că mai exista o prezenţă stranie în acea criptă. Numai la gândul că putea petrece o noapte întreagă în încăperea bântuită de spirite necurate, i se ridica părul măciucă în cap, de spaimă, şi îl treceau fiorii morţii. Pe de altă parte, cu paloşul abia dobândit, era foarte încrezător în puterile lui. Pieptul i se umflă de mândrie şi începu să rotească arma prin aer.

Câteva momente mai târziu, îmbrăcat într-un veşmânt de blană pe care îl găsi într-unul din cufere, cu o torţă aprinsă în mână, iar în cealaltă cu sabia cea minunată, ieşi din mormântul străvechi. Afară nu se mai vedea nici urmă de lupi. Se uită spre cer şi îşi dădu seama că mai era puţin până se lumina de ziuă.

Apoi, Conan mai privi o dată ultimele stele, abia pâlpâitoare printre norii lăptoşi, care vesteau zorii, şi o porni

întins, din nou spre sud, către marile regate pline de bogăţii neasemuite.

TURNUL ELEFANTULUI

Trecând munţii abrupţi, necălcaţi încă de picior de om, care, în partea de sud, despărţeau teritoriile hiboriene răsăritene de stepele turaniene, Conan ajunge într-o bună zi în regatul Zamora, la Arenjun, faimosul oraş al tâlharilor. Necunoscând prea multe despre vicleşugurile obişnuite în acele ţinuturi civilizate, dar având o fire nestăpânită şi aventuroasă, cimerianul îşi face un nume printre hoţii iscusiţi pentru care jaful era o artă, ba chiar o probă a inteligenţei şi îndemânării lor. Dar, fiind încă prea tânăr şi mai mult curajos decât priceput, la început, deprinde cam greu arta furatului.

Torţele luminau slab mahalaua unde hoţii din ţinuturile răsăritene petreceau toată noaptea. Acolo, în Maul, puteau ei să chefuiască şi să se sfădească oricât pofteau, pentru că oamenii cinstiţi nu se încumetau să calce prin părţile acelea, iar străjile, plătite din belşug cu monede vechi de aur, nu se amestecau. Pe străzile nepavate, ticsite de gropi mereu pline cu noroi şi grămezi de gunoaie de tot felul, beţivi înrăiţi se împleticeau mai tot timpul, răcnind cât îi ţinea gura. Săbii de oţel luceau uneori prin cotloanele întunecate, de unde se auzeau chicote de femei uşoare, încăierări sau clinchetul armelor încrucişate. Pâlpâitul torţelor dezvăluia geamurile sparte şi uşile sfărâmate ale tavernelor, unde stăruia izul de vin trezit şi de trupuri năclăite de transpiraţie şi murdărie. Acolo dăinuia întruna hărmălaie: strigăte de beţivani, pumni în tăbliile meselor grosolane, frânturi de cântece neruşinate, ce ar fi îngrozit pe orice trecător obişnuit.

Astfel era şi la hanul cel vechi, cu tavanul afumat, unde se adunaseră tot soiul de lepădături îmbrăcate în zdrenţe sau în veşminte furate. Erau acolo hoţi de rând, răpitori fără milă, ce luau ostateci pentru bani, tâlhări de drumul mare, viteji de mahala, ce se împăunau cu isprăvile lor în faţa femeiuştilor cu glasuri stridente şi împopoţonate cu podoabe lucitoare, de îţi luau

ochii. Cei mai mulţi dintre hoţi erau din partea locului – zamorieni măslinii, cu ochi negri, întotdeauna cu şişuri late la cingătoare şi cu sufletul plin de viclenie. Însă se mai aflau acolo şi o mulţime de borfaşi de alte seminţii. Venise un uriaş hibor alungat din ţara lui, un individ periculos, tăcut, ce purta o sabie lată peste armură (în Maul toţi aveau arme la vedere). Mai era şi un escroc şemitian, cu nasul coroiat şi barbă neagră-albăstrie, creaţă. O prostituată brythuniană, cu ochi pătrunzători, şedea pe genunchii unui gunder roşcovan, oştean năimit, ce fugise din oastea ţării sale, după ce fusese învinsă. Iar grăsanul slinos ale cărui gesturi deocheate atrăgeau chiotele neruşinate ale celorlalţi, se îndeletnicea numai cu luarea de ostateci şi venise tocmai din îndepărtatul Koth, ca să îi povăţuiască pe zamorieni cum se răpesc femeile, deşi aceştia se năşteau cu mult mai multă iscusinţă într-ale meşteşugului, decât avea să dobândească el vreodată. De o vreme însă tot stăruia în descrierea farmecelor unei viitoare victime şi nu se opri decât o clipă, să îşi tragă răsuflarea, bând cu sete dintr-o halbă uriaşă, plină cu bere. Apoi, după ce îşi şterse spuma de pe buzele groase, se apucă iar să povestească:

— Pe numele lui Bel, zeul tuturor hoţilor de pe pământ, o să le-arăt eu cum se fură târfuliţele-astea! Eu cu asta de vă zic de ea, o să trec hotarele Zamorei până să mă prindă zorii şi-acolo o să m-aştepte o caravană întreagă, care s-o ducă mai departe. Trei sute de arginţi mi-a făgăduit un conte din Ophir pentru o brythuniană tinerică şi subţirică, da, una din alea de viţă. Săptămâni de zile am cutreierat oraşele astea de la hotare, ca să găsesc ce-mi cerea el. Iar asta, de v-am spus-o, e primantâia!

Trase un ţoc zgomotos prin aer, ca şi cum ar fi voit să o sărute.

— Ştiu eu unii domni mari din Şem, de-ar da şi taina Turnului Elefantului, numai să aibă aşa o bucăţică, încheie el, apucând iar halba cu bere.

Cineva îl trase de mânecă, iar el întoarse capul, enervat că fusese deranjat. Văzu însă în faţa lui un tânăr înalt, voinic. Părea tot atât de nepotrivit cu locul acela de pierzanie, precum un lup cenuşiu printre şobolanii scârbavnici ce se îndoapă cu maţe de mortăciuni. Veşmântul prost şi soios lăsa să se vadă muşchii vânjoşi, bine conturaţi pe pieptul larg şi umerii masivi.

Avea braţe puternice şi mijlocul ca tras prin inel. Pielea îi era arsă de soare şi ochii albaştri, sfredelitori. O adevărată coamă de păr negru, încâlcit, îi cădea pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă. La brâu îi atârna o sabie într-o teacă de piele, frumos lucrată.

Fără să vrea, kothianul se trase îndărăt, cam temător, pentru că voinicul din faţa lui nu aparţinea nici unei seminţii cunoscute lui.

— Vorbeai despre Turnul Elefantului, rosti necunoscutul, în limba zamoriană, dar cu un accent străin foarte pronunţat. Am mai auzit eu multe despre turnul ăsta. Care-i taina lui?

Nu părea ameninţător, dar oricum, băutura şi încurajările celorlalţi îl îmbărbătaseră pe kothian mai mult decât se cuvenea, aşa că acesta îşi reveni imediat şi începu din nou să se împăuneze:

— Auziţi ce spune: care-i taina Turnului Elefantului! exclamă el. Păi până şi cel mai mare nătărău de pe lumea asta ştie că preotul Yara stă acolo şi păzeşte marea nestemată pe care oamenii o numesc Inima Elefantului, şi care este chiar puterea vrăjilor lui.

Pentru câteva momente, barbarul tăcu, îngândurat.

— Eu am văzut turnul ăsta, spuse el într-un târziu. Este înconjurat de o grădină întinsă, sădită pe nişte pământuri mai înălţate decât restul oraşului, şi împrejmuită cu ziduri uriaşe. Dar n-am văzut nici o strajă. Iar zidurile alea sunt uşor de urcat. De ce n-o fi încercat nimeni până acum să fure nestemata fermecată?

Kothianul rămase cu gura căscată de uimire, uitându-se la cel ce grăise cu atâta uşurătate, apoi izbucni într-un râs molipsitor, plin de dispreţ, iar ceilalţi i se alăturară.

— Ia auziţi la păgânul ăsta ce tot îndrugă! răcni el din răsputeri. Vrea să fure nestemata lui Yara!... Auziţi la el, fraţilor! hohoti grăsanul, apoi se întoarse spre celălalt şi îi zise cu răutate: Îmi pare mie că eşti vreo viţă de barbar, din nord...

— Sunt cimerian, răspunse străinul, deloc prietenos.

Dar vorbele lui şi tonul pe care le rostise, nu îl impresionară prea mult pe kothian. Ca unul ce se născuse şi crescuse în marele regat sudic, de la graniţa cu Şem, ştia prea puţine despre rasele nordice.

— Ei, atunci cască bine urechile şi ia aminte aici, drăguţule, pufni el, apropiindu-şi mutra de beţivan de străinul cam stânjenit. Poate c-ai aflat că aici, în Zamora, şi mai ales în oraşul ăsta, s-au strâns cei mai afurisiţi tâlhari de pe lume, mai mulţi chiar ca-n ţara mea, Koth. Şi dacă vreun om de pe pământ ar fi putut pune mâna pe nestemata aia, poţi să fii sigur c-ar fi făcut-o de mult. Vorbeşti aiurea despre urcatul pe ziduri, dar odată ce-ai ajunge acolo, ascultă-mă pe mine că tare ţi-ai mai dori să te vezi înapoi de unde ai plecat. La vreme de noapte nu e nici o strajă prin grădinile palatului, însă dintr-o pricină foarte uşor de ghicit: pentru că străjile ce păzesc comoara nu sunt făpturi omeneşti. Dar în camera gardienilor, de la intrarea în turn, se află o mulţime de oşteni înarmaţi până-n dinţi şi, chiar dacă ai trece de toţi cei care cutreieră grădinile în lung şi-n lat noaptea, tot ar trebui să scapi şi de oşteni, pentru că nestemata se află undeva, într-o încăpere din turn.

— Dar odată ce un om poate trece prin grădină, de ce nu ar putea ajunge şi la nestemată, urcând pe meterezele turnului, ca să se ferească de străji? se miră cimerianul.

Din nou, kothianul se holbă la el, uluit.

— Ia mai auziţi-l ce boscorodeşte! strigă el, rânjind cu gura până la urechi. Barbarul ăsta se crede ditamai vulturul, de poate să zboare până pe meterezele turnului, că doar sunt înalte de vreo cincizeci de metri şi au marginile mai subţiri şi mai netede decât sticla şlefuită!

Cimerianul îl fulgeră cu privirea, mâniat de hohotele dispreţuitoare stârnite de cuvintele lui. Nu i se părea deloc o glumă demnă de râs şi era încă prea neînvăţat cu obiceiurile celor din ţările civilizate, ca să înţeleagă atitudinea lor jignitoare în general, cei din ţinuturile civilizate erau mai puţin atenţi la vorbele lor, care puteau să îi rănească pe alţii, din pricină că, pe la ei, oamenii nu se prea alegeau cu capetele sparte sau cu gâtul tăiat de pe urma batjocurii. Era atât de încurcat şi furios, încât, fără îndoială, s-ar fi dat deoparte, stingherit, însă kothianul avea chef să îl ia în continuare peste picior.

— Ei, zi mai departe, ce aştepţi? Ia luminează-i tu pe sărmanii neştiutori aici de faţă, care erau hoţi vestiţi înainte de a fi făcut tu ochişori, învaţă-i tu cum să fure nestemata aia blestemată!

— Întotdeauna se găseşte o cale, dacă pe lângă dorinţa de-a izbândi mai ai şi curaj, scrâşni barbarul, furios.

Kothianul însă socoti că era o aluzie la lipsa lui de vitejie. Chipul i se tăcu purpuriu de mânie.

— Cum? răcni el ca muşcat de şarpe. Cutezi tu să ne înveţi pe noi meserie şi să ne dai de înţeles că suntem laşi? Haide, piei mai repede din ochii mei, să nu te mai văd o clipă aici strigă şi îl îmbrânci cu putere pe cimerian.

— Te încumeţi tu, vierme, să mă iei în râs şi dup-aia să-ţi mai şi pui labele pe mine? scrâşni Conan, clocotind de furie,

Cu un dos de palmă, îl proiectă pe celălalt drept pe tăblia soioasă a mesei. Băutura se vărsă, împroşcându-l pe beţivanul, care începu să urle ca scos din minţi, scoţând sabia din teacă.

— Câine păgân! O să-ţi scot inima din piept pentru asta, spumega el.

Tăişurile ascuţite se încrucişară, iar mulţimea se dădu într-o parte, făcând loc celor încleştaţi în luptă. În toiul încăierării, aceştia dădură peste singurul opaiţ ce lumina încăperea şi toată taverna se cufundă în întuneric. Pretutindeni nu se mai auzea decât trosnetul banchetelor răsturnate, bocănitul paşilor celor ce se urmăreau prin beznă, strigăte de groază, ocările celor din jur, ce se împiedicau unii de alţii şi cădeau grămadă, apoi, într-un târziu, un răcnet cumplit, de moarte, ce se ridică peste vacarmul acela. Când aprinseră din nou opaiţul, se văzu că mulţi dintre clienţi o zbughiseră afară, pe uşi sau prin ferestrele sparte, iar cei câţi mai rămăseseră se ascunseseră pe după butoaiele cu vin şi pe sub mese. Barbarul nu mai era de găsit, însă în mijlocul odăii se afla doar cadavrul însângerat al kothianului, cu măruntaiele scoase. Cimerianul, cu instinctul înnăscut al barbarului învăţat să vâneze zi şi noapte, îl ucisese pe vrăjmaşul lui în întuneric, fără să şovăie, în hărmălaia care se stârnise.

2

Luminile slabe ale opaiţelor şi petrecăreţii guralivi rămăseseră de mult în urma lui Conan. Acesta se dezbrăcase de veşmântul vechi, rupt, rămânând numai cu învelitoarea din jurul brâului şi cu sandalele de piele. Se mişca prin noapte cu agilitatea şi siguranţa unui tigru uriaş, iar muşchii vânjoşi tresăltau la fiecare pas, sub pielea arsă de soare.

Ajunse în centrul oraşului, în zona unde se înălţau numai temple. Cât vedeai cu ochii, siluetele albe ale clădirilor luceau în lumina stelelor. Pretutindeni se zăreau numai pilaştri de marmură imaculată, ca zăpada, turnuri aurite, arcade argintii şi altare pentru fiecare din nenumăraţii zei ciudaţi cărora li se închina toată Zamora. Dar acum nu îşi bătea el capul cu asta. Ştia doar că, aşa cum se întâmplase în orice ţară cu o civilizaţie mereu înfloritoare şi de mult statornicită, credinţa locuitorilor săi era greu de înţeles pentru alţii, fiind deja prea rafinată, căci străvechile sale sensuri se pierduseră într-un labirint de formule abstracte şi ritualuri complicate. Stătuse pitit ore în şir prin tufişurile din grădina filozofilor, ascultând răbdător polemicile teozofilor şi învăţaţilor, după care plecase de acolo năucit de-a binelea şi întru totul nedumerit, dar convins de un sigur lucru: oamenii aceia nu erau în toate minţile, asta era clar.

Religia lui era foarte simplă, pe înţelesul oricui: Crom era stăpânul tuturor zeilor. Trăia pe un munte ce se înălţa până la ceruri, de unde trimitea forţele destinului şi moartea asupra făpturilor de rând. Era oricum în zadar să-l chemi pe Crom în ajutor vreodată, pentru că era un zeu răzbunător şi neînduplecat, care ura din tot sufletul pe laşi, pe cei slabi cu firea, însă tot el dădea omului la naştere curaj, voinţă de fier şi putere trupească, să îşi poată ucide duşmanii, lucru care, după părerea oricărui cimerian, era întocmai ceea ce trebuia să facă o divinitate.

Tălpile sandalelor uşoare nu făceau nici un zgomot când atingeau lespezile strălucitoare de marmură. Nu trecea pe-acolo

nimeni, nici o strajă, pentru că până şi vestiţii tâlhari din mahalaua Maul se fereau să pătrundă în partea aceea a oraşului, căci se zvonea că templele ar fi fost păzite prin blesteme puternice, care cădeau asupra profanatorilor. Drept în faţa lui desluşi Turnul Elefantului, avântându-se spre tării. Se tot întreba de ce oare îi ziceau aşa. Se părea că nimeni nu ştia. El unul nu văzuse în viaţa lui un elefant în carne şi oase, dar din câte înţelesese, era un animal monstruos, care avea o coadă în faţă şi una la spate. Cel puţin aşa îi povestise un şemitian umblat prin lume, care se jurase cu mâna pe inimă că el întâlnise mii şi mii de asemenea arătări, ce cutreierau în lung şi-n lat Hyrkania. Dar toată lumea ştia ce mincinoşi erau şemitienii. În orice caz, în Zamora nu existau elefanţi, asta era limpede.

Turnul se ridica, înfricoşător, spre stele. Sub razele soarelui sclipea atât de tare, încât cei mai mulţi nici nu puteau să se uite într-acolo. Se spunea că ar fi fost construit din plăci de argint. Clădirea era zveltă, de formă cilindrică, înaltă de cincizeci de metri, iar marginile acoperişului luceau orbitor, chiar şi noaptea, din pricina brâurilor de pietre preţioase cu care erau încrustate. De jur-împrejur se întindea o grădină minunată, cu copaci exotici, pe un terasament vizibil mai înalt faţă de nivelul oraşului. Un zid uriaş împrejmuia grădina, iar înaintea lui, se săpase o curte de împrejmuire, de asemenea înaltă, înconjurată de un zid impunător. Înăuntru nu se vedea nicăieri vreo lumină aprinsă. Se părea că turnul nu avea ferestre, cel puţin nu deasupra nivelului zidului interior. Numai nestematele ce împodobeau crenelurile aruncau luciri de gheaţă sub pâlpâirea stelelor.

Tufişurile erau tot mai dese pe lângă zidul exterior. Cimerianul se târî până lângă parapet şi rămase pe loc, măsurând din ochi înălţimea acestuia. Era destul de înalt, însă ar fi putut sări să se prindă de buza zidului, iar apoi nu mai era pentru el decât o joacă de copil să se salte peste margine.

Nu se îndoia că tot astfel putea trece şi de zidul interior. Însă şovăi câteva clipe, gândindu-se la pericolele care îl aşteptau înăuntru. Oamenii acelui popor îi păreau ciudaţi, de neînţeles. Nu erau de aceeaşi seminţie cu el, nici măcar cu naţiile dimprejur - brythunienii, nemedienii, kothienii şi aquilonienii. De acele civilizaţii stranii auzise el încă de multă

vreme, dar seminţia ce stăpânea ţara Zamorei era foarte veche şi, din câte se convinsese Conan, grozav de ticăloasă.

Se gândi apoi la Yara, marele preot care zămislea tot felul de vrăji întunecate în turnul cel împodobit cu pietre scumpe. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă de groază, amintindu-şi cum, la beţie, un copil de casă povestea că Yara îi râsese în faţă unui prinţ ce i se împotrivise, apoi ridicase în mâini o gemă uriaşă, strălucitoare. Într-o clipă, raze ucigaşe, orbitoare, ţâşniseră din nestemată, iar lumina îl învăluise pe prinţul care căzuse la pământ, răcnind ca din gură de şarpe şi se prefăcuse, sub ochii celor de faţă, într-un ghemotoc negricios, apoi într-un păianjen negru, ce începuse să se târască înnebunit prin încăpere, până ce Yara îl strivise sub călcâi.

Preotul ieşea arareori din turnul lui vrăjit, iar atunci numai pentru a-şi abătea mânia asupra vreunui om sau a unei naţii. Regele Zamorei se temea de el mai mult decât de moarte, aşa că stătea mai tot timpul beat criţă, pentru că altfel îi era, peste poate să îndure acea groază cumplită. Yara era foarte bătrân. Unii spuneau că ar fi avut sute şi sute de ani şi erau convinşi că va trăi de-a pururi, cu ajutorul nestematei lui fermecate, pe care o numeau Inima Elefantului. Tot astfel, îi spuneau palatului vrăjit - Turnul Elefantului.

Adâncit în gândurile lui, cimerianul se lipi degrabă de zid. Cineva străbătea grădina, cu pas măsurat. Conan auzi zăngănit de arme. Deci, până la urmă, grădinile castelului erau păzite de gardieni. Aşteptă câtăva vreme, să audă iar zgomotul paşilor celui ce-şi făcea rondul. Dar peste grădinile misterioase se lăsase o tăcere deplină.

Într-un târziu, îl birui curiozitatea. Neauzit, sări şi se prinse de zid, apoi se caţără pe marginea acestuia, ţinându-se cu un singur braţ. Făcându-se una cu meterezele, cercetă spaţiul cuprins între cele două întărituri. Nu exista nici un tufiş măcar, în apropierea lui, însă observă câţiva arbuşti tunşi cu grijă, aproape de zidul interior. Stelele luminau din plin iarba deasă, iar de undeva se auzea susurul unei fântâni.

Conan se lăsă în jos, cu grijă, şi scoase la iuţeală sabia, uitându-se în toate părţile. Îl cam înfiorase liniştea aceea rău-prevestitoare şi se simţea lipsit de orice apărare rămânând la loc deschis, în lumina lunii, aşa că merse repede, cu pas uşor, pe lângă zid, cu spatele aproape lipit de piatra rece, până ce ajunse

în dreptul desişului pe care îl zărise mai înainte. Alergă într-acolo, ghemuindu-se cât ai clipi, şi era cât pe ce să cadă, împiedicându-se de un trup ce zăcea încovrigat.

Se uită repede într-o parte şi într-alta, dar nu descoperi nici un duşman, cel puţin nu la prima vedere, aşa că se apropie de cel căzut, să-l cerceteze în voie. Cu ochii lui ageri, desluşi deîndată un bărbat voinic, în armură argintie şi purtând un coif cu creastă înaltă, ca gărzile regale zamoriene. Lângă el erau un scut şi o spadă. Din prima clipă, cimerianul îşi dădu seama că gardianul fusese sugrumat. Barbarul se uită împrejur, neliniştit. Înţelesese că acela era paznicul ai cărui paşi îi auzise el, când stătea în umbra zidului. Iar de-atunci nu trecuse decât puţină vreme. Şi totuşi, în acest scurt răstimp, din beznă, mâini neştiute curmaseră viaţa oşteanului.

Străpungând întunericul cu privirea, observă o mişcare în tufişurile de lângă zid. În acelaşi moment, sări într-o parte, cu mâna încleştată pe sabie. Nu făcuse mai mult zgomot decât o panteră care se furişează prin noapte, însă cel pe care îl pândea el tot îl auzise. Cimerianul desluşi numai o umbră mătăhăloasă, aproape de zid, şi parcă i se mai luă o piatră de pe inimă, pentru că măcar era o făptură omenească. Străinul se întoarse într-o clipă spre celălalt, cu un icnet înăbuşit de spaimă, voi să facă un salt înainte, cu mâinile gata să înşface beregata inamicului, dar se opri locului, când zări sclipitul sabiei lui Conan în lumină. Pentru un moment, ce le păru amândoura o veşnicie, nici unul nu se mişcă şi nu scoase o vorbă, înfruntându-se doar din priviri.

— Nu eşti oştean, şopti străinul, într-un târziu. Eşti hoţ, ca şi mine.

— Da' tu cine eşti? îl întrebă Conan bănuitor, cu voce scăzută.

— Taurus din Nemedia.

Cimerianul lăsă sabia deoparte.

— Am auzit de tine. Se zvoneşte că ai fi un fel de prinţ al hoţilor.

Celălalt îi răspunse printr-un râs înăbuşit, plin de mândrie. Era cât barbarul de înalt, dar mai voinic decât acesta. Avea un pântece burduhănos, însă fiece mişcare a sa trăda o anumită agilitate, o vioiciune ascunsă, care se regăsea şi în ochii mereu cercetători, ce luceau a neastâmpăr, în lumina stelelor. Era

desculţ şi ţinea în mână un colac de funie subţire, însă aparent foarte rezistentă, înnodată din loc în loc.

— Cine eşti tu? întrebă el iar, în şoaptă.

— Conan din Cimeria, răspunse celălalt. Vreau să încerc să fur nestemata lui Yara, cea căreia i se mai spune şi Inima Elefantului.

Pântecele mare al nemedianului se scutura de râs, dar nu de batjocură.

— Pe Bel, zeul tuturor hoţilor! hohoti Taurus. Eu mă gândeam că-s singurul care ar cuteza să fure o asemenea comoară! Că zamorienii ăştia, de-şi spun mari hoţi... ptiu! Conan, îmi place îndrăzneala ta! Eu unu n-am fost părtaş cu nimeni la nici o lovitură de-am dat-o! Da, pe numele sfânt al lui Bel!, dacă te ţine sufletul, o să pornim împreună în aventura asta!

— Înseamnă că şi tu ai venit tot pentru nestemată?

— Da' pentru ce altceva? Mi-am tot făcut o mulţime de planuri, luni şi luni la rând. Dar tu, prietene, cred c-ai ajuns aici fără să zăboveşti prea mult.

— Atunci: tu ai omorât oşteanul?

— Fireşte. Am trecut peste zid, când el era în partea ailaltă a grădinii. M-am ascuns în tufişuri, da' cred eu c-a simţit el ceva sau m-o fi auzit... Când a venit în recunoaştere, n-a fost nici o greutate să-i sar în spate, să-l înhaţ de beregată şi să-i iau viaţa într-o clipită. Vedea şi el cam greu prin întuneric, de!, ca orice om. Dar un hoţ iscusit trebuie să aibă ochi de pisică.

— Mda, n-ai făcut decât o singură greşeală, recunoscu atunci Conan.

Taurus îl fulgeră cu privirea.

— Eu? Eu, am greşit? Asta nu-i cu putinţă!

— Trebuia să piteşti hoitul în tufişuri.

— Ia te uită! Oul învaţă găina! Ăştia n-or să schimbe gărzile până după miezul nopţii. Păi, dac-ar fi pornit să-l caute p-ăsta şi ar fi dat peste el, ar fi alergat într-un suflet la Yara, să-i spună tot, şi ne-ar fi lăsat răgaz să scăpăm. Da' dacă nu-l găseau, începeau să caute peste tot, prin desişuri şi ne-ar fi prins ca pe nişte şoareci în cursă.

— Ai dreptate, mărturisi Conan.

— Păi vezi? se împăuna celălalt, mulţumit. Ne pierdem vremea cu atâta vorbărie în deşert. Nu mai sunt paznici în

grădina asta... cel puţin nu mai sunt oameni-paznici! Vreau să spun că-s pe-aici gardieni mult mai de temut. De frica lor am stat eu atâta în cumpănă, da' până la urmă tot am găsit o cale să le vin de hac.

— Bine, dar ce ne facem cu oştenii care păzesc intrarea în turn?

— Bătrânul Yara stă în camerele din vârful turnului. Pe-acolo o să pătrundem noi şi tot pe-acolo... nădăjduiesc eu să ieşim cu viaţă. Să nu mă-ntrebi cum, că am socotit şi asta. Coborâm peste creasta turnului şi îl gâtuim pe vrăjitor înainte să ne ucidă el cu vrăjile lui ticăloase. Măcar să încercăm. Din două una: ori ne prefacem în păienjeni sau în broaşte râioase, ori punem mâna pe cea mai mare bogăţie din toată lumea asta! Orice hoţ adevărat ştie ce înseamnă riscul!

— Eu unu' o să merg până-n pânzele albe, hotărî Conan şi îşi scoase sandalele.

— Atunci ia-te după mine.

Şi, întorcându-se pe călcâie, Taurus făcu un salt, se prinse cu mâna de coama de sus a zidului şi trecu pe partea cealaltă. Pentru un bărbat atât de voinic, se mişca uluitor de agil, parcă ar fi lunecat peste creasta întăriturii. Conan îl urmă. Apoi, stând întinşi pe creasta zidului, începură să vorbească în şoaptă.

— Nu văd nici o lumină, rosti cimerianul.

Baza turnului se vedea mult mai bine decât de dincolo de grădină. Clădirea părea un cilindru perfect, strălucitor, fără nici o intrare.

— Sunt tot felul de uşi şi ferestre ascunse, răspunse Taurus. Dar acum sunt închise. Oştenii respiră aerul care intră pe deasupra, printr-o deschidere din vârful turnului.

Grădina era cufundată în umbre nedesluşite. Se ghiceau numai arbuşti deşi, mărunţi, şi copaci cu frunziş de nepătruns, care îşi tremurau crengile sub lumina stelelor. Lui Conan i se strânse sufletul de teamă, simţind o ameninţare neştiută, ce plutea parcă pretutindeni. Avea impresia că îl ardeau în spate ochi nevăzuţi. Un miros straniu îl făcu să i se zburlească părul de pe ceafă, instinctiv, precum la câinii ce adulmecă un duşman de moarte.

— Urmează-mă, îi zise Taurus, cu voce scăzută. Mergi după mine ca umbra, dacă ţii la viaţa ta.

Scoţând de la cingătoare un fel de tub de aramă, nemedianul sări neauzit pe pajiştea de sub ei. Conan era doar cu un pas în spatele lui, cu sabia pregătită să lovească, la nevoie, dar Taurus îl împinse înapoi, lângă zid, şi nu mai înainta nici el. Părea că aşteaptă ceva anume. Ca şi Conan, rămase cu ochii aţintiţi spre tufişurile, ce se zăreau la numai câţiva metri de ei. Iar desişul se mişca, deşi în văzduh nu mai plutea nici o adiere. Apoi, dintr-odată, doi ochi mari luciră în umbrele acelea mişcătoare, iar îndărătul lor se desluşiră curând alte priviri arzătoare, ce spintecară întunericul.

— Lei..., murmură Conan.

— Mda. Ziua îi ţin închişi în nişte cuşti de sub turn. De-asta nu sunt paznici în grădina asta.

Conan numără îndată câte perechi de ochi îi pândeau.

— Nu văd decât cinci. Probabil că mai sunt ascunşi prin tufişuri. Or să ne atace imediat...

— Taci! îl repezi Taurus şi se depărta de zid, călcând cu mare grijă, de parcă ar fi mers pe muchii de cuţit.

Ridică tubul de aramă. Mârâituri ameninţătoare se auziră din umbră, iar ochii arzători începură să se apropie. Conan desluşea fălcile pline de bale şi cozile cu pămătufuri la capăt, bălăngănindu-se nervos. Parcă şi aerul devenise apăsător. Cimerianul îşi încleştă mâna pe sabie, aşteptându-se în orice clipă la atacul necruţător al fiarelor uriaşe. Apoi Taurul duse tubul de aramă la buze şi suflă cu putere. Un norişor des de pulbere gălbuie ţâşni de îndată spre tufişuri.

Taurus fugi înapoi lângă zid. Conan privea fără să înţeleagă. Norul de pulbere se aşternu peste desiş şi nu se mai auzi nici un sunet dintr-acolo.

— Ce-i cu praful ăla? întrebă el, neliniştit.

— Aduce moartea! şopti nemedianul. Dacă suflă vreo boare de vânt spre noi, trebuie să sărim îndată zidul, înapoi. Dar uite: nu-i nici pic de adiere şi pulberea se împrăştie. Să aşteptăm până o să se ducă de tot. Dacă o tragi în piept, mori pe loc.

Deja nu se mai vedeau decât câteva fâşii gălbui, ce pluteau, fantomatice. Curând se risipiră şi Taurus îi făcu un semn însoţitorului său, să pornească degrabă mai departe. Alergară spre tufişuri, atenţi la fiecare mişcare. Conan rămase

mut de uimire. Cinci lei uriaşi zăceau fără suflare la pământ. Dinspre ei se simţea un miros dulceag, pătrunzător.

— Au murit într-o clipită! bâigui el. Taurus, ce fel de praf e ăsta?

— E pulbere de lotus negru, din cel care creşte numai în apele din jungla khitailor, unde trăiesc numai preoţii Yun, cei cu ţeste galbene. Florile astea otrăvesc de moarte pe oricine le miroase.

Conan îngenunche lângă fiarele ucise, să se convingă că nu le mai pot face nici un rău. Clătină din cap. Magia folosită în ţinuturile exotice era plină de mister pentru barbarii din nord, care se temeau cumplit de ea.

— De ce nu îi omori şi pe soldaţii din turn la fel? întrebă cimerianul.

— Pentru că nu mai am nici un pic din praful ăsta. Eu am ajuns faimos în toată lumea numai pentru felul în care am pus mâna pe pulberea asta. Am furat-o de la călăuza unei caravane ce mergea spre Stygia. I-am luat săculeţul de aur în care o ţinea, de sub şarpele încolăcit în jurul lui, ca să-l păzească. Dar spurcăciunea nici nu s-a trezit măcar, n-a simţit nimic. Şi-acum hai să mergem. Pentru numele lui Bel, doar n-o să ne pierdem toată noaptea stând la poveşti!

Străbătură degrabă desişul, apoi ajunseră lângă turnul strălucitor. Acolo, nemedianul îi tăcu semn celuilalt să rămână pe loc, apoi desfăcu frânghia, care avea la capăt o ancoră de oţel. Conan îşi dădu seama ce avea de gând, aşa că nu îl mai întrebă nimic. Taurus se dădu câţiva paşi îndărăt şi începu să rotească frânghia deasupra capului. Conan îşi lipi urechea de peretele turnului, dar dinăuntru nu se auzea nici un sunet, era clar că oştenii nu bănuiau nimic, pentru că hoţii nu tăceau mai mult zgomot decât vântul care scutura uneori crengile copacilor. Dar cimerianul era totuşi încordat, parcă îl încerca o presimţire ciudată. Sau poate că nu era decât din pricina duhorii de lei, care pătrunsese peste tot.

Taurus aruncă ancora cu toată puterea, zvârlind în sus braţul vânjos. Cangea de oţel se mişcă dintr-o parte într-alta, într-un mod ciudat, apoi dispăru după crenelurile încrustate cu nestemate. Se părea că se prinsese bine de turn, pentru că nemedianul smuci de câteva ori tare, să se convingă, dar gheara de pisică nu se clinti din loc.

— De prima dată am avut noroc, murmură Taurus. Eu...

Cu instinctul lui de barbar, Conan presimţi ceva şi se întoarse într-o clipă. Moartea îi pândea de undeva, neauzită. Şi atunci prinse cu coada ochiului fiara uriaşă, ce păru că face un salt până la stele, năpustindu-se asupra lui să îl ucidă. Nici un luptător din lumea civilizată nu s-ar fi mişcat cu agilitatea cimerianului. Sabia lui luci prin văzduh, în lumina stelelor şi, într-o încleştare de moarte, omul şi leul se prăbuşiră la pământ.

Ocărând în neştire, cu răsuflarea tăiată, Taurus se apropie de ei. Văzu mâinile şi picioarele camaradului său zbătându-se să scape de sub povara ce zăcea fără suflare, peste el. Nemedianul îşi dădu seama că leul era mort, cu ţeasta despicată în două. Se apucă să tragă de hoitul animalului şi, cu ajutorul lui, Conan se trase într-o parte şi se ridică, împleticindu-se. Încă ţinea în mână sabia ce şiroia de sânge.

— Eşti rănit, prietene? întrebă Taurus, uluit de iuţeala cu care se petrecuse totul.

— Nu, pe Crom! răspunse barbarul. Dar era cât pe ce să fie ultima mea luptă. De ce oare fiara asta n-a scos nici un răget măcar, când a atacat?

— Totul e pe dos în grădina asta, îi aminti Taurus. Leii te atacă în tăcere şi moartea mai are şi alte chipuri pe-aici. Dar acum vino... n-ai făcut prea mare zarvă, dar s-ar putea ca oştenii să fi auzit ceva, dacă nu cumva or fi adormiţi sau beţi turtă. Animalul ăsta ticălos o fi fost printr-altă parte a grădinii, de a scăpat el de otravă, dar sunt convins că nu mai e nici unul pe-aici. Trebuie să urcăm pe frânghia asta… Nu prea cred că are rost să întreb un cimerian dacă e în stare s-o facă…

— Dacă o să mă ţină, mormăi Conan, ştergându-şi sabia pe iarbă.

— Ar ţine şi trei ca mine, îl asigură Taurus. E făcută din cosiţe de femei moarte. Eu le-am luat din mormintele lor, la miezul nopţii, şi le-am înmuiat în suc de antiar, ca să nu se mai rupă niciodată. Eu o să pornesc primul, iar tu să mă urmezi îndeaproape.

Zicând acestea, apucă funia şi, îndoindu-şi piciorul pe după ea, începu să urce. Se mişca iute ca o pisică, deşi avea ditamai burdihanul. Cimerianul se luă după el. Frânghia se legăna şi se răsucea în toate felurile, dar asta nu îi stânjenea pe nici unul. Amândoi se căţăraseră astfel de nenumărate ori.

Crenelurile încrustate cu pietre preţioase se desluşeau mult deasupra lor, ieşind în afara peretelui turnului, încât coarda aceea atârna cam la o jumătate de metru de zid, ceea ce le uşura urcuşul. Înaintau în tăcere, văzând tot mai clar cum se întindeau sub ei luminile oraşului, ca un covor, apoi păleau treptat, pe măsură ce se apropiau de nestematele orbitoare. În sfârşit, Taurus întinse o mână, se prinse de creasta turnului şi sări dincolo de ea. Conan rămase o clipă pe muchea zidului, fascinat de lucirea îngheţată a pietrelor de toate culorile, care îi luau ochii – diamante, rubine, smaralde, safire, turcoaze, piatra lunii, prinse una lângă alta, în lăcaşul lor de argint, precum stelele pe bolta senină. De la depărtare, strălucirea lor era una, dar de aproape, fiecare gemă scânteia în nenumărate curcubeie, fermecându-l pe barbar.

— Taurus, aici este o avere neasemuită, şopti el pierdut.

Dar nemedianul îl îndemnă, nerăbdător:

— Haide odată! Dacă punem mâna pe Inima Elefantului, toate astea şi încă multe altele vor fi ale noastre.

Conan sări şi el peste creasta sclipitoare a turnului. Acoperişul se afla la vreo doi metri mai jos de creneluri. Era pardosit cu lespezi de un albastru-închis, presărate cu pete aurii, ce reflectau lumina stelelor, astfel încât părea un satir uriaş, acoperit cu praf de aur. În partea cealaltă a acoperişului, drept în faţa lor, se vedea o cameră, construită din acelaşi material argintiu ca şi pereţii turnului şi împodobită cu arabescuri din nestemate mici. Avea o singură uşă de aur, care părea lucrată în solzi şi era încrustată cu pietre preţioase ce luceau precum gheaţa.

Conan mai privi o dată spre marea de luminiţe de sub ei, apoi se uită la Taurus. Acesta îşi desfăcu frânghia şi o strânse într-un colac. Îi arătă cimerianului unde se prinsese mica ancoră – la câţiva centimetri sub o gemă uriaşă, ce strălucea pe partea interioară a crenelului.

— Norocul a fost iar de partea noastră, murmură el. Oricine ar fi crezut că greutatea noastră ar fi smuls piatra din locul ei... Hai, vino după mine. Marile pericole ne pasc abia de-acum încolo. Ne aflăm chiar în bârlogul lupului şi fiara aia habar n-am pe unde s-o fi ascunzând.

Călcând neauziţi, precum tigrii ce îşi pândesc prada, străbătură pardoseala lucitoare şi se opriră în faţa uşii. Precaut,

Taurus încercă uşor clanţa. Uşa se deschise îndată, iar cei doi scrutară interiorul încăperii, aşteptându-se la orice. Peste umărul nemedianului, Conan zări o clipă pereţii odăii, tavanul şi podeaua, toate încrustate cu nestemate mari, albe. Se părea că numai acestea luminau camera. Şi nu observară nici o mişcare înăuntru.

— Înainte de a ne tăia orice portiţă de scăpare, du-te până la creneluri şi mai ia o dată aminte prin jur, şopti Taurus. Dacă bagi de seamă vreun oştean prin grădini sau ţi se pare ceva necurat pe-aici, întoarce-te şi spune-mi. Eu o să te-aştept în odaia asta.

Lui Conan nu i se părură prea întemeiate vorbele nemedianului şi în suflet i se strecură o oarecare bănuială, dar făcu întocmai cum i se zisese, fără să se împotrivească. În timp ce el se depărta, Taurus intră şi închise uşa în urma lui. Conan dădu ocol crenelurilor, de jur-împrejur, fără să zărească nimic dubios prin preajmă. Apoi se întoarse la intrarea în odaie şi... dintr-odată se auzi dinăuntru un strigăt înăbuşit.

Cimerianul sări ca ars, dându-se înapoi câţiva paşi... Uşa se deschise, iar Taurus apăru în prag, încadrat de lumina ireală a nestematelor din încăpere. Se clătina pe picioare şi îşi ţinea gura deschisă, dar nu reuşea să scoată decât un gâjâit neputincios. Apucându-se de uşa aurită, se repezi înainte, pe pardoseala acoperişului, apoi căzu cât era de lung, cu mâinile încleştate pe beregată. Uşa se închise singură în urma lui.

Ghemuit ca o panteră gata de atac, Conan nu zărise nimic îndărătul nemedianului trăsnit ca din senin. Numai prin uşa întredeschisă, desluşise parcă o umbră trecând iute peste podeaua strălucitoare... dacă nu cumva i se păruse, din pricina luminii înşelătoare. Nimic nu apăru în urma lui Taurus, aşa că se apropie de cel căzut.

Taurus rămăsese cu ochii holbaţi, plini de groază şi uimire. Îşi ţinea încă mâinile încleştate pe gât, iar buzele pline de salivă bolboroseau întruna. Şi deodată rămase încremenit, iar cimerianul îşi dădu seama, uluit, că prietenul lui murise. Şi înţelese că acesta nici nu ştia măcar ce anume îl ucisese. Conan se uită buimăcit la uşa misterioasă. În camera aceea goală, încrustată cu nestemate, moartea îl lovise pe prinţul hoţilor ca din senin, tot atât de iute şi neaşteptat precum se năpustiseră şi leii asupra lor, în grădină.

Începu să cerceteze mortul pe jumătate despuiat, căutând vreo rană. Dar singurele urme se vedeau între omoplaţii voinicului nemedian, aproape de baza gâtului acestuia – trei adâncituri mici, ce păreau făcute de nişte unghii lungi, care se înfipseseră în carne. Marginile acestor răni erau înnegrite, iar locul vătămat începuse deja să răspândească o duhoare de putreziciune. „Să fi fost săgeţi otrăvite?” se întrebă Conan. „Însă atunci vârfurile ar fi rămas în trup...”

Precaut, merse cu pas furişat până lângă uşa aurită, o deschise şi aruncă o privire înăuntru. Camera era goală, scăldată în lumina rece, tremurătoare, a nenumăratelor nestemate. Chiar în mijlocul tavanului, observă un arabesc ciudat, în opt colţuri, în centrul căruia străluceau patru nestemate roşii ca focul, spre deosebire de toate celelalte, albe. Iar în cealaltă parte a camerei era o altă uşă, asemănătoare cu aceea pe care o deschisese el, însă fără să fie lucrată în solzi. Oare de-acolo să fi venit moartea prietenului său? Şi după ce îl lovise, s-o fi întors în odaia alăturată?

Închizând uşa în urma lui, Conan înainta spre mijlocul încăperii. Tălpile lui goale nu făceau nici un zgomot pe podeaua de cristal. În cameră nu erau scaune, nici mese, numai vreo patru canapele îmbrăcate în mătase brodată cu fir de aur, cu desene încâlcite, ciudate, precum şi câteva scrinuri de mahon, ferecate în argint. Unele sipete erau încuiate cu lacăte mari, de aur, în vreme ce altele, cu capacele lor sculptate larg deschise, dezvăluiau mormane de pietre preţioase, aruncate de-a valma. Cimerianul rămase mut de uimire în faţa atâtor splendori. Cu răsuflarea întretăiată, îşi jură în sinea lui că văzuse în noaptea aceea mai multe bogăţii decât crezuse el vreodată că ar putea exista în lumea întreagă. Îl durea şi capul numai gândindu-se cam ce valoare ar fi trebuit atunci să aibă giuvaierul la care râvnea el atât.

Se afla de-acum în mijlocul camerei şi tocmai voia să pornească mai departe, privind în toate părţile, cu sabia ridicată, când deodată moartea năprasnică se năpusti asupra lui. Conan nu ghici decât o umbră ce se îndreptă în zbor spre podeaua lucitoare, dar saltul lui în lături îi salvă din nou viaţa. Văzu într-o fracţiune de secundă monstrul negru, păros, ce trecu în goană pe lângă el, clănţănind din cleştii uriaşi. Apoi ceva îl plesni peste umărul gol, iar omul simţi cum îl arde ca focul locul

lovit. Sărind înapoi, cu sabia înălţată, desluşi scârboşenia care căzuse pe podea, se roti în loc şi o porni iar spre el, cu o viteză ameţitoare. Era un imens păianjen negru, întocmai ca aceia pe care îi poţi întâlni numai în coşmarurile cele mai cumplite.

Păianjenul ucigaş era de mărimea unui porc, iar cele opt picioare acoperite cu păr îi purtau trupul oribil cu o iuţeală nemaivăzută. Cei patru ochi răi, strălucitori, vădeau o inteligenţă diavolească, iar cleştii lui aruncau întruna un venin care, înţelese Conan după cum îl ardea pe el umărul atins, ar fi putut ucide orice fiinţă vie, în câteva momente. El îl omorâse pe nemedian. Se aruncase asupra lui de acolo, din mijlocul tavanului, şi îl înţepase în gâtlej. „Ce prostănaci şi noi, să nu ne închipuim că toate camerele de sus sânt la fel de bine păzite ca şi cele de la intrarea în turn!”

Toate aceste gânduri trecură la repezeală prin mintea lui Conan, în timp ce păianjenul se grăbea să îl atace din nou. Monstrul făcu un salt înalt, trecu pe lângă om, se întoarse şi îl atacă din nou. De data aceasta, cimerianul sări în lături şi lovi cu sabia, cu agilitatea unei feline. Tăişul armei reteză un picior al pocitaniei, dar barbarul abia reuşi să se salveze în ultima clipă de cleştii ce se îndreptară cu furie asupra lui. Însă creatura nu îşi continuă urmărirea. Se întoarse, se târî cu repeziciune pe podelele lucitoare şi se sui pe perete, până ajunse pe tavan. Acolo rămase nemişcat câteva clipe, cercetând camera cu ochii lui drăceşti. Şi, pe neaşteptate, se aruncă iar spre podea, lăsând în urma lui un fir lipicios, cenuşiu.

Conan se dădu îndărăt, ferindu-se de trupul ce zvâcnea prin aer. Apoi se lăsă în jos, scăpând ca prin minune de pânza mişcătoare. Îşi dăduse seama ce voia să facă monstrul, aşa că fugi spre uşă, dar era prea târziu, pentru că un fir lipicios trecea deja peste canaturi, aşa că omul se văzu prizonier, fără scăpare. Nu cuteză să taie balele acelea scârboase cu sabia, pentru că s-ar fi agăţat de tăiş şi, înainte ca să poată curăţa lama de năclăială, pocitania şi-ar fi înfipt cleştii ucigaşi în spatele lui.

Începu o luptă pe viaţă şi pe moarte. Omul nu mai avea altă armă de apărare decât isteţimea şi agilitatea sa, în faţa păianjenului ucigaş, ce se mişca şi el cu o iuţeală ameţitoare. Monstrul nu se mai arunca spre podele, nici nu se mai balansa prin aer, ci alerga întruna, când pe pereţi, când pe tavan, încercând să-şi imobilizeze prada în firele ce zburau pretutin-

deni, prin cameră. Firele acelea erau groase ca nişte frânghii, iar Conan ştia că, de îndată ce l-a fi prins în ele, toată puterea disperării lui nu ar mai fi reuşit să-l scape de lovitura mortală.

În camera bântuită de dansul necontenit al păianjenului imens nu se auzea decât răsuflarea întretăiată a omului, lipăitul tălpilor sale pe podelele încrustate cu nestemate, şi clănţănitul cleştilor ucigaşi. Fire lungi, cenuşii, cădeau dinspre tavan, ca nişte liane, se întindeau pe pereţi, peste scrinurile cu giuvaieruri, peste canapelele îmbrăcate în mătăsuri. Deocamdată, iscusinţa şi ochii ageri îl salvaseră pe Conan, deşi pânzele păianjenului îl împresurau acum atât de aproape, încât aproape îi atingeau pielea. Ştia prea bine că nu putea să se ferească la nesfârşit. Nu trebuia doar să aibă grijă să nu se atingă de firele lipicioase, ci să fie atent şi la cele de pe podele, ca nu cumva să alunece pe ele. Dar, mai devreme sau mai târziu, un capăt al pânzei avea să-l ajungă, să se încolăcească împrejurul lui şi apoi, captiv ca o crisalidă, rămânea în puterea monstrului.

Păianjenul alerga acum de-a curmezişul camerei, lăsând în urmă alte fire. Conan făcu un salt, spre una din canapele, şi atunci, dintr-o mişcare, pocitania o luă la goană pe perete în sus, iar firul din urma lui, ca un şarpe, se încolăci imediat pe glezna cimerianului. Omul se sprijini în mâini, în cădere, încercând să rupă disperat pânza ce se strângea în jurul lui ca o menghină vie sau ca un piton. Păianjenul cobora deja pe perete, să îşi răpună prada. Înnebunit de groază, Conan apucă un scrin cu giuvaieruri şi îl azvârli cu toată puterea, drept spre trupul negru, mătăhălos, zdrobindu-l pe perete, cu un plescăit sec. Sânge amestecat cu un lichid verzui sări în toate părţile, iar rămăşiţele lighioanei se prăbuşiră pe podele odată cu sipetul plin de pietre preţioase. Bucăţile negre, însângerate se învălmăşiră printre odoare. Picioarele păroase se zbăteau încă, iar ochii creaturii muribunde aruncau sclipiri roşietice printre gemele orbitoare.

Conan se uită iute împrejur, dar nu văzu nici un alt pericol, aşa că începu să dea în lături pânzele lipicioase. Mâzga aceea încă îi mai rămase pe glezne şi pe mâini, dar cel puţin scăpase. Îşi luă sabia, îşi croi drum printre firele cenuşii şi se îndreptă spre a doua uşă. Ce pericole îl mai aşteptau dincolo, habar nu avea. Dar gustul aventurii îi înfierbântase sufletul năvalnic, de

barbar, aşa că, devreme ce ajunsese până acolo şi trecuse prin atâtea peripeţii, era hotărât să ducă totul până la capăt, oricare ar fi fost acesta. Şi, pe deasupra, înţelesese că giuvaierul pe care îl râvnea el nu se putea afla printre mormanele de nestemate aruncate la întâmplare, prin camera plină de strălucire.

Tăind firele ce blocau a doua uşă, descoperi că, la fel ca şi prima, nu era încuiată. Se întrebă atunci dacă soldaţii din turn îl simţiseră cumva. Oricum, acum el se afla departe de ei şi, dacă era adevărat ce se spunea, ei erau obişnuiţi cu sunete ciudate în turnul acela, cu gemete, ţipete de agonie şi groază.

Singurul la care se gândea era Yara şi nu era deloc în apele lui când deschise uşa aurită. Însă nu zări decât un şir de scări de argint, ce coborau spre interiorul turnului, luminate cine ştie cum, căci el nu îşi putea da seama. Porni atunci, cu spada pregătită. Nu auzi nimic până ce ajunse la o uşă de fildeş încrustat cu hematit. Ascultă cu atenţie, dar nu percepu nici un sunet măcar. Numai fuioare subţiri de fum îl întâmpinară, răspândind un miros ciudat, necunoscut cimerianului. Iar scara cobora mai departe, pierzându-se în pâclă. Avea sentimentul straniu că era singur într-un turn locuit numai de stafii şi duhuri necurate.

3

Cu mare grijă, împinse uşa de fildeş, care se deschise neauzit. Stând în pragul strălucitor, Conan privea în toate părţile, ca un lup în mijlocul unei păduri necunoscute, gata să o ia la goană, la cea mai mică mişcare. Intrase într-o cameră încăpătoare, cu tavan boltit, aurit. Pereţii erau împodobiţi cu jad verde, podelele cu dale de fildeş, iar pe alocuri acoperite cu covoare groase, scumpe. Fuioare de fum şi miros de tămâie se ridicau dintr-un vas aşezat pe un trepied de aur, iar puţin mai încolo se afla un idol, aşezat pe un fel de pat de marmură. Conan se uită îngrozit la acesta, era gol, avea trup de om, dar verde la culoare. Însă capul era o privelişte de coşmar. Era neobişnuit de mare şi nu avea nimic omenesc. Cimerianul cercetă de la distanţă urechile uriaşe şi trompa încovoiată, care, de o parte şi de alta avea câte un colţ alb, presărat cu bobiţe de aur. Ochii creaturii erau închişi, de parcă ar fi dormit.

Deci de aceea se chema Turnul Elefantului! Pentru că, după câte se părea, capul făpturii semăna mult cu al sălbăticiunilor despre care povestea şemitianul cel rătăcitor. Acela era probabil zeul la care se închina Yara. Şi unde alt-undeva să fie ascunsă vestita nestemată, dacă nu înăuntrul idolului, devreme ce piatra aceea era numită Inima Elefantului?

Când omul păşi mai departe, privind ţintă la idolul încremenit, ochii acestuia se deschiseră ca prin minune! Conan îngheţă locului. Nu era deci un zeu de piatră, ci o făptură vie! Iar el era închis în aceeaşi încăpere cu monstrul acela!

Groaza îl ţintuise parcă, altfel l-ar fi apucat o furie disperată şi ar fi început lupta. Un om din lumea civilizată ar fi căutat scăpare în gândul că avea vreo vedenie. Dar cimerianului nici nu-i trecu prin minte că îl înşela vederea. Ştia prea bine că se afla în faţa unui demon din Lumea de Demult, iar acest adevăr îi paralizase toate simţurile, dar nu şi văzul.

Pocitania îşi ridicase trompa în văzduh şi părea că adulmecă în toate părţile, iar ochii de topaz căutau împrejur.

Conan îşi dădu seama că era orb. Asta îi mai dădu puteri şi începu să se retragă spre uşă. Dar creatura îl auzi. Trompa se îndreptă spre intrus şi, spre groaza acestuia, o voce stranie, gângavă, egală, începu să rostească. Cimerianul înţelese că fălcile fiinţei aceleia nu erau făcute să articuleze graiul omenesc.

— Cine-i acolo? Iar ai venit să mă schingiuieşti, Yara? N-o să încetezi oare niciodată? O, Yag-kosha, nu există oare un sfârşit pentru chinurile mele?

Din ochii lipsiţi de vedere se prelingeau şiroaie de lacrimi amare, iar Conan privi cu atenţie trupul celui întins pe patul de marmură. Şi atunci pricepu că monstrul nu avea cum să îl atace. Desluşi urmele zimţilor roţii de tortură şi arsuri cumplite pe corpul acela chinuit şi, oricât de călit îi era sufletul, rămase mişcat de durerea făpturii aceleia mutilate care, îşi închipuia el, fusese odată aidoma lui la trup. Toată scârba şi frica i se risipiră şi i se făcu mare milă de cel din faţa lui. Nu ştia ce soi de creatură o fi fost aceea, dar suferinţa sa era atât de crâncenă, încât lui Conan i se strânse inima de tristeţe. Avea impresia că este martorul unei tragedii cosmice şi se cutremură de ruşine, de parcă ar fi fost vinovat de toate păcatele lumii sale.

— Eu nu sunt Yara, răspunse. Sunt doar un hoţ. N-o să-ţi fac nici un rău.

— Apropie-te, să te ating, îl rugă făptura, cu voce tremurătoare.

Conan se duse, fără teamă, lăsând sabia deoparte. Trompa creaturii trecu peste faţa lui, peste umeri, cum bâjbâie mâinile orbilor. Iar atingerea sa era delicată, ca a unei palme de copilă.

— Nu eşti dintre duhurile acelea netrebnice, ale lui Yara, oftă făptura într-un târziu. Se simte că eşti crescut pe marile întinderi libere. Îi ştiu pe cei din neamul tău, de mult, de când purtau un alt nume, în străvechime, când o lume uitată acum îşi înălţa spre stele turlele împodobite cu nestemate. Ai sânge pe degete.

— Am răpus un păianjen în camera de deasupra şi un leu, în grădină, murmură Conan.

— Dar ai ucis şi un om astă-noapte, completă celălalt. Şi mai este un mort sus, în turnul de deasupra. Presimt eu. Ştiu eu.

— Mda, bâigui Conan. Prinţul tuturor hoţilor zace acolo, ucis de o muşcătură înveninată.

— Aşa... aşa deci! rosti făptura şi vocea sa nepământeană se înălţă într-un imn şoptit. Un mort într-o tavernă şi unul pe acoperiş... ştiu... presimt eu... Iar a treia moarte va fi săvârşită de magia la care nici Yara nu visează, măcar... da, da, vrăjile care vor aduce mântuire, o, zeilor verzi din Yag!

Din nou, lacrimi mari începură să se prelingă pe trupul chinuit cine ştie din ce pricină. Conan îl privea, năucit.

Apoi celălalt încetă. Ochii blânzi, fără vedere, se întoarseră spre cimerian, iar trompa ciudatei fiinţe se îndreptă spre el.

— Tu, omule, ascultă-mă. Îţi par neobişnuit şi cumplit la vedere, aşa-i? Nu, nu te osteni să-mi răspunzi. Eu ştiu! Dar şi tu mi-ai părea la fel de ciudat, dacă te-aş putea vedea. Sunt multe lumi, în afara acesteia, de pe pământ, iar viaţa are multe întrupări. Eu unul nu-s nici zeu, nici demon, ci o făptură din carne şi oase, ca şi tine, chiar dacă spiritul nostru nu-i asemenea, iar înfăţişarea nicidecum Eu sunt foarte bătrân, omule din ţinuturile îndepărtate. Cu multă, multă vreme în urmă, am sosit pe această planetă împreună cu alţii din lumea mea. Da, am venit de pe planeta verde, Yag, ce se roteşte la nesfârşit undeva, într-un spaţiu de dincolo de acest univers. Am străbătut depărtarea cu aripi atotputernice, care ne-au dus mai repede ca vântul, căci ne luptaserăm cu regii de pe Yag, fuseserăm învinşi şi alungaţi. Însă nu ne-am mai putut întoarce niciodată, pentru că aici, pe pământ, aripile noastre s-au uscat ca iasca şi s-au desprins de pe umeri. Aşa că a trebuit să începem o viaţă nouă, pământeană. Am fost nevoiţi să ne luptăm cu făpturi grozave, care stăpâneau atunci planeta, aşa că am ajuns de temut şi nimeni nu a mai cutezat să ne facă vreun rău, în junglele de nepătruns, din partea de răsărit, unde ne duceam traiul.

Am văzut cum oamenii s-a ridicat din maimuţe şi au construit falnicele cetăţi ale Valusiei, Kameliei, Commoriei şi altele, aidoma lor. Am fost apoi martori căderii acestor cetăţi, sub loviturile păgânilor atlanţi, picţi şi lemurieni. Apoi oceanele au crescut şi au înghiţit Atlantida, Lemuria, Insulele Picţilor şi strălucitoarele oraşe civilizate. Am văzut urmaşii picţilor şi atlanţilor clădindu-şi iar regate de piatră, apoi lăsându-le în pa-

ragină, căci se războiau întruna. Am urmărit cum picţii s-au cufundat iar în epoca neagră a primitivismului, iar atlanţii au decăzut până ce au ajuns aproape ca necuvântătoarele. Am trăit apoi să aflăm cum noi valuri de sălbatici s-au mutat spre sud, cucerind mereu alte teritorii, înălţând o nouă civilizaţie, ce începea chiar de lângă Cercul Polar, au ridicat un regat numit Nemedia, apoi Koth şi Aquilonia şi multe altele. Am văzut şi cum poporul tău s-a propăşit, sub un nume nou, în marile jungle unde atlanţii redeveniseră maimuţe. Apoi i-am întâlnit şi pe lemurienii care au supravieţuit cataclismului, au învins iar negura barbariei şi au pornit să cucerească partea apuseană a lumii, spunându-şi acum hyrkanieni. Şi am mai văzut şi rasa asta ticăloasă, care a supravieţuit străvechii civilizaţii ce a murit odată cu Atlantida, şi care a ajuns încă o dată puternică şi înfloritoare, da, vorbesc despre blestematul regat al Zamorei.

Am fost aşadar doar martori la toate acestea, şi nici nu ne-am amestecat, nici nu am încercat să stânjenim marile legi ale universului, apoi unul câte unul, cei din seminţia mea au început să piară. Pentru că noi, cei de pe planeta Yag, nu suntem nemuritori, cu toate că vieţile noastre durează uneori cât cele ale astrelor, ale constelaţiilor. Şi, până la urmă, eu am rămas ultimul din seminţia mea, visând la vremurile de altă dată, rătăcind printre ruinele templelor din neştiutele jungle ale khi-tailor. Eram venerat ca zeu de către o rasă de oameni cu pielea galbenă. Apoi a apărut Yara, cel atât de învăţat în tainele magiei negre, cunoscute încă din zilele îndepărtate ale barbarismului, încă dinainte de a se scufunda Atlantida.

La început, a îngenuncheat cu umilinţă în faţa mea, ca să îmi pătrundă ştiinţa. Dar nu s-a mulţumit numai cu ce l-am învăţat eu, pentru că eu ştiam doar magie albă, iar el voia putere neţărmurită, diavolească, cu care să-înrobească regi şi să îşi potolească setoasa ambiţie. Însă eu nu i-aş fi dezvăluit în veci vreunul din secretele vrăjilor întunecate, pe care le-am aflat fără voia mea, de-a lungul mileniilor. Dar mintea lui era mult mai iscusită decât am crezut eu. Folosindu-se de un vicleşug pe care l-a învăţat undeva, de la duhurile din mormintele ascunse ale misterioasei Stygii, m-a atras în capcană şi m-a făcut să-i trădez o taină pe care nu aveam de gând să-l las să o afle vreodată. Şi, întorcând chiar puterea mea împotrivă-mi, m-a robit veacuri de-a rândul. Vai, zei ai planetei Yag, cumplită mi-a fost soarta,

începând din clipa aceea! M-a răpit din pădurile necălcate de picior de om, ale khitailor, unde maimuţe cenuşii dansează după cântecele din cimpoi ale preoţilor rasei galbene, unde ofrande de fructe şi vinuri îmbătătoare umpleau altarele mele părăginite. De-atunci nu am mai fost zeul blânzilor oameni ai junglei... ci sclavul unui demon cu chip omenesc.

Din nou, lacrimi amare începură să curgă din ochii nevăzători.

— M-a închis în turnul acesta, pe care, la porunca lui, l-am clădit într-o singură noapte. Cu focul şi cu roata de tortură m-a schingiuit, precum şi cu nenumărate vrăji, pe care mintea ta nici nu şi le-ar putea închipui vreodată. Chiar aşa, în agonie, demult mi-aş fi luat singur zilele, de-aş fi putut. Însă vrăjitorul Yara m-a ţinut în viaţă împotriva voinţei mele – schilodit, orb, cu toate măruntaiele sfărâmate – pentru a-şi împlini nebuneştile năzuinţe. Şi trei sute de ani eu i le-am îndeplinit, da, de-aici, de pe patul acesta de marmură. Mi-am pângărit sufletul cu mă-celuri nenumărate, mi-am împovărat mintea cu crime sângeroase, pentru că nu aveam încotro. Însă tot n-a reuşit să smulgă de la mine toate străvechile taine, iar ultimul meu mare dar va fi Vraja Sângelui şi a Giuvaierului. Pentru că eu unul presimt că mi se apropie tot mai mult sfârşitul. Iar tu eşti chiar mâna destinului. Te implor, ia gema de pe altarul acela.

Conan se întoarse spre altarul de fildeş şi aur pe care i-l arătase făptura şi găsi o nestemată mare, rotundă, cu ape limpezi, precum un cristal purpuriu. Şi atunci înţelese că aceea era Inima Elefantului.

— Iar acum vom săvârşi marea magie, atotputernica magie, aceea care niciodată nu s-a văzut pe acest pământ şi nici nu se va mai vedea până la sfârşitul veacurilor. Jur asta pe puterea sângelui ce-mi curge-n vine, în trupul meu ce-a luat fiinţă pe plaiurile verzi ale planetei Yag, pierdută undeva, în nesfârşirea universului. Ia-ţi spada, viteazule, şi scoate-mi inima din piept. Apoi lasă sângele ce curge din ea să se prelingă peste nestemata cea purpurie. Coboară după aceea scările şi intră în camera de abanos, unde Yara se desfată în visele diavoleşti aduse de seva lotuşilor ucigători. Rosteşte-i numele şi el se va trezi. Atunci aşează această gemă în faţa lui şi spune-i: „Yag-kosha îţi trimite un ultim dar şi o ultimă desfătare”. După care să părăseşti degrabă tumul acesta. „Nu te teme, drumul îţi va fi

liber. Viaţa pământească nu este totuna cu viaţa de pe Yag, nici moartea pământenilor nu este la fel cu cea de pe planeta mea. Ajută-mă să scap din chingile acestui trup zdrobit, orbit şi voi mai fi încă o dată Yogah de pe planeta Yag, încoronat cu lumina dimineţii şi strălucitor, cu aripi largi, ce străbat văzduhul, cu picioare zdravene, ce pot dansa, cu ochi care să vadă lumea şi cu mâini care să sfarme duşmanii..

Şovăitor, Conan se apropie, iar Yag-kosha, sau Yogah, cum i se mai zicea, ca şi cum i-ar fi ghicit ezitarea, îi arătă unde să lovească. Conan strânse din dinţi, îşi făcu apoi curaj şi împlântă adânc sabia. Sângele ţâşni peste tăiş şi peste mâna lui, iar trupul diform începu să se zbată, în agonie. Şi apoi rămase nemişcat. Era limpede că viaţa lui se sfârşise de-acum. Cel puţin viaţa pe care o ştia Conan. Apoi, cimerianul porni să facă întocmai cum îl povăţuise creatura; îi sfârtecă pieptul şi smulse dinăuntru ceea ce era, probabil, inima ciudatei făpturi. Oricum, bucata aceea de carne însângerată nu semăna deloc cu nimic din ceea ce văzuse omul până atunci. Inima ce încă pulsa o ţinu deasupra nestematei, o strânse în pumni şi un val de sânge se revărsă peste piatra preţioasă. Spre marea lui mirare, sângele nu se împrăştie, ci păru că se adună pe suprafaţa pietrei, ca şi cum ar fi fost absorbit de un burete.

Luând apoi cu grijă nestemata, ieşi din camera aceea misterioasă şi ajunse în capătul scărilor de argint. Nu se uită nici o clipă înapoi. Presimţea că trupul acela mutilat se prefăcea într-altceva, iar el unul era convins că nu şi-ar fi dorit deloc să fie martor la o asemenea privelişte, nemaivăzută de ochi omeneşti.

Închise uşa în urma lui şi, fără să şovăie, coborî treptele. Nici nu se gândea să se abată de la sfaturile primite de la Yag-kosha. Se opri în dreptul uşii de abanos, în mijlocul căreia era ţintuită o tigvă de argint, cu dinţii tânjiţi. Intră în camera de abanos şi zări, pe un divan acoperit cu mătase neagră, un bărbat înalt, uscăţiv, tolănit. Era Yara, marele preot şi vrăjitor, ce zăcea acolo, cu ochii dilataţi de fumul aromitor al lotusului galben, cu privirile duse undeva, în cine ştie ce abisuri necunoscute de fireştile simţuri omeneşti.

— Yara! zise Conan răspicat, de parcă ar fi rostit o condamnare la moarte. Trezeşte-te!

Îndată, ochii celui strigat se limpeziră şi redeveniră pătrunzători şi necruţători precum cei ai vulturilor. Bărbatul în

veşminte de mătase neagră se ridică degrabă în picioare şi se apropie de cimerian, privindu-l crunt. Era mult mai înalt decât barbarul.

— Câine spurcat ce eşti! şuieră el ca un şarpe veninos. Ce cauţi tu aici?

Conan aşeză nestemata pe masa mare, de abanos.

— Cel ce m-a trimis mi-a poruncit să-ţi spun astfel: „Yag-kosha îţi aduce ultimul său dar şi ultima desfătare”.

Yara se domoli, iar faţa i se întunecă dintr-odată. Nestemata nu mai avea acele ape limpezi, precum ale cristalelor – în adâncurile sale se stârneau neguri stranii, iar gema părea că pulsează. Pâcle ciudate, culori amestecate, treceau peste feţele sale şlefuite. Ca şi cum ar fi fost atras de-o vrajă, Yara se aplecă asupra mesei şi luă nestemata, privind fascinat umbrele adâncurilor sale, ce parcă voiau să îi soarbă sufletul. Iar pe măsură ce Conan îl privea, se întreba dacă nu cumva văzul său îi joacă feste. Pentru că atunci când vrăjitorul se ridicase în picioare, părea uriaş, iar acum abia îi ajungea cimerianului cu capul până la umăr. Clipi neîncrezător din ochi, uluit şi, pentru prima dată în acea noapte de pomină, se îndoi de el. Apoi, îngrozit, îşi dădu seama că, într-adevăr, preotul scădea în înălţime văzând cu ochii!...

Cu simţământul că nu era decât un martor oarecare, care urmărea un joc, copleşit de acele întâmplări nemaiauzite, Conan nu mai ştia nici măcar cine este el cu adevărat. Nu mai era sigur decât de faptul că el era atunci, acolo, martor al unui joc de neînţeles, în care se înfruntau forţe uriaşe, dincolo de puterea închipuirii sale.

Deja Yara era numai cât un copil, apoi cât un bebeluş, căzut peste tăblia mesei, cu nestemata încă în mâini. Şi, în sfârşit, vrăjitorul înţelese ce se petrecea cu el. Sări ca ars, aruncând piatra. Dar tot se micşora, iar Conan nu mai văzu decât un pitic ce alerga nebuneşte pe tăblia mesei de abanos, fluturându-şi braţele subţirele şi scâncind cu o voce subţirică, ce părea un bâzâit de insectă.

Acum se cutremura din toate încheieturile, micşorându-se până ce nestemata păru un munte pe lângă el, iar cimerianul îl zări ducându-şi mâinile la ochi, parcă pentru a se feri de strălucirea gemei. Se împleticea ca un om aflat în transă. Barbarul îşi dădu seama că neştiute forţe îl atrăgeau necontenit

pe Yara spre piatra preţioasă. De trei ori fugi ca împins de la spate spre ea, de trei ori reuşi să se depărteze şi să alerge spre celălalt capăt al mesei dar, până la urmă, cu un ţipăt abia auzit de privitorul său, vrăjitorul îşi înălţă mâinile deasupra capului şi o porni drept spre globul scânteietor.

Apropiindu-se, Conan îl văzu căţărându-se pe suprafaţa lucioasă, ce părea că clocoteşte. Da, urca pe nestemată, ca pe un munte de sticlă. Şi ajunse deasupra, cu braţele încă ridicate, bolborosind cine ştie ce blesteme şi descântece. Apoi, într-o clipită, se afundă chiar în mijlocul nestematei, ca şi cum s-ar fi înecat în mare, iar Conan zări apele tulburi ale gemei închizându-se deasupra lui. Apoi îl desluşi în inima de purpură a gemei, ce redevenise limpede ca lacrima. Şi tot a-colo apăru deodată o făptură verde, strălucitoare, înaripată, cu cap de elefant. Da, nu mai era nici oarbă, nici neputincioasă. Yara îşi înălţă braţele spre ceruri şi o luă la goană ca un nebun. Dar cel ce-şi căuta răzbunarea era pe urmele lui. Şi, pe neaşteptate, ca şi cum ar fi pierit într-o bulboană de spumă, uriaşa nestemată dispăru într-o străfulgerare de curcubeu, iar masa de abanos rămase goală... la fel cum rămăsese şi patul de marmură din camera de deasupra, unde zăcuse trupul ciudatului nepământean ce îşi spunea Yag-kosha sau Yogah. Fără să cerceteze, Conan era convins că aşa se întâmplase.

Se întoarse în loc şi ieşi în fugă din cameră, năpustindu-se în josul scărilor. Era atât de copleşit de toate cele petrecute, încât nici nu-i mai trecu prin minte să plece de acolo aşa cum intrase. La capătul scărilor întortocheate ajunse într-o încăpere mai mare decât celelalte. Se opri locului pentru câteva clipe. Intrase în odaia soldaţilor. Le zări armurile strălucitoare, de argint, strălucirea mânerelor de la spade. Numai că toţi erau nemişcaţi, întinşi peste banchetele din jurul mesei mari, iar penele de pe coifurile căzute fluturau în tăcerea apăsătoare. Da, zăceau toţi printre tot felul de bunătăţi şi pocaluri împrăştiate pe pardoseala de lapislazuli. Iar cimerianul înţelese că erau morţi. Făgăduiala ce i se făcuse fusese respectată. Dacă era la mijloc vrăjitorie sau pieirea făpturii înaripate năruise acel turn iluzoriu, Conan nu mai avea cum să ştie, dar drumul lui era liber. Uşa de argint era larg deschisă, iar prin ea se vedea lumina zorilor.

Cimerianul ieşi în grădinile fremătătoare şi, în timp ce vântul răcoros îl impresura cu miresmele dimineţii, el se

îndreptă spre oraş, ca un om ce se trezeşte din beţie. Apoi se întoarse, şovăitor, să se uite la misteriosul turn pe care tocmai îl părăsise. Oare fusese doar o vrajă, o înşelătorie? Să fi visat el toate lucrurile acelea, din care nu mai rămăsese nimic? Şi, pe când se uita el aşa, zări turnul cel strălucitor clătinându-se din temelii, cu crenelurile sale profilate pe cerul purpuriu, apoi, într-o clipită, pieri într-o mare de scântei orbitoare.

ÎN LĂCAŞUL MORŢII

Scârbit de Târgul Tâlharilor (şi mereu urmărit de ura acestora), Conan pleacă spre capitala Zamorei, Şadizar, Oraşul Celor Vicleni. Acolo, spera el, avea să pună mâna pe prăzi mai bogate. Câtăva vreme a avut mai mult noroc la furat decât în Arenjun, însă femeile din Şadizar îl uşurară repede de agoniseală, învăţându-l, în schimb, arta amorului. Atras de zvonurile despre neasemuite comori, ajunse într-un târziu lângă ruinele străvechii cetăţi Larsha, cu puţin înaintea oştenilor trimişi să-l întemniţeze.

Defileul era cufundat în întuneric, cu toate că asfinţitul încă mai mărginea cerul, cu roşu şi auriu, spre apus. Dincolo de fâşia aceea de lumină, un ochi ager putea desluşi conturul turlelor şi acoperişurilor întunecate ale Şadizarului, cetatea femeilor cu părul de abanos şi a turnurilor bântuite de taine nepătrunse – capitala Zamorei.

Pe măsură ce soarele pierea, începeau să se iţească primele stele. Deodată, ca la un semn, luminiţe tremurătoare se aprinseră în turlele şi templele depărtate. Dar, în vreme ce pâlpâirea stelelor era încă nelămurită, luminile oraşului erau vii, puternice, parcă vestind cu bucurie netrebnicia celor ce se petreceau acolo.

Însă în trecătoarea aceea era linişte. Numai gâzele de noapte ţârâiau subţirel. Dar, pe neaşteptate, zgomot de paşi sparse tăcerea. Era o patrulă de oşteni zamorieni – cinci la număr, cu căşti de zale, tunici de piele, cu ţinte de bronz şi conduşi de o căpetenie îmbrăcată în armură din solzi de bronz şi purtând pe cap un coif împodobit cu o coadă de cal. Picioarele lor acoperite cu apărătoare din zale de bronz zdrobeau iarba înaltă, deasă, ce acoperea firul văii. Trei dintre ei aveau arcuri, iar ceilalţi doi – suliţe. Săbii scurte le atârnau la brâu, iar tolba cu săgeţi o purtau pe spate. Căpetenia avea o sabie lungă la cingătoare şi un pumnal. Unul dintre oşteni spuse în şoaptă:

— Şi dacă-l prindem pe Conan ăsta viu, ce-or să facă apoi cu el?

— Or să-l trimită la Yezud, să fie hrană zeului-păianjen, pot să pun prinsoare, îşi dădu altul cu părerea. Da' io mă-ntreb dacă trebuie să fie neapărat viu, ca să primim recompensa pe care ne-au făgăduit-o.

— Doar nu ţi-o fi frică de el, îl luă al treilea peste picior.

— Mie? se răsti cel luat în răspăr. Nu mi-e teamă decât de moarte, şi atât. Da' treaba e: cine-o să moară aici? Că nemernicul ăsta nu-i un om civilizat, e un barbar crescut în sălbăticie şi are putere cât zece. Aşa că io unu' m-am dus la judecător să-mi fac testamentul.

— Ei, ce să-ţi zic, parcă te-ncălzeşte cu ceva dacă urmaşii tăi or să se bucure de recompensă, interveni un altul. Ar fi trebuit totuşi să mă gândesc şi io la asta.

— Asta-i bună! rosti primul vorbitor. Or găsi ei oricum vreun nod în papură, ca să ne tragă pe sfoară cu răsplata aia, chiar dacă-l prindem pe nenorocit.

— Ne-a făgăduit chiar mai-marele judecătorilor, le aminti al patrulea. Neguţătorii şi nobilii pe care i-a jefuit Conan au pus mână de la mână. Am văzut io sacu'. Abia de-l puteai ridica de câţi bani de aur erau acolo. Şi după ce-au făgăduit ei în faţa tuturor, nu prea cred c-ar cuteza să nu-şi ţină cuvântul.

— Ei, da' ia să mai punem şi răul înainte. Să ne gândim că nu-l prindem, presupuse altul. Au zis c-atunci plătim cu capul!

Ridică vocea:

— Mărite Nestor! Ce ziceau ăia, că plătim cu capul dacă...

— Ia m-ai ţine-ţi-vă toţi gurile alea spurcate! îi repezi acesta. Strigaţi cât vă ţin băierile, de se-aude pân' la Arenjun. Conan ăla, chiar de-o fi la o mie de poşte tot v-ar auzi. Mai încetaţi cu sporovăială şi încercaţi să mergeţi fără să mai faceţi atâta zarvă pe unde treceţi!

Căpetenia era un bărbat mijlociu de statură, voinic, cu umeri largi. La lumina zilei, ochii lui păreau cenuşii, iar părul castaniu-deschis încărunţit înainte de vreme. Era de neam gunder, venise din cea mai îndepărtată provincie a Aquiloniei, aflată la aproape trei mii de kilometri spre vest. Iar misiunea aceea – de a-l aduce pe Conan viu sau mort – îl cam pusese în încurcătură. Judele îl ameninţase că, dacă dădea greş, trebuia să se aştepte la cele mai cumplite pedepse, poate chiar să

sfârşească sub securea călăului. Însuşi regele Zamorei poruncise să-l aducă pe barbar înaintea lui şi se ştia că suveranul nu era deloc îndurător cu slujitorii care nu îi îndeplineau ordinele. O iscoadă, dintre hoţi, îl înştiinţase pe căpitan că în zorii acelei dimineţi, Conan fusese văzut îndreptându-se spre trecătoare. Iar mai-marele lui Nestor adunase la repezeală o mână de oameni din câţi rămăseseră prin tabără.

Nestor nu îşi punea nici o nădejde în oştenii care îl urmau, îi considera nişte fricoşi, care la primul semn de primejdie aveau să dea bir cu fugiţii, lăsându-l să înfrunte singur duşmanul. Şi, cu toate că gunderul era viteaz, nu se amăgea deloc cu gândul că putea face faţă temutului barbar, care avea o forţă uluitoare. Armura nu-l putea apăra prea mult de loviturile sălbatice ale vestitului cimerian.

În timp ce ultimele pâlpâiri ale asfinţitului se stingeau, începu deja să se lase întunericul. Trecătoarea se îngusta, devenea tot mai pietroasă şi mai abruptă. În spatele căpeteniei, oştenii începură iar să murmure:

— Nu-mi place deloc pe-aici. Drumu' ăsta duce la ruinele cetăţii blestemate, Larsha, unde strigoii celor din vechime bântuie să înfulece trecătorii. Se zice că-n cetatea aia e chiar Lăcaşul Morţii...

— Taci! se răsti Nestor, întorcând capul. Dacă nu...

În clipa aceea, se împiedică de o vână de bou răsucită, legată de-a curmezişul potecii, şi căzu în iarbă, cât era de lat. Apoi auzi trosnetul unei pene de lemn, ce sărise din locaşul ei, iar laţul se slăbi. Cum un duruit asurzitor, un val de bolovani şi pământ se prăvăli de pe costişa din stânga. Când Nestor se ridică în picioare, un pietroi cât un cap de om îl lovi drept în piept şi îl dărâmă iar. Un altul se izbi de coif, iar o mulţime de pietre mai mici îl potopiră peste mâini şi picioare, în spatele lui se auziră ţipete şi zăngănitul rocilor pocnind armurile de metal. Apoi se lăsă o linişte deplină.

Nestor se ridică în picioare, clătinându-se ameţit, tuşi înecat de praf şi se întoarse să cerceteze ce anume se întâmplase. La numai câţiva paşi în spatele lui, o stâncă uriaşă blocase cu totul trecătoarea. Se apropie şi zări o mână şi un picior zdrobite, ieşind din pietriş. Strigă soldaţii pe nume, dar nu primi nici un răspuns. Când atinse mâna aceea, îşi dădu seama

că oşteanul murise pe loc. Alunecarea de teren se produsese îndată ce el smucise sfoara, împiedicându-se.

Îşi îndoi încheieturile mâinii şi picioarelor, să vadă ce lovituri căpătase. Se părea că nu avea nici un os rupt, deşi armura era ştirbita câteva locuri şi el se alesese cu câteva vânătăi. Clocotind de mânie, îşi luă coiful şi o porni pe potecă, mai departe, singur. Oricum, dacă îl scăpa pe tâlhar, era vai şi amar de el, dar dacă mai povestea şi cum fuseseră ucişi soldaţii lui, îl aştepta desigur o moarte cruntă, în chinuri. Singura lui şansă de-acum era să îl ducă pe Conan la Şadizar. Sau măcar capul ticălosului.

Cu sabia în mână, pregătit de luptă, Nestor străbătea trecătoarea întortocheată, parcă fără sfârşit. O aură de lumină vestea răsăritul lunii. Îşi ascuţi privirile, aşteptându-se să fie atacat de barbar la orice cotitură a defileului.

Apoi, drumul deveni tot mai abrupt. De o parte şi de alta începură să apară mereu văioage, iar urcuşul era din ce în ce mai greu. Nestor se văzu nevoit să se caţere peste bolovani şi printre tufişuri. Într-un târziu, poteca se înfundă cu totul în stâncă. Urcând o pantă lina, gunderul se trezi la marginea unui mic platou, înconjurat de munţi îndepărtaţi. La o azvârlitură de băţ în faţa lui, în lumina lunii pline, se înălţau zidurile cetăţii Larsha. O poartă masivă se zărea chiar în faţa lui. Timpul şubrezise zidurile, iar peste acestea se ridicau acoperişurile şi turnurile aproape ruinate, ale oraşului blestemat. Căpitanul se opri, înfiorat. Se spunea că Larsha fusese clădită acolo din străvechime. După cum povesteau legendele, fusese înălţată încă din timpurile ce-au urmat imediat după Cataclism, când strămoşii zamorienilor, zemrii, alcătuiau un fel de insulă de semi-civilizaţie, într-o mare de barbari.

În bazarul din Şadizar se răspândiseră o mulţime de istorii despre acele ruine. Din câte aflase Nestor, nici unul dintre cei care, în vremuri îndepărtate, îndrăzniseră să caute acolo vestitele comori, nu se mai întorsese vreodată. Nimeni nu ştia ce primejdii pândeau în cetatea părăginită, pentru că nici unul dintre cei ce o călcaseră nu se mai întorsese viu, ca să dezvăluie această taină.

Cu zece ani în urmă, în miezul zilei, regele Tiridates trimisese o companie alcătuită din cei mai viteji soldaţi ai lui, să cerceteze oraşul părăsit, în vreme ce el, regele, aştepta afară,

lângă ziduri. Se auziseră ţipete şi tropotul paşilor celor ce fugeau, înspăimântaţi, iar apoi... nimic! Cei care aşteptau, o luaseră la goană, iar Tiridates, luat pe sus de valul mulţimii, alergase odată cu ei, să-şi scape viaţa. Aceasta fusese ultima dată când se încercase desluşirea misterului cetăţii Larsha, prin puterea armelor.

Şi, cu toate că Nestor, ca orice mercenar, era dornic de câştiguri fără muncă, nu prea îi dădea ghes inima să vadă comorile despre care se povestea. Anii aspri petrecuţi ca oştean în multe dintre armatele statelor aflate între ţara lui şi Zamora, îl învăţaseră să fie prudent.

În timp ce stătea astfel, să-şi tragă sufletul, cântărind toate avantajele şi dezavantajele, zări înainte ceva ce-i îngheţă sângele în vine. Lângă zid, desluşi silueta unui bărbat ce se furişa cu pas precaut, spre poartă. Chiar dacă era prea departe ca să îi recunoască faţa la lumina lunii, nu putea să se înşele asupra lui. Un singur om avea pasul acela uşor, de panteră la pândă! CONAN!

Clocotind de furie înăbuşită, Nestor porni mai departe. Mergea repede, ţinându-şi teaca sabiei pe lângă corp, să nu zăngăne. Dar, oricât de uşori i-ar fi fost paşii, auzul ascuţit al barbarului îl percepu imediat. Conan se întoarse îndată pe călcâie, iar sabia lui parcă ţâşni singură din teacă. Apoi, zărind numai un singur urmăritor, cimerianul rămase pe loc, aşteptând.

Pe când Nestor se apropia de el, îl studie cu atenţie. Conan era înalt de aproape doi metri, iar veşmântul lui zdrenţuit nu-i ascundea mai deloc pieptul musculos. Un sac de piele, legat la gură cu un şnur, îi atârna pe spinare. Faţa lui tinerească, plăcută, era însă dură, încadrată de plete negre, dese, tăiate drept.

Nici unul nu rosti vreo vorbă. Nestor se opri să se odihnească puţin, apoi îşi aruncă mantia deoparte, iar în clipa aceea, barbarul se năpusti asupra sa.

Săbiile luceau precum două fulgere, în lumina lunii, iar zăngănitul lor şi hârşâitul tăişurilor sparseră tăcerea mormântală. Nestor era un luptător mai încercat decât cimerianul, dar agilitatea şi iuţeala celuilalt îl copleşeau oricum. Atacul lui Conan era necruţător şi puternic precum uraganul. Parând cu iscusinţă, gunderul bătu în retragere, pas cu pas. Îşi urmărea cu viclenie adversarul, aşteptând să se mai

domolească, să dea vreun semn de oboseală. Dar se părea că tânărul cimerian nu ştia ce este aceea oboseala.

Cu o lovitură laterală, Nestor spintecă veşmântul barbarului, la piept, dar fără să îi atingă măcar pielea. Răspunzând cu furie, Conan nimeri apărătoarea de pe pieptul vrăjmaşului, ştirbind-o adânc.

Când Nestor se retrase încă un pas din faţa atacului furibund, îi alunecă o piatră de sub picior. Barbarul ţinti atunci năprasnic, gâtul celuilalt. Dacă ar fi reuşit să lovească după cum voise, i-ar fi retezat capul pe loc. Dar Nestor tocmai se împleticise, gata să cadă, aşa că lama sabiei cimerianului izbi asurzitor în coif, muşcă adânc din metal şi îl aruncă pe oştean la pământ.

Trăgând adânc aer în piept, Conan se apropie cu sabia scoasă. Urmăritorul lui zăcea nemişcat, iar şiroaie de sânge se prelingeau peste coiful despicat. Încrederea neţărmurită a tinereţii îl îndemna pe Conan să creadă că îşi ucisese adversarul. Aşa că, vârând sabia în teacă, se întoarse iar la oraşul străvechi.

Se apropie de cele două porţi înalte cât două staturi de om, cioplite în lemn gros de-o palmă şi acoperit cu plăci de bronz. Conan se opinti din toate puterile şi împinse, dar degeaba. După cum scârţâiau canaturile, îşi dădu seama că lemnul putrezise, însă bronzul era prea gros ca să pătrundă lama sabiei prin el, fără să se ştirbească tăişul. Şi, oricum, mai exista o cale de intrare, mai lesnicioasa.

La vreo zece metri de poartă, spre nord, zidul se năruise, aşa că în partea aceea nu avea mai mult de trei metri. Alături se afla un morman de dărâmături şi alte rămăşiţe, de vreo doi metri.

Conan se apropie de spărtură, se dădu înapoi câţiva paşi şi porni în viteză. Sui astfel la iuţeală grămada de resturi, făcu un salt şi se prinse de marginea zidului. Acolo se opinti şi se strădui până ajunse pe muchie, fără să ia seamă la vânătăi şi zgârieturi. Cercetă de sus oraşul. Dincolo de zid se vedea un spaţiu gol, unde de secole întregi vegetaţia pusese stăpânire peste dalele străvechi, ce pavau locul. Lespezile erau crăpate şi întoarse cu susul în jos. Printre ele îşi croiseră drum ierburi de tot felul şi câţiva arbuşti.

Dincolo de acest teren se zăreau ruinele unui cartier mărginaş. Acolo, coşmeliile de chirpici se dărăpănaseră demult. Însă la oarecare distanţă, Conan desluşi, în lumina lunii, clădirile mari din piatră, care rezistaseră mai bine – templele, palatele, casele nobililor şi ale negustorilor bogaţi. Şi, ca peste orice ruină, o umbră rău-prevestitoare părea că pluteşte peste oraşul părăginit.

Conan scrută împrejurimile, atent la orice sunet. Însă nu observă nici o mişcare. Numai târâitul greierilor tulbura tăcerea mormântală.

Auzise şi el legendele despre blestemele străvechi, ce bântuiau cetatea Larsha. Cu toate că orice mister ocult îl înfiora şi îi trezea o groază atavică în suflet, se îmbărbăta cu gândul că atunci când orice duh necurat se întrupa, putea fi rănit sau ucis de arme, ca orice monstru sau fiinţă omenească. Doar nu bătuse el atâta cale, ca să-i scape comoara printre degete, din pricina vreunui om, fiară sau demon.

După câte spuneau poveştile, vestitul tezaur din cetatea Larsha se afla în palatul regal. Înşfăcând hotărât sabia, tânărul hoţ sări de pe zid. O clipă mai târziu, păşea netemător pe străzile întortocheate ale oraşului, către centru. Mergea uşor ca o umbră.

Pretutindeni – numai dărâmături. Din loc în loc, faţada vreunei case se năruise în stradă, silindu-l pe Conan să ocolească locul sau să se caţere peste grămezi de cărămizi sfărâmate şi lespezi de marmură. Luna uriaşă scălda totul în lumină, învăluind ruinele într-o aură ireală. În dreapta, cimerianul observă un templu, în mare parte căzut. Însă portalul susţinut de patru coloane masive, de marmură, rămăsese intact. Pe marginea acoperişului, de jur-împrejur, văzu un şir de balauri de marmură parcă privind în jos – erau statuile unor monştri din timpuri străvechi, pe jumătate demoni, pe jumătate fiare.

Conan îşi aduse aminte câteva frânturi din legendele pe care le auzise de atâtea ori prin tavernele din Maul. Se părea că Larsha căzuse pradă blestemului unui zeu mâniat, cu multe secole în urmă. Zeul voise astfel să pedepsească muritorii pentru nenumăratele lor ticăloşii. După cum se povestea, toate crimele şi nemerniciile ce se petreceau în Şadizar erau doar nişte mici glume nevinovate, pe lângă netrebniciile din cetatea Larsha!...

Se îndreptă mai departe spre centrul oraşului, însă deodată se întâmplă ceva ciudat. Sandalele lui parcă se lipeau de pavajul crăpat, care părea acoperit cu smoală topită. Când păşea, tălpile lui se smulgeau cu un plescăit, ca şi cum ar fi călcat în mlaştină. Se opri locului şi atinse lespezile sfărâmate. Erau năclăite de o mâzgă incoloră, lipicioasă, aproape uscată.

Cu mâna pe mânerul sabiei, Conan scrută repede împrejur, oraşul luminat de lună. Însă nu auzi nici o mişcare. Porni mai departe. Din nou, sandalele lui lipăiră prin mâzga aceea. Se opri iar şi întoarse capul. Ar fi jurat că mai auzise astfel de clefăituri, însă mai depărtate. Câteva clipe îi trecu prin minte că probabil fusese numai ecoul paşilor săi. Însă deja trecuse de templul pe jumătate dărâmat, iar împrejur nu mai erau pereţi de clădiri, care să redea ecourile...

Merse iar câţiva metri şi se opri. Auzi din nou plescăitul acela, de data asta chiar şi când el stătea pe loc. Parcă se apropiase între timp. Îşi dădu seama imediat că acel ceva venea drept spre el, de undeva, din faţă. Dar, devreme ce nu zărea nimic mişcându-se înainte, pe stradă, însemna că era pe vreo uliţă lăturalnică sau printr-o clădire dărăpănată.

Clefăiturile se transformaseră deja într-un şuierat straniu, într-o bolboroseală asurzitoare. Chiar şi Conan, cu nervii lui de oţel, începu să se teamă, neputând să înţeleagă ce ciudăţenie făcea acele zgomote.

Şi, în sfârşit, de după primul colţ apăru un trup uriaş, bălos, de un cenuşiu murdar. Coti pe strada unde se afla omul şi o porni direct spre el. Nu scotea nici un sunet în, timp ce se deplasa, decât plescăiturile acelea. În faţă, unde ar fi trebuit să se afle capul, avea o pereche de coarne de vreun metru, iar dedesubtul acestora, încă două, mai mici. Coarnele lungi se roteau în toate părţile, iar Conan observă că la capătul lor licăreau ochii creaturii.

Fiinţa aceea era, de fapt, un melc şi, ca orice inofensiv melc de grădină, lăsa o urmă de bale în preumblările lui nocturne. Numai că acest melc era lung de vreo cincisprezece metri şi avea corpul gros cam cât era Conan de înalt. Ba, mai mult decât atât: se mişca grozav de repede, ca un om care aleargă din toate puterile. Duhoarea lui se simţea de departe.

Încremenit de uimire, Conan rămase câteva clipe cu privirile aţintite la acea imensă masă de carne vâscoasă, ce se

grăbea spre el. Melcul scotea nişte sunete ciudate, ca un om care scuipă, însă, desigur, se auzea mult mai tare.

Trezit în sfârşit la realitate, cimerianul sări într-o parte. Chiar în clipa aceea, un jet de lichid ţâşni prin aer exact spre locul unde stătuse el mai înainte. Un strop minuscul căzu pe umărul omului şi îl arse ca un tăciune aprins.

Conan se întoarse pe dată şi o luă la goană în direcţia din care venise. Trebui să treacă iar peste mormanele de dărâmături. După zgomot, îşi dădea seama că monstrul era aproape. Probabil se apropia tot mai mult. Nu îndrăzni să se uite înapoi, de frică să nu se împiedice cumva şi să cadă, pentru că l-ar fi ajuns imediat din urmă.

Din nou auzi cum ciudăţenia scuipă spre el. Conan sări degrabă într-o parte. Un alt jet de lichid trecu pe lângă el. Chiar dacă ar fi reuşit scape astfel până la zidul cetăţii, mai devreme sau mai târziu, pocitania tot l-ar fi nimerit.

Dădu primul colţ de stradă, să câştige timp. O luă la goană pe o străduţă ce mergea în zigzag, apoi coti pe o altă stradă. Ştia că se rătăcise în labirintul acela de străzi, însă cel mai important lucru era să ocolească oricât, ca nu cumva să devină o ţintă sigură pentru otrava lighioanei. Plescăitul şi duhoarea din spatele lui dovedeau că monstrul îi luase urma. O dată, când se opri un moment, să-şi mai tragă sufletul, aruncă o privire înapoi şi îl văzu pe melc apărând de după colţul pe care el tocmai îl depăşise.

Dar clădirile pe lângă care trecea îi păreau foarte cunoscute. Şi atunci îşi dădu seama că ajunsese la templul dărăpănat, pe lângă care trecuse înainte să dea de melc. Cercetând la iuţeală clădirea, îşi dădu seama că un bun căţărător putea să urce până aproape de acoperiş, fără prea mare greutate.

Aşa că urcă pe un morman de dărâmături, apoi pe zidul părăginit. Sărind de pe o piatră pe alta, ajunse până la peretele abrupt al aripii încă intacte a templului, ce dădea spre stradă. Curând se trezi pe acoperişul construcţiei, în spatele şirului de balauri de marmură. Se apropie de aceştia, călcând cu grijă, ca nu cumva să se năruie tencuiala sub picioarele lui. Ocolea spărturile mari, prin care ar fi putut cădea drept în camerele de jos.

Plescăiturile melcului se auziră iar pe stradă, iar duhoarea lui se simţea pretutindeni. Dându-şi seama că îl pierduse pe

fugar şi neştiind încotro să-l mai caute, se oprise chiar în faţa templului. Cu mare grijă (pentru că era convins că monstrul îl putea zări în lumina lunii), Conan aruncă o uitătură furişă pe lângă una din statui, privind atent spre stradă.

Şi acolo văzu masa aceea uriaşă de carne cenuşie, cleioasă, pe care luna arunca luciri înfricoşate. Ochii creaturii cercetau în toate părţile, după pradă. Coarnele mai mici, de dedesubt, se apropiară de pavaj, parcă pentru a adulmeca urmele omului.

Conan înţelese că avea să dea de el, curând. Nu se îndoi nici o clipă că se putea sui pe clădire tot atât de repede ca şi el.

Puse mâna pe un balaur de marmură – o făptură de coşmar, cu trup omenesc, aripi de liliac şi cap de reptilă – şi împinse cu toată puterea. Statuia se urni puţin din loc, cu un scrâşnet.

La auzul acelui zgomot, coarnele melcului se îndreptară imediat spre acoperişul templului. Capul lui se întoarse într-acolo, iar trupul i se îndoi ca un arc. Apoi se apropie de faţada templului şi începu să urce pe unul dintre uriaşii stâlpi, chiar sub locul unde Conan se ghemuise abia răsuflând, cu dinţii încleştaţi de groază.

„O sabie n-ar fi de prea mare ajutor împotriva unui astfel de monstru”, îşi zise cimerianul. „S-ar putea ca, la fel ca şi alte vietăţi dintr-astea ciudate, să nu sufere prea mult de pe urma unor lovituri care altor făpturi le-ar lua viaţa pe loc”.

Melcul mergea mai departe, pe stâlpul templului, căutând cu ochii în toate părţile. După câte se părea, capul lui avea să ajungă la marginea acoperişului, deşi aproape tot corpul îi rămăsese încă în stradă.

Atunci Conan înţelese ce anume trebuia să facă. Se repezi la statuia din faţa lui şi, împingând-o din toate puterile, o aruncă peste marginea acoperişului. În loc de bubuitura ce ar fi urmat izbirii de pământ a trupului de marmură, se auzi un plescăit înăbuşit, apoi un pocnet puternic, când capul melcului se lovi de pavaj.

Omul cuteză să arunce o privire în jos şi văzu cum statuia aproape se îngropase în corpul vâscos. Masa aceea uriaşă de carne cenuşie se zbătea şi se încovriga ca o râmă în cârligul undiţei. O lovitură de coadă cutremură din temelii templul. De undeva, din interiorul clădirii se mai desprinseră câteva

cărămizi, căzând cu mare zgomot. Conan se întrebă dacă nu cumva întreaga construcţie avea să se dărâme sub picioarele lui, îngropându-l în moloz.

— Mai am ceva pentru tine! strigă el, înfierbântat. Cercetă şirul de statui, până găsi o alta mai şubrezită şi o aruncă drept în corpul monstrului. Marmura se cufundă în el, cu un clefăit. A treia lovitură nu îl nimeri, iar statuia se sfărâmă pe pavaj. A patra oară însă, Conan desprinse un idol mai mic şi îl azvârli cu toată puterea în capul ce se zvârcolea în toate părţile.

Când monstrul începu să se zbată tot mai slab, Conan aruncă încă două sculpturi, să fie sigur că moare. Iar când trupul imens rămase nemişcat, se grăbi să coboare de pe templu. Se apropie cu grijă de silueta cenuşie, uriaşă şi duhnitoare, cu sabia pregătită. Luându-şi inima în dinţi, împlântă tăişul în carnea năclăită. Un lichid vâscos, închis la culoare, şiroi pretutindeni şi corpul mai tresaltă de câteva ori. Dar, chiar dacă pe alocuri, viaţa părea că nu se scursese încă din trupul lui, melcul cel uriaş era mort cu adevărat.

Conan încă mai ciopârţea cu furie carnea monstrului, când o voce din spate îl făcu să se întoarcă la iuţeală.

— De data asta nu-mi mai scapi!

Era Nestor, care se apropia cu sabia pregătită de luptă. În locul coifului avea o faşă îmbibată de sânge. Se opri însă îngrozit la vederea melcului.

— Pe Mitra! Ce-i asta?

— Asta-i stafia ucigaşă din Larsha! răspunse Conan în limba zamoriană, cu un accent greoi. M-a fugărit jumătate din oraş, până l-am nimicit!

Nestor rămăsese mut de uimire. Atunci, cimerianul continuă:

— Da' tu ce cauţi aici? De câte ori trebuie să te mai omor, până să-ţi dai duhul de-a binelea?

— O să vezi tu acum cât de mort sunt, îl ameninţă Nestor, ridicând sabia.

— Ce s-a întâmplat cu soldaţii tăi?

— Au murit toţi sub stâncile prăvălite de tine, aşa cum o să mori şi tu curând...

— Uite ce-i, nătângule, îl opri Conan. De ce să-ţi iroseşti degeaba puterile în luptă, când aici sunt mai multe comori decât vom putea noi doi la un loc să ducem vreodată... dacă o fi aşa

cum se povesteşte... Eşti un oştean încercat, iscusit, de ce să nu mă urmezi, mai bine, să găsim comoara din Larsha?

— Trebuie să-mi fac datoria şi să-mi răzbun soldaţii! Apără-te, câine barbar!

— Pe Crom, dacă ţii cu tot dinadinsul, o să mă bat cu tine! scrâşni Conan, scos din fire şi înălţă sabia. Dar mai gândeşte-te, omule! Dacă te-ntorci la Şadizar, or să te răstignească pentru că ţi-ai pierdut oştenii... chiar dacă o să le duci capul meu, ceea ce mă-ndoiesc că poţi să faci! Dar dacă numai a zecea parte din legendele despre cetatea asta sunt adevărate, poţi agonisi de-aici mai mult decât ai câştiga în o sută de ani trudnici, ca un oarecare oştean năimit!

Nestor lăsase sabia deoparte şi se dăduse câţiva paşi îndărăt. Stătu câteva clipe pe gânduri. Atunci Conan urmă:

— Şi, pe deasupra, n-o să reuşeşti niciodată să scoţi oşteni adevăraţi din ticăloşii ăştia de zamorieni!

Gunderul oftă, încuviinţând, şi îşi băgă sabia în teacă.

— Ai dreptate, fir' ai tu să fii! Până o să ieşim de-aici teferi şi nevătămaţi, o să luptăm umăr lângă umăr şi-apoi o să împărţim prada frăţeşte. Ce zici?

Întinse mâna.

— Aşa să fie! răspunse Conan, apoi puse şi el sabia în teacă şi strânse mâna celuilalt. Dacă va trebui să fugim care încotro, ca să ne scăpăm vieţile, o să ne întâlnim la fântâna lui Ninus, din Şadizar!

Palatul regal se afla în mijlocul cetăţii, în centrul unei pieţe mari. Era singura clădire neatinsă de capriciile timpului, pentru o pricină foarte uşor de înţeles. Fusese cioplit într-un pisc de stâncă uriaş, ce se înălţa cândva în locul platoului pe care se ridicase oraşul. Fusese construit cu atâta migală, încât, la o cercetare mai atentă, se putea vedea că nu era o lucrătură obişnuită. Intarsii măiestrite în bazaltul întunecat la culoare imitau mortarul ce îmbină blocurile de piatră în clădirile obişnuite.

Călcând cu mare grijă, Nestor şi Conan încercară să scruteze întunericul dinăuntru.

— Ne trebuie o torţă, spuse Nestor. Nu vreau să dau peste vreun melc ca ăla, prin bezna asta.

— Eu unul nu simt deloc duhoarea altui melc, răspunse cimerianul. Dar comoara asta cred că are ea vreun alt paznic.

Se întoarse şi doborî un puiet de pin ce răsărise printre crăpăturile pavajului. Desprinse crengile de pe trunchi şi le tăie în mănunchiuri mai mici. Făcu un foc mic, cu o bucată de cremene izbită de oţelul sabiei. Despică la iuţeală capetele a două scurtături şi le aprinse. Dădu o torţă lui Nestor, apoi luară fiecare câte o parte din rămurelele rămase şi le îndesară la cingătoare. Şi, cu săbiile pregătite pentru luptă, se apropiară iar de palat.

În sala boltită, lumina jucăuşă a torţelor era reflectată de pereţii şlefuiţi, din rocă neagră. Pardoseala era acoperită cu straturi de colb şi fel de fel de resturi. Câţiva lilieci, atârnaţi de sculpturile în piatră de deasupra, ţipară speriaţi şi îşi luară zborul spre alte cotloane întunecoase.

Cei doi năzdrăvani trecură printre statui grozave la vedere, aşezate în nişe, de o parte şi de alta a pereţilor. Coridoare cufundate în beznă se arătau în stânga şi în dreapta lor. Trecură prin sala tronului. Jilţul, sculptat din aceeaşi piatră neagră ca şi restul clădirii, rămăsese intact. Alte scaune şi banchete de lemn, se năruiseră în praf, răspândind peste tot pe podele încrustaţii de sidef, ornamente metalice şi pietre semi-preţioase.

— Cred că n-a mai călcat nimeni pe-aici de mii de ani, şopti Nestor.

Mai străbătură câteva camere, care probabil fuseseră iatacurile regeşti, însa nu îşi puteau da seama, pentru că mobilierul se năruise cu totul. Ajunseră în faţa unei uşi închise. Conan apropie torţa de ea.

Era o uşă solidă, plasată sub o arcadă de piatră şi durată din plăci de lemn masiv, ferecate în legături de aramă, acum coclită. Conan împlântă vârful spadei în uşă. Tăişul intră cu uşurinţă. O ploaie de putregai, gălbui în lumina torţelor, se aşternu peste podele.

— Este putredă, mormăi Nestor, lovind puternic, cu piciorul.

Talpa lui intră la fel de uşor prin lemnul uşii, ca şi sabia lui Conan. Un nit de aramă căzu pe pardoseală, zornăind înfundat.

În câteva momente, dărâmară uşa de lemn, stârnind un nor de putregai. Se ghemuiră apoi, la pândă ţinând torţele deasupra capetelor, să desluşească prin spărtură ce se afla dincolo. Şi lumina se reflectă în luciul argintăriei, podoabelor de aur şi diamantelor ascunse acolo.

Nestor dădu să intre prin spărtură, apoi se trase înapoi atât de repede, încât se lovi de Conan.

— Înăuntru sunt oameni! şuieră el, îngrozit.

— Ia să văd, zise Conan şi vârî capul prin deschizătură, uitându-se în toate părţile. Sunt morţi! Hai după mine!

Înăuntru, cercetară camera până ce flacăra torţelor aproape le arse mâinile, aşa că aprinseră altele. De-a lungul pereţilor erau înşirate şapte jilţuri, în care zăceau şapte războinici înalţi de cel puţin doi metri. Şedeau astfel, cu capetele rezemate de speteze, cu gurile deschise. Purtau podoabe străvechi: coifuri de aramă, cu cozi de cal, înalte, şi armuri tot din aramă, acum coclite. Aveau pielea cafenie şi stafidita, precum mumiile, iar bărbile cărunte le atârnau până la brâu. Securi şi suliţe de aramă stăteau lângă ei, sprijinite de perete. Sau căzute pe pardoseală.

În mijlocul camerei se înălţa un altar din bazalt negru, ca şi restul palatului. Lângă altar, pe lespezi, erau aşezate câteva cufere cu odoare de preţ. Lemnul cuferelor se rosese în timp, iar podoabele dinăuntru se risipiseră pe podele.

Conan se apropie de unul dintre războinici şi îi atinse piciorul cu vârful sabiei. Trupul însă rămase nemişcat. Cimerianul îi şopti tovarăşului său:

— Probabil că i-au îmbălsămat, aşa cum mi-a zis mie cineva că fac preoţii cu morţii, în Stygia.

Nestor se uită cam neliniştit la cele şapte cadavre. Flăcările pâlpâitoare ale torţelor nu aveau putere să împrăştie umbrele adânci ce ascundeau pereţii mohorâţi şi tavanul încăperii.

Blocul de rocă neagră fusese aşezat chiar în centrul sălii şi era înalt cât jumătate stat de om. Deasupra, pe suprafaţa şlefuită, erau încrustate aşchii subţiri de fildeş, închipuind un arabesc de cercuri şi triunghiuri ce se intersectau. Toate aceste forme geometrice alcătuiau până la urmă o stea cu şapte colţuri. Spaţiile dintre liniile ei erau însemnate cu nişte simboluri pe care Conan nu le putea pricepe. El unul ştia să citească în limba zamoriană, ba chiar putea să scrie, dacă se străduia ceva vreme, şi mai înţelegea câte ceva din hyrkaniană şi corintiană. Dar hieroglifele acelea nu-i spuneau nimic.

Oricum, pe el îl interesau mai mult odoarele ce împodobeau altarul. În vârful fiecărui colţ al stelei, lucind în

lumina pâlpâitoare a torţelor, şedea câte o nestemată verde, mai mare decât un ou de găină. Iar în centrul desenului acela complicat se afla o statuetă de culoarea smaraldului, ce întruchipa un şarpe cu capul ridicat. Părea lucrat în jad.

Conan apropie torţa de cele şapte pietre.

— Eu pe-astea le vreau, bâigui el, fascinat. Tu le poţi lua pe toate celelalte.

— A, nu! N-o să le iei tu! se repezi Nestor. Astea fac mai mult decât toate comorile din încăperea asta, laolaltă. Eu o să le iau.

Se înfruntară din priviri, gata de luptă, cu mâinile pe mânerele săbiilor. Câteva momente rămaseră astfel, într-o tăcere apăsătoare, fulgerându-se cu ochii. Apoi Nestor zise:

— Să le împărţim, aşa cum ne-am înţeles!

— Nu putem să împărţim şapte la doi! se împotrivi Conan. Mai bine să dăm cu banul. Cine câştigă, are cele şapte nestemate, celălalt ia restul. Aşa te învoieşti?

Cimerianul luă o monedă din grămezile care se risipiseră din cuferele sfărâmate. Deşi ştia, din experienţa lui de hoţ, să deosebească monezile, aceea era cu totul necunoscută lui. Pe o parte era un cap, dar dacă era de om, de demon sau de bufniţă, nu îşi dădea seama. Pe cealaltă faţă erau simbolurile de pe altar.

Conan îi arătă moneda lui Nestor şi amândoi murmurară ceva de nedesluşit, în semn de învoială. Barbarul zvârli moneda în sus şi o prinse pe încheietura mâinii stângi. Întinse apoi braţul către celălalt, ţinând moneda încă acoperită cu palma.

— Cap! zise Nestor.

Conan descoperi banul. Gunderul se uită şi exclamă, mânios:

— Toate blestemele lui Iştar pe scârnăvia asta! Ai câştigat. Acum ţine puţin torţa mea.

Conan, atent la orice mişcare a celuilalt, luă torţa. Dar Nestor îşi desfăcu mantia şi o aşeză pe podeaua plină de colb. Apoi începu să arunce pe ea pumni întregi de bani şi pietre preţioase, făcând o grămăjoară.

— Nu te încărca şi tu cu prea multe, ca să nu mai poţi fugi, îl sfătui Conan. Încă n-am ieşit din cetate şi mai avem cale lungă pân' la Şadizar.

— Mă descurc eu, răspunse Nestor.

Înnodă colţurile mantiei, aruncă apoi pe spate sacul astfel improvizat, şi întinse mâna după torţa lui.

Conan i-o înapoie, apoi se apropie de altar. Luă, una câte una, nestematele verzi şi le aruncă în desaga de piele, de pe umeri.

Când le luase pe toate, rămase câteva clipe pe gânduri, uitându-se la şarpele de jad.

— Ăsta o să facă şi el ceva bănişori, hotărî el.

Îl înhaţă la repezeală şi îl aruncă în sacul scorţos.

— De ce nu mai iei nimic din tot aurul şi bijuteriile astea, câte mai sunt? îl întrebă Nestor. Eu am luat cât am putut.

— Ai luat tot ce era mai bun, îl asigură Conan. Numai că mie nu-mi trebuie mai mult de-atât. Păi, omule, cu cât am prăduit, pot să-mi cumpăr un regat! Sau măcar o provincie întreagă, şi tot vinul pe care îl pot eu bea şi toate femeile...

Un zgomot ciudat îi făcu pe cei doi vânători de comori să se întoarcă, uluiţi. În jilţurile lor înşirate de-a lungul pereţilor, mumiile celor şapte războinici se trezeau la viaţă. Îşi ridicară capetele, închiseră gurile şi începură să tragă aer în pieptul lor uscat de milenii. Încheieturile le scârţâiau precum lanţurile ruginite, în vreme ce-şi luau securile, suliţele şi se ridicau în picioare.

— Fugi! strigă Nestor, aruncând torţa în cel mai apropiat luptător şi trăgând sabia din teacă.

Torţa îl lovi pe uriaş în piept, căzu pe podele şi se stinse. Având amândouă mâinile libere, Conan îşi păstră torţa în timp ce scotea sabia. Lumina pâlpâitoare arunca luciri slabe pe armurile de aramă coclită ale giganţilor care se apropiau de cei doi hoţi.

Conan se feri de o secure şi pară o lovitură de suliţă. Nestor intră în luptă cu unul care încerca să le blocheze ieşirea. Pară o lovitură şi izbi năprasnic cu sabia în şoldul adversarului. Tăişul se împlântă puţin, dar parcă ar fi dat într-un trunchi de copac. Uriaşul se clătină pe picioare, iar gunderul se năpusti asupra altuia. Vârful unei suliţe se opri în armura ştirbită a căpitanului.

Războinicii se mişcau destul de greu, altfel cei doi ar fi fost de mult răpuşi. Lăsându-se la pământ, sărind în lături şi răsucindu-se să se apere din toate părţile, Conan se ferea din calea loviturilor care, dacă l-ar fi nimerit, l-ar fi nimicit într-o clipită.

Tot timpul, spada lui se împlânta în carnea uscată, scorojită, a duşmanilor. Însă loviturile lui crunte, care are fi decapitat orice om, cât ai clipi, nu făceau decât să descumpănească puţin acele făpturi ce muriseră cu sute şi sute de ani în urmă. Reuşi să reteze mâna unui uriaş şi acesta scăpă suliţa.

Se feri apoi de o altă suliţă şi, cu toate puterile lui, izbi genunchiul gigantului. Lama sabiei se împlântă până la jumătatea osului, iar războinicul se prăbuşi la pământ.

— Ieşi! urlă Conan spre prietenul lui, sărind peste cel căzut.

Se năpustiră amândoi spre uşă, străbătând în goană culoarele şi sălile palatului. Pentru câteva clipe, Conan crezu că sunt pierduţi, dar zări în faţă o licărire de lumină. Trecură în fugă pe sub portalul de la intrare. În spatele lor se auzea tropotul paşilor gardienilor comorii şi zăngănitul armelor acestora. Deasupra, cerul se mai luminase, iar stelele păleau odată cu revărsatul zorilor.

— Spre zid, gâfâi Nestor. Cred că putem să ajungem înaintea lor.

După ce străbătură piaţa, Conan privi înapoi.

— Uită-te! strigă el.

Unul câte unul, uriaşii ieşeau din palat şi, pe rând, cum se arătau în lumina tot mai puternică, se prefăceau în ţărână, iar în urma lor nu mai rămâneau decât grămezi de coifuri de aramă, armuri de zale şi podoabele.

— Ei, cam asta a fost, zise Nestor. Dar cum o s-ajungem noi înapoi, în Şadizar, fără să fim întemniţaţi? O să intrăm în oraş ziua-n amiaza mare.

Conan zâmbi, enigmatic.

— Este o cale pe care numai noi, hoţii, o cunoaştem. În partea de nord a cetăţii, chiar lângă zid, dai peste un pâlc de copaci. Dacă o să cauţi printre tufişuri, o să găseşti un fel de apeduct. Cred că-i făcut ca să lase apele prea mari să curgă afară din oraş, când cad ploi cu nemiluita. Era închis cu nişte gratii de fier, care acum sunt mâncate de rugină. Dacă nu eşti prea dolofan, poţi să te strecori printre ele. O să ieşi într-un loc plin de dărâmături, unde oamenii săraci adună cărămizi de la casele năruite.

— Bine, zise Nestor. O să...

Vorbele lui fură acoperite de un duruit asurzitor. Pământul se cutremura şi se crăpa pretutindeni. Nestor se trezi aruncat peste cimerian.

— Fii atent! strigă Conan.

În timp ce gunderul se străduia să se ridice în picioare, Conan îl prinse de braţ şi îl trase la iuţeală în mijlocul pieţei. O clipă mai târziu, peretele clădirii lângă care stătuseră se prăbuşi exact peste locul unde şezuseră, însă bubuitul acela se pierdu în glasul tunător al unui cutremur.

— Să plecăm de-aici! urlă Nestor, încercând să acopere zgomotul.

Luându-şi drept punct călăuzitor luna aproape apusă, o luară la goană pe străzile întortocheate. În toate părţile, pereţi şi coloane se crăpau, se clătinau şi se spulberau. Făceau un zgomot de nedescris. Nori de praf se ridicau, înecându-i pe fugari.

Conan se opri în ultima clipă şi sări îndărăt, dinaintea faţadei unui templu ce se sfărâmă. Abia se mai ţinea pe picioare, în vreme ce cutremurul se înteţea. Se căţăra la repezeală peste grămezi de ruine, unele mai vechi, altele căzute abia atunci. Sări din calea unei columne ce se nărui lângă el. Bucăţi de piatră şi cărămizi îi izbiră trupul. Se alese cu o rană adâncă în falcă. O altă lovitură în fluierul piciorului îl făcu să-şi blesteme şi ziua în care se născuse.

În sfârşit, ajunse la zidul cetăţii. Care nu mai arăta nicicum a zid, pentru că fusese sfărâmat aproape în întregime. Acum părea un mare morman de moloz.

Şchiopătând, tuşind şi gâfâind, Conan trecu peste grămezile acelea de pietre şi se întoarse să se uite înapoi. Nestor nu mai era cu el. „Probabil că o fi căzut vreun perete peste el”, îşi zise cimerianul. Rămase câteva clipe, ascultând cu atenţie, dar nu auzi nici un strigăt de ajutor.

Bubuiturile cutremurului şi trosnetul clădirilor ce se năruiau se potoliră. Acum, lumina palidă a lunii de-abia se mai zărea prin norul de praf care acoperea oraşul. Apoi briza răcoroasă a dimineţii răspândi colbul înecăcios.

De acolo, de pe ruinele zidului, Conan privi spre Larsha. Cetatea era de nerecunoscut. Nici o clădire nu rămăsese întrea-gă. Chiar şi palatul săpat în bazalt, unde el şi Nestor găsiseră comoara, se prefăcuse într-o grămadă de uriaşe blocuri de

piatră. Cimerianul renunţă pe loc la ideea de a se întoarce într-o bună zi, pentru a lua şi restul tezaurului. Nici o armată de sclavi nu ar fi putut da la o parte dărâmăturile, ca să ajungă până la el.

Tot ceea ce mai rămăsese din străvechea cetate Larsha era o grămadă de pietre şi sfărâmături. După câte reuşea el să zărească în lumina tot mai clară a zorilor, nimic nu mai mişca în oraşul năruit. Doar din când în când se mai auzea pocnetul vreunei pietre desprinse, ce cădea.

Conan cercetă în grabă sacul de piele de pe umăr, să se convingă că mai avea încă acolo prada şi o pomi către vest, spre Şadizar. În spatele lui, soarele ce tocmai răsărea îi mângâie umerii puternici cu o rază sfioasă.

În seara următoare, în taverna lui Abuletes, din mahalaua Maul, Conan se lăuda în gura mare. Camera cu tavanul scund, îmbâcsită de fum, duhnea a sudoare şi vin acru. La mesele ticsite, tâlhari şi ucigaşi beau pe săturate bere şi vin, mâncau, se certau, cântau, se înghionteau şi grozăveau, care mai de care. Era mare lucru dacă se sfârşea vreo zi în care măcar un client nu murea înjunghiat în vreo încăierare.

Dintr-un cotlon al încăperii, Conan o zări pe ultima lui iubită bând singură la o măsuţă. Era Semiramis, o brunetă voinică, mai mare cu câţiva ani decât cimerianul.

— Hei, tu de colo, Semiramis! răcni el, croindu-şi drum prin mulţime. Hai să-ţi arăt ceva! Abuletes, ia adu cel mai bun vin de Kyrian! În seara asta sunt un om norocos!

Dacă ar fi fost ceva mai în vârstă şi mai cumpătat, Conan probabil că s-ar fi abţinut să se împăuneze cu aventurile lui. Dar aşa, se duse aţă la masa lui Semiramis şi răsturnă pe tăblie sacul de piele, în care erau cele şapte smaralde.

Acestea căzură pe masa soioasă, udă de vin, zuruiră aşa câteva clipe, apoi... se prefăcură în şapte grămăjoare de pulbere verzuie, care scânteia în lumina opaiţelor.

Conan aruncă sacul deoparte şi rămase cu gura căscată de uimire, în timp ce beţivanii din jurul lui începură să râdă în hohote.

— Pe Crom şi Mannanan! bâigui cimerianul într-un târziu. De data asta, se pare că mi-am făcut singur bucata!

După aceea, îşi aduse aminte de şarpele de jad, care rămăsese încă în sac.

— Ei, lasă că mai am ceva cu care o să-mi scot banii pentru câteva chefuri straşnice!

Arzând de curiozitate, Semiramis ridică sacul de pe masă. Dar îl arunca imediat, cu un strigăt de groază.

— E... e viu! ţipă ea.

— Ce..., începu Conan.

Dar îl opri o voce ce strigă din pragul uşii:

— El e, oameni buni! Luaţi-l!

Un judecător grăsan intrase în tavernă, urmat de o patrulă de jandarmi de noapte, înarmaţi cu securi. Ceilalţi clienţi amuţiră, uitându-se în gol, ca şi cum habar n-aveau nimic despre Conan sau despre orice alt individ dubios dintre clienţii al lui Abuletes.

Judecătorul îşi croi drum spre masa lui Conan. Scoţând într-o clipă sabia din teacă, barbarul se lipi cu spatele de zid. Ochii lui cenuşii fulgerau ameninţători, iar dinţii albi, încleştaţi, îi luceau în lumina opaiţelor.

— Veniţi şi luaţi-mă, dacă puteţi, câini spurcaţi! scrâşni el. N-am încălcat cu nimic legile voastre ticăloase.

Apoi îi şopti repede, printre dinţi, lui Semiramis:

— Ia sacul şi fugi de-aici. Dacă or să mă prindă, al tău să fie.

— Mi-e... mi-e frică să pun mâna pe el, bâigui femeia.

— Hopa! pufni judecătorul, apropiindu-se. Zici că n-ai făcut nimic? Nimic decât c-ai jefuit pe toţi dregătorii oraşului, de i-ai adus la sapă de lemn! Avem dovezi împotriva ta cât să-ţi tăiem capul de vreo sută de ori la rând, dac-am putea. Ba, pe deasupra, i-ai mai şi ucis pe soldaţii lui Nestor, iar dup-aia l-ai amăgit să vină cu tine la ruinele cetăţii Larsha, aşa-i? L-am găsit noi şi pe el tot astăzi, mai devreme, beat turtă, de-abia se mai ţinea pe picioare. Nenorocitul a reuşit să fugă, dar tu n-o să ne mai scapi!

În timp ce gărzile îl împresurau pe Conan, toţi cu securile îndreptate spre pieptul cimerianului, judecătorul observă sacul de piele de pe masă.

— Şi-asta ce mai e? Ultima ta pradă? Ia să vedem noi... Vârî mâna în sac şi scotoci câteva clipe. Apoi, ochii i se holbară şi scoase un ţipăt de spaimă. Îşi trase la iuţeală mâna.

Pe încheietură i se încolăcise un şarpe de jad verde, ce se zvârcolea, cu dinţii otrăviţi înfipţi în carnea omului.

Strigăte de groază şi uimire umplură pe dată taverna. Un gardian sări înapoi, speriat şi căzu peste o masă, spărgând o mulţime de halbe şi vărsând băutură peste tot. Un altul se repezi să-l sprijine pe judecătorul care se clătină o clipă pe picioare şi căzu pe podele, fără suflare. Iar un al treilea îşi aruncă securea cât colo şi, urlând isteric, se năpusti spre uşă.

Clienţii cârciumii începură să se învălmăşească în toate părţile. Câţiva se îmbrânceau spre uşă, care să iasă mai întâi. Alţii începură să se încaiere, cu cuţitele, în vreme ce un tâlhar, luptându-se cu un gardian, căzu împreună cu acesta pe pardoseală. Un opaiţ fusese deja dărâmat şi stins. Apoi, în îngrămădeală, se stinse şi al doilea, iar încăperea rămase luminată numai de nişte candele mici, aşezate deasupra tejghelei.

Profitând de semi-întuneric, Conan o apucă de mână pe Semiramis şi o trase după el. Îşi croi drum cu tăişul sabiei prin mulţimea care se înghesuia întruna şi ajunse până la uşă. Începură să alerge, prin noapte, ocolind pe tot felul de uliţe, ca să-şi piardă urma. Într-un târziu, se opriră să-şi mai tragă sufletul.

— După o asemenea păţanie, nu mai e loc pentru mine în oraşul ăsta blestemat, zise Conan. Trebuie s-o iau din loc. Rămâi cu bine, Semiramis.

— Nu mai zăboveşti nici măcar să petreci o ultimă noapte cu mine?

— Nu, de data asta nu. Trebuie să dau de nemernicul ăla de Nestor. Dacă n-ar fi trăncănit el, n-ar fi venit străjile după mine atât de repede. El a luat de-acolo cât a putut să ducă-n spinare, iar eu nu m-am ales cu nimic. Poate că reuşesc să-l conving să împărţim prada pe jumătate, de bunăvoie. Dacă nu…

Îşi trecu degetul cel mare peste tăişul sabiei. Semiramis oftă, întristată.

— Nu uita că oricând vei găsi un adăpost aici, în Şadizar, câtă vreme o să trăiesc eu. Haide, măcar sărută-mă de bun-rămas.

Se îmbrăţişară în fugă, apoi Conan pieri în noapte, ca o umbră.

Pe Drumul Corintului, spre vest de Şadizar, la trei aruncături de săgeată de zidurile cetăţii zamoriene, se afla Fântâna lui Ninus. După câte spunea legenda, Ninus fusese un

neguţător bogat, care suferea de o boală necruţătoare, într-o noapte, i-a apărut în vis un zeu care i-a făgăduit un leac miraculos, dacă negustorul construia o fântână pe drumul ce pornea din Şadizar, spre apus, ca trecătorii să se poată spăla şi să-şi potolească setea, înainte de a intra în oraş. Ninus durase acea fântână, dar legenda nu mai spunea dacă se vindecase sau nu.

La o jumătate de oră după ce reuşise să scape din taverna lui Abuletes, Conan îl găsi pe Nestor şezând pe ghizdurile fântânii şi aşteptându-l.

— Ai luat preţ bun pe nestematele tale neasemuite? îl întrebă gunderul.

Atunci Conan îi povesti ce se alesese din toată partea lui de comoară.

— Ei, încheie el. Şi acum, devreme ce, din pricina gurii tale neferecate, trebuie să plec din Şadizar şi nu mai am nimic din agoniseală, cel mai cinstit ar fi ca să împărţi cu mine ce ai luat tu.

Nestor pufni într-un râs nestăpânit.

— Partea mea? Flăcăule, uite aici jumătate din ce mai am eu.

Scoase de la cingătoare două monezi de aur şi îi aruncă una lui Conan, care o prinse, nepricepând nimic.

— Ţi-o datoram, că mi-ai scăpat viaţa atunci, când era să cadă zidul pe mine, adăugă el.

— Da' ce-ai păţit? se miră cimerianul.

— Când m-au încolţit străjerii în cârciuma aia nenorocită, am reuşit să arunc peste ei o masă, o oală şi încă vreo câteva lucruri care mi-au căzut la îndemână. După care am luat bocceaua cu odoare, am pus-o pe spinare şi am fugit către uşă. Unul a încercat să mă oprească şi l-am despicat în două, cu sabia. Dar altul a nimerit cu tăişul spadei drept în mantia în care legasem toată averea mea. Fireşte că nestematele şi galbenii dinăuntru s-au împrăştiat pe podele, iar străjile, judecătorul şi beţivanii dinăuntru s-au repezit să le adune, la grămadă.

Desfăcu mantia, în care se vedea o despicătură de vreo jumătate de metru.

— M-am gândit eu atunci că nu mi-ar mai folosi la nimic toată comoara, dacă or să-mi pună ăia căpăţâna în ţeapă, la Poarta de Apus, aşa că am luat-o din loc. Când am ieşit din

cetate, am cercetat cu de-amănuntul toată mantia, da' n-am mai găsit decât monezile astea două, rămase într-un fald. Aşa că bucură-te şi tu în voie de una din ele.

Conan înjură printre dinţi câteva momente, apoi zâmbi amar. Până la urmă îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs năvalnic.

— Ce mai vânători de comori suntem şi noi! bâigui el printre hohote. Pe Crom, zeii şi-au bătut joc de noi! Ce păcăleală!

Nestor surâse trist.

— Mă bucur că vezi şi partea veselă a lucrurilor. Numai că după ăsta, nici unul din noi nu o să mai fie în siguranţă la Şa-dizar.

— Încotro te îndrepţi? îl întrebă Conan.

— O iau aşa, spre est, să intru în oastea Turanului. Am auzit că regele Yildiz caută luptători încercaţi, să strunească hoarda aia de bandiţi şi să facă o armată adevărată. Dar tu de ce nu vii cu mine, flăcăule? Eşti născut să fii războinic.

Conan clătină din cap, dispreţuitor.

— Nu, nu-i de mine. Să mărşăluiesc încoace şi încolo, prin mocirlă şi praf, în timp ce vreun căpos de căpitan să urle la mine: „Înainte!" sau „Arată-ţi armele!" Eu am aflat c-ar fi rost de ceva avuţii prin partea de apus. O să-mi încerc şi eu norocul pe-acolo, o vreme.

— Ei, atunci fie cu tine zeii tăi barbari, îi ură Nestor. Dacă te răzgândeşti cumva, caută-mă la tabăra oastei din Aghrapur. Rămâi cu bine!

— Rămâi cu bine! răspunse Conan.

Şi, fără să mai lungească vorba, o porni pe Drumul Corintului, pierzându-se curând în noapte.

JOHN BUSCEMA 80

ZEUL DIN SARCOFAG

Neobişnuitele întâmplări trăite de Conan în Turnul Elefantului şi în cetatea Larsha, l-au făcut pe acesta să se teamă de ţinuturile răsăritene, stăpânite de magia neagră. Astfel încât o porni spre nord-vest, spre Corintia şi apoi mai departe, către Nemedia, cele mai înfloritoare şi mai puternice regate ale lumii sale, după vestita Aquilonie. Ajungând în oraşul Numalia, începe să îşi câştige iar traiul ca hoţ.

Străjerul Arus apucă repede arbaleta, cu mâini tremurătoare şi simţi cum şiroaie de sudori reci i se scurg pe trup, în vreme ce se uita la cadavrul mutilat, întins pe lespezile şlefuite. Nu era deloc plăcut să te întâlneşti cu umbrele Morţii într-un palat pustiu, la miezul nopţii.

Străjerul se afla într-o sală încăpătoare, luminată de torţe uriaşe, aşezate în nişe înşirate de-a lungul pereţilor. Între aceste nişe, zidurile erau acoperite cu văluri mari de catifea neagră, printre care se zăreau scuturi şi spade încrucişate, minunat lucrate. Din loc în loc, erau aşezaţi idoli stranii, sculptaţi în piatră sau esenţe rare, ori turnaţi în bronz, fier sau argint. Chipurile lor se reflectau slab în luciul pardoselii negre.

Arus se cutremură, înfiorat. Nu reuşise să se obişnuiască deloc cu palatul acela, cu toate că era paznic acolo de câteva luni încheiate. Era o clădire unică, devenită muzeu şi expoziţie de antichităţi, cunoscută ca Templul lui Kallian Publico şi renumită pentru piesele rare, adunate din toate lumea. Acum, Arus stătea în uriaşa sală cufundată într-o tăcere mormântală şi privea cadavrul celui ce fusese până nu demult bogatul şi puternicul proprietar al Templului.

Chiar şi paznicul, încremenit de groază, îşi dădea seama că mortul, în mod ciudat, nu mai semăna defel cu bărbatul trufaş, plin de viaţă, cu ochi negri, pătrunzători, ce mergea pe Drumul lui Palian în careta lui aurită şi privea lumea cu un aer

de stăpân. Nici unul dintre cei ce îl urau pentru norocul lui nu l-ar fi recunoscut uşor pe Kallian Publico, dacă l-ar fi văzut acum, zăcând ca un morman de carne puhavă, cu toga lui din mătăsuri scumpe sfâşiată şi tunica de purpură ruptă. Faţa îi era neagră la culoare, ochii îi ieşiseră din orbite, iar limba umflată îi atârna din gura căscată larg. Mâinile lui grase erau date în lături, parcă pentru a se apăra, zadarnic. Pe degetele groase, încărcate de inele, sclipeau nestemate mari.

— De ce nu i-or fi luat inelele? se miră paznicul, neînţelegând.

Apoi voi să se depărteze şi dintr-odată rămase cu ochii aţintiţi, simţind cum i se zburleşte părul pe ceafă, de groază. De după un paravan de mătase închisă la culoare, care masca una dintre numeroasele uşi secrete, ce dădeau spre marea sală, apăru o siluetă.

Arus zări un tânăr înalt, voinic, fără nici un fel de veşminte, în afară de o învelitoare în jurul şoldurilor şi încălţat cu sandale uşoare, legate cu şuviţe de piele. Pielea îi era arsă de soare şi paznicul observă, înfiorat, ce umeri largi, piept puternic şi braţe vânjoase avea intrusul. Din prima clipă îşi dădu seama că nu era nemedian. Avea părul negru, neobişnuit la cei de prin partea locului, şi ochi albaştri, tăioşi ca oţelul, primejdioşi. O sabie lungă atârna în teaca de piele prinsă de cingătoare.

Arus se înfiora de teamă. Îşi încleşta mâna pe arbaletă şi îi trecu prin minte să-l săgeteze într-o clipă pe celălalt, fără să îl mai someze. Însă se opri, dându-şi seama ce ar fi păţit dacă greşea ţinta.

Străinul se uită la mort mai mult curios decât surprins.

— De ce l-ai omorât? îl întrebă Arus, cu nervozitate.

Celălalt clătină din cap, a tăgadă.

— Nu l-am omorât eu, răspunse el în nemediană, cu accent de barbar. Cine-i?

— Kallian Publico, spuse Arus, dându-se înapoi câţiva paşi.

În ochii albaştri, pătrunzători, apăru o urmă de interes.

— Stăpânul palatului?

— Mda, mormăi Arus, care ajunsese lângă perete. Smuci dintr-odată de o sfoară groasă, din fâşii de catifea, ce atârna lângă un paravan. Afară, în stradă, se auzi dangătul strident al unui clopot ce alarma străjile, în caz de pericol. Necunoscutul tresări.

— De ce-ai făcut asta? O să-l atragi pe paznic peste noi!

— Eu sunt paznicul, neghiobule! răspunse Arus, luându-şi inima în dinţi. Rămâi acolo unde eşti. Să nu te clinteşti, că te ciuruiesc cu săgeţi!

Îşi ţinea arbaleta pregătită să tragă. Vârful săgeţii se îndrepta ameninţător spre pieptul larg al barbarului. Acesta mormăi ceva nedesluşit şi, mohorât lăsă capul în piept. Nu părea înfricoşat, ci parcă ar fi stat în cumpănă dacă să-l asculte pe străjer sau să încerce să scape. Arus îşi umezi buzele cu limba şi simţi că îi îngheaţă sângele în vine când observă cum străinul îl fulgeră cu privirea lui întunecată, parcă prevestind o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Apoi auzi cum se deschide larg uşa de la intrare şi zgomotul mai multor voci. Răsuflă uşurat. Necunoscutul se încordă ca o fiară la pândă şi cercetă la iuţeală, din ochi, pe cei şase străjeri care intrară în sala palatului. În afară de unul singur, toţi purtau mantiile purpurii, de străjeri numelieni. Erau înarmaţi cu spade scurte, late, şi cu suliţe lungi, ce aveau la capăt şi o lamă de secure.

— Ce nelegiuire o mai fi şi asta!? exclamă înaltul dregător, deosebit de voinicii lui însoţitori nu numai prin îmbrăcămintea de soi, dar şi prin trăsăturile fine, aristocratice, şi ochii albaştri.

— Pe Mitra, mărite Demetrio! se bucură Arus. În seara asta norocul a fost de partea mea! Nici nu speram ca gărzile să vină atât de repede... şi nici ca Domnia Voastră să se afle printre ele!

— Tocmai îmi făceam rondul împreună cu Dionus, răspunse Demetrio. Treceam pe lângă Templu şi am auzit clopotul de veghe. Dar cine-i mortul? Pe Iştar! E chiar stăpânul Templului!

— Da, da, nimeni altul, îl încredinţa Arus. A fost ucis mişeleşte. Datoria mea este să cercetez tot palatul, noaptea, pentru că, ştii bine, se află aici neasemuite bogăţii. Kallian Publico avea muşterii de seamă – prinţi, mari învăţaţi şi bogătaşi iubitori de lucruri scumpe, străvechi. Ei, acum câteva minute am încercat uşa care dă spre portic şi am descoperit că era doar zăvorâtă, nu încuiată. Uşa are un zăvor care poate fi închis şi dintr-o parte, şi din cealaltă, dar mai are şi un ditamai lacătul, care poate fi ferecat numai dinăuntru. Doar Kallian Publico avea cheia de la lacăt, da, chiar cheia aia pe care o vedeţi la brâul lui.

Mi-am dat seama că e ceva necurat la mijloc, pentru că stăpânul întotdeauna încuia uşa cu lacătul, înainte de a închide Templul şi eu nu îl mai văzusem de la căderea serii, când am ajuns aici, căci el plecase deja spre palatul lui de la marginea oraşului, unde sunt castelele aristocraţilor. Am şi eu o cheie de la uşa asta, aşa că am intrat şi am găsit mortul aici, cum îl vedeţi. Nu m-am atins de nimic.

— Aha..., făcu Demetrio şi îl cercetă din priviri pe străinul cel mohorât. Iar ăsta cine-i?

— Ucigaşul, fără îndoială! se repezi Arus. S-a furişat înăuntru pe uşa de colo. E un barbar, din nord... probabil hyper-borean sau bossonian.

— Cum te cheamă? îl întrebă Demetrio.

— Conan, din Cimeria, glăsui acesta.

— Tu l-ai ucis pe cel de-aici?

Barbarul clătină din cap, tăgăduind.

— Răspunde când te-ntreb! se răsti Demetrio.

O scânteiere de mânie apăru în ochii albaştri, sfredelitori ai cimerianului.

— Eu nu-s câine, să-mi vorbeşti astfel!

— Ia uită-te, mai e şi neobrăzat, mormăi unul din însoţitorii lui Demetrio, un bărbat voinic, ce purta însemnele de căpetenie de străjeri. Un netrebnic cu gărgăuni în cap! O să ţi-i scot eu la iuţeală. Ei, n-auzi? Mărturiseşte! De ce l-ai omorât...

— Stai puţin, Dionus, porunci Demetrio. Uite ce-i, străinule: eu sunt Marele Dregător al Curţii de Judecată din cetatea Numaliei. Aşa că, mai bine mărturiseşte în faţa mea de ce te afli aici şi, dacă nu eşti vinovat de uciderea lui Kallian Publico, dovedeşte-o!

Cimerianul şovăi câteva clipe. Nu părea înfricoşat de cei din faţa lui, ci mai degrabă uşor stânjenit, ca orice barbar pus în faţa complicatelor reguli ale regatelor civilizate, de neînţeles pentru el.

— Câtă vreme se gândeşte ce să zică în apărarea lui – zise Demetrio, întorcându-se spre Arus – spune-mi: l-ai văzut pe Kallian Publico plecând de la Templu?

— Nu, stăpâne. Însă de obicei era deja plecat când îmi începeam eu rondul. Uşa cea mare era încuiată şi ferecată.

— Putea intra fără ca tu să-l zăreşti?

— Păi... da, deşi nu prea cred. Dacă s-ar fi întors de-acasă, fără îndoială că ar fi venit cu careta, pentru că este cale lungă de acolo până la Templu... Şi, de altfel, cine l-a văzut pe Kallian Publico mergând prin oraş altcumva? Chiar dac-aş fi fost în cealaltă parte a Templului, aş fi auzit roţile caretei trecând pe pavaj. Iar eu unul n-am auzit nici gând de-aşa ceva!

— Uşa a fost încuiată seara, devreme?

— Pot să jur. Eu unu' încerc toate uşile de mai multe ori, când sunt de strajă. Iar uşa a fost încuiată pe dinafară până acum vreo juma' de oră... Da, cam atât să fie de când am încercat-o eu ultima dată şi am descoperit că nu-i lacătul ferecat.

— Şi n-ai auzit nici un strigăt de ajutor sau vreo încăierare?

— Nu, înălţimea Voastră. Da' asta nu-i de mirare, pentru că pereţii sunt atât de groşi încât nu răzbate nici un sunet dincolo de ei.

— Da' de ce ne-om fi bătând noi capul cu atâtea întrebări şi vorbărie goală? mormăi ursuz căpetenia străjerilor. Doar îl avem aici pe făptaş, nu-i nici o îndoială. Să-l luăm la Curtea de Judecată... O să-l fac eu să mărturisească tot, chiar de-ar fi să nu rămână din el decât o mână de oase.

Demetrio se uită la barbar.

— **Ai** înţeles ce-a spus? îl întrebă. Ce ai de zis?

— Cel ce-o să cuteze măcar să mă atingă o să-şi întâlnească pe dată toţi strămoşii din lumea umbrelor, scrâşni printre dinţi cimerianul, în timp ce ochii îi aruncau flăcări de mânie.

— Atunci ce cauţi tu aici, dacă n-ai venit să-l omori pe Kallian Publico? urmă Demetrio.

— Am venit să fur, recunoscu celălalt, încruntat.

— Ce să furi?

Conan şovăi câteva momente, apoi rosti:

— Mâncare.

— Minţi! se răsti Demetrio. Ştiai prea bine că nu-i nici pic de mâncare aici! Spune-mi adevărul sau...

Dar barbarul îşi repezise mâna spre sabie, iute ca un tigru care îşi dezveleşte colţii ameninţători, înainte de a sări asupra prăzii.

— Asta s-o zici tu laşilor de se tem de tine, scrâşni el. Eu unu' nu-s un lingău de numalian crescut prin mahalalele oraşului, ca să-mi sară inima din piept de frică atunci când îi văd pe câinii ăştia de te slujesc. Le-am luat eu beregata altora de departe mai grozavi ca tine, pentru cuvinte mai blânde ca astea de mi le-ai aruncat.

Dionus, care deschisese gura să izbucnească în sudalme mânioase, amuţi. Străjerii ridicară suliţele, neştiind ce să facă, şi se uitară spre Demetrio, aşteptându-i ordinul. La auzul unei asemenea ocări adusă tuturor străjerilor se aşteptau la poruncă grabnică să-l prindă pe barbar. Dar dregătorul nu zise nimic. Arus se uita când la unul, când la celălalt, întrebându-se oare ce cocea vicleanul Demetrio în mintea lui iscusită. Probabil că se temea să nu cumva să îl stârnească şi mai rău pe barbarul acela turbat sau poate că, într-adevăr, voia cu tot dinadinsul să afle adevărul-adevărat.

— Nu te-am învinuit că l-ai omorât pe Kallian, rosti acesta, sec. Dar trebuie să recunoşti că toate dovezile sunt împotriva ta. Cum de-ai pătruns în Templu?

— M-am ascuns după şopronul din spatele templului, răspunse Conan mohorât. Când jigodia asta spurcată – arătă spre Arus – a dat colţul, am alergat pân' la zid şi l-am sărit...

— Minte! răbufni Arus. Nimeni nu poate urca un zid drept ca ăla!

— N-ai văzut niciodată un cimerian urcând un pisc neted ca-n palmă? întrebă Demetrio. Nu uita că eu cercetez adevărul aici! Spune mai departe, Conan.

— Colţul templului este împodobit cu nişte sculpturi, urmă acesta. Aşa că mi-a fost uşor să mă caţăr pe-acolo. Am ajuns pe acoperiş înainte ca scârba asta netrebnică să facă iar ocolul. Am găsit o uşă ascunsă, încuiată pe dinăuntru cu un ivăr de fier, pe care l-am tăiat în două...

Arus, amintindu-şi cât de gros era zăvorul, rămase cu gura căscată de uimire şi se dădu câţiva paşi înapoi de lângă barbar. Acesta însă pufni dispreţuitor, fără să-l privească, şi continuă:

— Am intrat pe-acolo şi am coborât într-o încăpere de mai jos. N-am rămas acolo, am mers drept spre scările...

— Cum de ştiai unde-s scările? Numai slujitorii lui Kallian şi muşteriii lui cei bogaţi aveau dezlegare să intre în odăile de sus...

Conan tăcu şi privi în gol, cu încăpăţânare.

— Şi ce-ai făcut după ce ai ajuns la scări? îl îndemnă Demetrio.

— Am coborât, murmură cimerianul. Duceau chiar în camera de dincolo de uşa asta ascunsă. Când coboram scările, am auzit cum se deschide o altă uşă şi când m-am uitat pe după paravan, l-am zărit pe muşuroiul ăsta de putregai stând lângă mort.

— De ce ai ieşit din ascunzătoare?

— Pentru că, la început, am crezut că e şi el tot hoţ venit să fure şi care...

Se opri, măsurându-şi cuvintele.

— ... şi care ajunsese înaintea ta! îi completă Demetrio spusele. Nu ţi-ai pierdut vremea să cauţi prin încăperile de sus, unde sunt cele mai de preţ odoare. Ai fost trimis aici de cineva care ştie bine templul, ca să furi un anume lucru!

— Şi să-l omori pe Kallian Publico! exclamă Dionus. Pe Mitra! Am pus mâna pe el, ăsta-i! Luaţi-l, flăcăi! O să mărturisească el şi laptele de l-a supt de la mă-sa, înainte să se lumineze de ziuă!

Înjurând într-o limbă necunoscută celorlalţi, Conan sări înapoi, trăgând sabia din teacă atât de repede, încât lama ascuţită şuieră asurzitor.

— Înapoi, dacă ţineţi la vieţile voastre păcătoase! răcni el. Dacă tu cutezi să schingiuieşti negustorii, să jupoi şi să stâlceşti în bătaie târfele, să nu-ţi închipui că poţi să-ţi pui ghearele scârnave pe un muntean adevărat! Încearcă numai să-ncordezi arcul, străjere, şi-o să-ţi scot maţele din tine cu călcâiul gol!

— Staţi! îi opri Demetrio. Potoleşte-te, Dionus. Eu tot nu cred că el e ucigaşul.

Dregătorul se apropie de Dionus şi îi şopti ceva, ce Arus nu reuşi să audă, dar bănui că îi destăinuie vreun plan ca să-l prindă pe Conan pe picior greşit.

— Prea bine, mormăi Dionus, nu prea mulţumit. Înapoi, oşteni. Dar să nu-l scăpaţi din ochi.

— Dă-mi sabia, îi spuse Demetrio lui Conan.

— Vino s-o iei singur, mârâi acesta printre dinţi.

Celălalt ridică din umeri, plictisit.

— Bine. Dar să nici nu te gândeşti că poţi scăpa. O mulţime de străjeri cu arbalete împresoară templul.

Barbarul coborî tăişul sabiei, însă nu păru că se domoleşte prea mult. Demetrio se întoarse iar spre cadavru.

— A fost sugrumat, vorbi ca pentru sine. De ce să-l sugrume, când era mult mai iute şi mai la îndemână să-l ucidă cu sabia? Cimerienii ăştia parcă se nasc gata învăţaţi să mânuiască armele, atât sunt de iscusiţi. N-am auzit niciodată de vreunul care să-şi ucidă duşmanul gâtuindu-l.

— Poate c-a făcut-o ca să îndepărteze bănuielile ce cădeau asupra lui, presupuse Dionus.

— Da, şi-asta se poate.

Demetrio cercetă cadavrul cu mâini de expert.

— E mort de cel puţin o jumătate de oră. Dacă omul acesta, Conan, spune adevărul despre cum a intrat în templu, n-ar fi avut vreme să-l omoare înainte de a veni Arus. Bine, se prea poate ca el să mintă şi... să fi intrat aici mai înainte.

— Am urcat zidul după ce Arus a făcut ultimul rond, întări Conan, mânios.

— Dacă aşa zici tu...

Demetrio privi îndeaproape gâtul mortului, care nu mai era decât o bucată de carne vineţie, zdrobită. Capul se bălăngănea moale, căci vertebrele fuseseră pur şi simplu sfărâmate. Demetrio clătină din cap, nedumerit.

— Dar de ce să folosească ucigaşul o frânghie mai groasă decât un braţ de om? Şi ce strânsoare cumplită, încât să îi zdrobească beregata în halul ăsta!?...

Se ridică şi se apropie de prima uşă, deschizând-o larg. Scrută culoarul de dincolo de ea.

— Aici este o statuie urnită din nişa ei, de lângă uşă, constată el. Podeaua este zgâriată, iar draperiile ce acoperă uşa sunt spintecate... Probabil că în odaia asta a fost atacat Kallian Publico. Poate a reuşit să fugă de asasinul lui sau l-a tras după el, încercând să scape. În orice caz, a ajuns pe coridorul ăsta, unde ucigaşul l-a urmărit şi i-a luat viaţa.

— Şi dacă păgânul ăsta nu-i ucigaşul, atunci ăla unde-i? întrebă căpetenia străjerilor.

— Încă n-am hotărât că este nevinovat cimerianul, îl opri dregătorul. Dar mai întâi, să cercetăm odaia asta...

Rămase pe loc şi se întoarse pe călcâie, ascultând cu atenţie. Dinspre stradă se auzi duruitul roţilor unei carete, care se apropia. Apoi zgomotul încetă.

— Dionus! Trimite doi străjeri după careta aceea, porunci Demetrio. Şi adu-l aici pe vizitiu.

— După zgomot – interveni Arus, care era obişnuit cu toate sunetele străzii – aş spune că s-a oprit în faţa casei lui Promero, care stă peste drum de prăvălia negustorului de mătăsuri.

— Cine-i Promero? se interesă dregătorul.

— Este mai-marele scribilor lui Kallian Publico.

— Adu-l şi pe el aici, odată cu vizitiul, ordonă Demetrio. Cei doi străjeri se grăbiră să îndeplinească ordinele.

Dregătorul cercetă mai departe cadavrul. Dionus, Arus şi ceilalţi oşteni îl priveau pe Conan, care rămăsese cu sabia în mână, pregătit de luptă. Părea o statuie de bronz, ce stătea să învie în orice clipă, spre primejdia celorlalţi. Curând, se auziră paşi în faţa clădiri, iar cei doi străjeri intrară împreună cu un bărbat negricios, solid, îmbrăcat într-o tunică de vizitiu, purtând chipiu de piele şi în mână o biciuşca. În urma lui mai venea un mărunţel sfios, a cărui înfăţişare trăda parvenitul ridicat dintre meşteşugari şi ajuns mâna dreaptă a bogatului negustor. Când dădu cu ochii de cadavrul întins pe pardoseală, sări înapoi, speriat.

— Vai mie, vai mie, ştiam eu că răul o să se abată asupra lui! începu el să se tânguie.

— Probabil că tu eşti Promero, căpetenia scribilor, presupuse Demetrio. Dar tu?

— Enaro, vizitiul lui Kallian Publico.

— Nu-ţi prea pare rău pentru mort, observă judecătorul.

Ochii mohorâţi ai celuilalt fulgerară de mânie.

— De ce mi-ar părea? S-a găsit unul care să facă, în sfârşit, ceea ce eu mi-aş fi dorit demult să făptuiesc, dar n-am cutezat.

— Aşa deci! murmură dregătorul, gânditor. Eşti cetăţean liber?

Privirea lui Enaro se întunecă şi mai tare, în timp ce el îşi desfăcu tunica, să se vadă umărul însemnat cu fierul înroşit în foc, ca sclav datornic pe viaţă.

— Ştiai că stăpânul tău vrea să se întoarcă aici?

— Nu. Am adus careta la templu, ca în fiecare seară. El a urcat şi am pornit spre acasă. Pe drum, înainte de-a ajunge pe

Drumul lui Palian, mi-a poruncit să întorc şi să-l duc înapoi. Părea foarte nerăbdător.

— Şi l-ai adus înapoi la Templu?

— Nu. Mi-a zis să opresc în faţa casei lui Promero. Acolo mi-a spus să plec şi să vin să-l iau puţin după miezul nopţii.

— Cam când se întâmpla asta?

— Abia începuse să se însereze. Străzile erau aproape goale.

— Şi după aceea ce ai mai făcut?

— M-am întors la adăpostul sclavilor, unde am rămas până s-a apropiat vremea să-l iau. Am plecat aţă într-acolo, iar oamenii Domniei Voastre m-au săltat tocmai când vorbeam cu Promero, la uşă.

— Nu ştii cumva de ce anume a rămas Kallian la Promero?

— Nu vorbea cu sclavii despre treburile lui.

Demetrio se întoarse spre vătaf.

— Tu ce ai de spus la toate astea?

— Nimic, bâigui cu greu cel întrebat, căci dinţii îi clănţăneau de frică.

— A venit Kallian Publico la tine, aşa cum spune vizitiul?

— Da, Domnia Voastră.

— Şi cât a stat?

— Numai puţin timp. Apoi a plecat.

— S-a dus cumva la Templu?

— Nu ştiu, îngăimă Promero, cu voce gâtuită de groază.

— De ce a venit la tine?

— Ca să ... să punem la punct nişte treburi negustoreşti.

— Minţi! se răsti Demetrio. De ce a venit la tine?

— Nu ştiu! Nu ştiu nimic! strigă Promero, isteric. Eu... eu n-am avut nici un amestec în...

— Fă-l tu să vorbească, Dionus, porunci Demetrio fără să stea pe gânduri.

Acesta mormăi ceva în semn de încuviinţare şi făcu semn din cap către unul dintre oamenii lui care, rânjind fioros, se apropie de cei doi interogaţi.

— Ştii cine sunt eu? întrebă el cu voce rău-prevestitoare, repezindu-şi capul înainte şi privindu-şi viitoarea victimă îndeaproape.

— Da, eşti Posthumo, răspunse Promero, tremurând din toate încheieturile. Eşti cel care i-a scos ochii fetei cercetată de Curtea de Judecată, pentru că nu voia să îşi trădeze iubitul.

— Eu întotdeauna smulg adevărul când vreau! răcni matahala.

Pe gâtul lui puternic, ca de taur, venele i se îngroşară, iar faţa i se înroşi ca racul fiert, când îl ridică de guler pe slujitorul chircit de groază, răsucindu-l într-aşa fel, încât omul se trezi pe jumătate strangulat.

— Vorbeşte, şobolane! Răspunde-i marelui dregător!

— Vai, pentru numele lui Mitra, fie-ţi milă de mine! se ruga cel chinuit. Jur că...

Posthumo îi trosni două palme straşnice, pe amândoi obrajii, apoi îl azvârli pe podele şi începu să îl lovească zdravăn cu picioarele.

— Iertare! Iertare! gemea cel bătut. O să..., o să spun tot ce vreţi...

— Atunci ridică-te, zdreanţă ce eşti! urlă străjerul. Şi nu ne mai vinde nouă braşoave!

Dionus se uită degrabă la cimerian, să se convingă că este impresionat, aşa cum s-ar fi cuvenit.

— Vezi bine ce se petrece cu cei care încearcă să-i prostească pe străjeri, rosti el.

Conan scuipă într-o parte, cu scârbă.

— Ăsta-i un nevolnic şi-un oase-moi, se răsti el, încruntat. Ia să mă atingă pe mine vreunul din voi, că-i vărs măruntaiele şi sufletul din el!

— Ai de gând să mărturiseşti sau nu? întrebă Demetrio nerăbdător.

— Tot ce ştiu, îngăimă Promero, printre suspine, în timp ce se ridica, şovăitor, în picioare, ca un câine bătut. Kallian a venit la mine la puţină vreme după ce-am ajuns eu acasă – plecasem odată cu el de la Templu – şi a dat ordin să plece careta. M-a ameninţat că mă lasă pe drumuri, dacă scot vreodată o vorbă. Eu sunt un om sărman, stăpânii mei, fără prieteni sus-puşi sau averi. Dacă nu aş avea slujba asta, aş muri de foame.

— Şi ce mă interesează pe mine? răbufni judele. Cât a stat la tine?

— Probabil până cu vreo jumătate de ceas înainte de miezul nopţii. Spunea că se duce la Templu şi că se-ntoarce după ce sfârşeşte ce are de făcut acolo.

— Şi ce-avea de făcut acolo?

Promero şovăi câteva clipe, dar după ce se uită la ameninţătorul Posthumo, care îşi apleacă asupra lui spinarea uriaşă, gura i se dezlegă degrabă:

— Voia să cerceteze ceva din Templu.

— Dar de ce a venit aici singur, pe furiş?

— Pentru că acel obiect nu era al lui. Sosise în zori, cu o caravană din sud. Oamenii care îl aduseseră, nu ştiau ce era înăuntru, decât că le fusese înmânat de alţii, veniţi cu o caravană din Stygia şi lucrul acela trebuia să ajungă la Caranthes din Hanumar, preotul lui Ibis. Conducătorul caravanei fusese plătit de stygieni să îl dea numai lui Caranthes, dar tâlharul voia să ajungă degrabă în Aquilonia, pe un drum drept, care nu trece prin Hanumar. Aşa că a ajuns aici şi a întrebat dacă nu poate lăsa solia aceea la Templu, până va trimite Caranthes după ea. Kallian a încuviinţat şi l-a încredinţat c-o să trimită el un slujitor să-l înştiinţeze pe Marele Preot. Dar, după ce caravana a plecat, iar eu i-am amintit că trebuie să trimitem pe cineva la marele preot, Kallian mi-a zis că nici prin minte să nu-mi treacă. A tot stat şi a cercetat în amănunţime ce aduseseră străinii.

— Adică...

— Un fel de sarcofag, precum acelea găsite în vechile morminte stygiene. Numai că ăsta era rotund, ca un vas de metal cu capac. Era făcut dintr-un fel de aramă, dar parcă mult mai rezistent, şi acoperit cu hieroglife ca acelea de pe străvechile menhire din sudul Stygiei. Capacul era prins cu nişte legături late, parcă tot de aramă gravată.

— Şi înăuntru ce era?

— Oamenii din caravană nu ştiau. N-au zis decât că acela care le-o lăsase în păstrare le spusese că era o relicvă nepreţuită, găsită prin mormintele din piramide şi trimisă lui Caranthes, „ca semn al dragostei nespuse pe care cel ce i-o dăruie o poartă preotului zeului Ibis”. Kallian Publico credea că înăuntru se afla coroana regilor-uriaşi, ai poporului care a trăit cu mult înaintea strămoşilor stygienilor, pe tărâmul acela plin de taine nedesluşite. Mi-a arătat un desen de pe capac, care, jura el, era chiar coroana acelor regi cumpliţi, despre care povestesc

legendele. Aşa că s-a hotărât să deschidă vasul, să vadă ce anume conţine. Parcă înnebunise gândindu-se la vestita coroană, nu mai stătea cu mintea decât la ea. Se pare că era împodobită cu nişte nestemate necunoscute, găsite numai de o seminţie din străvechime, acum dispărută. Iar o singură piatră dintr-acelea valora mai mult decât toate comorile lumii la un loc. Eu l-am povăţuit să nu se încumete. Dar, puţin înainte de miezul nopţii, s-a dus singur în templu, s-a ascuns până ce-a trecut paznicul, apoi a descuiat cu cheia lui. L-am urmărit în taină, pitit în dosul prăvăliei de mătăsuri, apoi m-am întors la mine acasă. Dacă găsea coroana sau orice alt odor de preţ în vasul acela, voia să îl ascundă într-altă parte. Iar mâine, în amiaza mare, avea de gând să facă mare zarvă şi să se dea de ceasul morţii că l-au călcat hoţii şi au furat darul lui Caranthes. Nimeni nu trebuia să ştie de toate astea, decât eu şi vizitiul, care nu aveam cum să-l trădăm.

— Bine, dar paznicul? se interesă Demetrio.

— Kallian s-a ferit să fie văzut de el. Se hotărâse să îl învinuiască că-i părtaş cu hoţii şi să-l dea pieirii, mărturisi Promero.

Când auzi Arus ce plănuise vicleanul lui stăpân, înghiţi în sec şi se făcu alb ca varul la faţă.

— Unde-i sarcofagul ăla? întrebă anchetatorul.

Promero îi arătă, iar dregătorul mormăi ceva nedesluşit.

— Aşa deci! E chiar în camera unde a fost atacat Kallian.

Promero începu să-şi frângă mâinile subţirele, disperat.

— Dar de ce să-i trimită un stygian daruri lui Caranthes? Idoli străvechi şi mumii misterioase au mai sosit şi înainte, cu caravanele. Dar cine în Stygia să iubească atât de mult un preot al lui Ibis, încât să-i trimită plocoane? Când acolo îl preamăresc pe zeul Set, cel cu trup de şarpe, care se târăşte noaptea printre morminte? Zeul Ibis s-a luptat cu Set încă de când s-a întrupat pământul ăsta, iar Caranthes s-a luptat cu preoţii lui Set toată viaţa lui. Este ceva necurat le mijloc, ceva care ne scapă.

— Arată-ne sarcofagul, îi ordonă Demetrio, iar celălalt o luă înainte, temător.

Îl urmară toţi, inclusiv Conan, care părea că nu se sinchiseşte prea mult de privirile ameninţătoare ale străjilor care nu îl scăpau din ochi. Cimerianul părea numai foarte curios. Trecură printre draperiile sfâşiate şi intrară în camera

respectivă, mai slab luminată decât coridorul. Pretutindeni erau uşi care dădeau spre o mulţime de alte camere, iar pe pereţi erau înşiraţi idoli nemaivăzuţi, ai seminţiilor din toate colţurile lumii. Promero scoase un ţipăt de groază:

— Uitaţi-vă! Sarcofagul este deschis... şi este gol!

În centrul vasului de metal se înălţa un cilindru negru, ciudat alcătuit, de aproape un metru şi jumătate înălţime şi vreun metru grosime la mijloc, unde se mărea. Capacul greu, sculptat, zăcea pe podele, iar alături, un ciocan şi o daltă. Demetrio se uită înăuntru, cercetă câteva clipe hieroglifele subţiri, neînţelegând nimic din ele, apoi se întoarse spre Conan.

— Asta ai venit tu să furi?

Barbarul clătină din cap, tăgăduind.

— Cum ar putea un singur om să care aşa ceva?

— Legăturile au fost tăiate cu dalta asta, în grabă, îşi continuă Demetrio presupunerile. Se văd urmele unde ciocanul a ştirbit metalul. Să zicem că sarcofagul a fost deschis de Kallian. Cineva se ascundea după draperiile ce acoperă uşa. Când Kallian a deschis sarcofagul, ucigaşul a sărit asupra lui... sau poate că l-a ucis pe Kallian şi a deschis el sarcofagul...

— Asta-i lucrarea vreunui duh necurat, îngăimă spăimos scribul. E mult prea vechi ca să fie odor sfânt. Şi apoi: cine-a mai văzut metal ca ăsta? Pare mai rezistent decât oţelul aquilonian, totuşi uitaţi-vă cum este găurit din loc în loc... Uitaţi-vă! Aici, pe capac! arătă Promero cu degetele tremurătoare. Ce credeţi că putea să fie?

Demetrio se apropie şi cercetă cu atenţie sculptura misterioasă.

— După părerea mea... reprezintă un fel de coroană, o diademă... cam aşa ceva, mormăi el, nedumerit.

— Nu! Nici vorbă! strigă Promero. Eu l-am prevenit pe Kallian, dar nu m-a crezut în ruptul capului. Este şarpele încolăcit, care îşi înghite coada. Este simbolul lui Set, marele zeu-şarpe din străvechime, idolul stygienilor! Sarcofagul ăsta este prea vechi, nu-i din vremurile noastre... Este o relicvă de pe când Set încă mai cutreiera pământul în lung şi-n lat, cu chip de om. Probabil că urmaşii lui păstrau moaştele sacre ale regilor lor în vase precum acesta!

— Şi vrei cumva să spui că oasele alea putrezite de milenii s-au trezit la viaţă, ca să-l gâtuie pe Kallian Publico, iar apoi au dispărut ca fumul?

— Nu, nu, cel ce al cărui trup a fost închis în sarcofagul ăsta nu era făptură omenească, şopti Promero, cu vocea pierită de groază şi cu ochii holbaţi. Ce soi de om putea sta înăuntru?

Demetrio înjură, mâniat la culme.

— Dacă nu-i Conan făptaşul, înseamnă că ucigaşul este pe undeva, prin templu. Dionus şi Arus, voi rămâneţi aici, cu mine, iar voi, cei trei prinşi, la fel. Ceilalţi scotociţi prin toată clădirea! Dacă făptuitorul a fugit înainte ca Arus să dea peste mort, nu putea scăpa decât tot pe unde a pătruns cimerianul. Iar în cazul ăsta, barbarul l-ar fi zărit... dacă spune adevărul!

— Nu l-am văzut decât pe spurcatul ăsta! se răsti Conan, furios, arătând spre paznic.

— Bineînţeles, devreme ce tu eşti asasinul, interveni Dionus. Ne pierdem vremea de pomană, dar o să cercetăm totuşi locul, aşa, de florile mărului. Şi dacă nu găsim pe nimeni, mă jur că te ard de viu, cu mâna mea! Aşa spune legea, sălbaticule cu părul negru: „Cel ce va ucide un meşteşugar, va fi osândit la ocnă; cel ce va ucide un negustor, va fi spânzurat; cel ce va ucide un nobil, va fi ars pe rug!”

Conan rânji ameninţător, în loc de răspuns. Străjerii începură să caute prin templu. Cei rămaşi în marea sală de la intrare îi auzeau tropăind când într-o parte, când într-alta, mutând mobile din loc, deschizând uşile şi strigând unul la altul, din diferite încăperi.

— Conan, începu Demetrio. Ştii ce te aşteaptă dacă n-or să găsească pe nimeni?

— Nu l-am omorât eu, scrâşni cimerianul. Dac-ar fi încercat să mă împiedice, i-aş fi despicat ţeasta-n două, cu sabia. Dar n-am dat de el până ce nu i-am văzut hoitul.

— Totuşi, cineva te-a trimis aici, să furi un anumit lucru, continuă dregătorul. Şi, prin tăinuire, atragi de bunăvoie vina asupra ta. Numai pentru faptul că te-am găsit aici poţi să putrezeşti în ocnă, fie că recunoşti că eşti vinovat de crimă sau nu. Dar, dacă ne spui adevărul, scapi mai uşor.

— Bine, atunci, se învoi barbarul, posac. Am venit aici să fur pocalul zamorian bătut în diamante. Cineva mi-a dat o hartă a Templului şi mi-a spus unde să-l caut. Se află în odaia aceea

(arătă cu mâna într-acolo). E într-o nişă ascunsă în podea, sub un zeu şemitian, de aramă.

— Aşa-i, întări Promero. Mai mult de cinci-şase oameni de pe lumea asta nu ştiau nimic despre tainiţă.

— Şi după ce-ai fi pus mâna pe el, vrei să zici că nu l-ai fi păstrat pentru tine? îl luă Dionus în zeflemea.

Din nou, ochii cenuşii ai cimerianului îl fulgerară cu ură.

— Eu nu sunt un netrebnic, mormăi el, abia stăpânindu-se. Eu îmi ţin făgăduielile.

— Cine te-a trimis aici? urmă Demetrio, dar Conan tăcu pe dată, cu încăpăţânare.

Străjerii se întoarseră.

— N-am găsit pe nimeni în tot palatul, zise unul. L-am întors cu susu-n jos, degeaba! Am descoperit uşa secretă prin care a intrat barbarul şi ivărul pe care l-a despicat el. Oricine ar fi ieşit însă pe-acolo, ar fi fost zărit de străjile noastre de-afară, dacă nu cumva asasinul ar fi fugit înainte de a ajunge noi aici. Chiar, n-ar fi putut să iasă pe uşa principală înainte să-şi încheie Arus rondul?

— Nu, pentru că uşa era ferecată pe dinăuntru şi singurele chei care puteau descuia zăvorul acela erau la Arus şi la Kallian Publico.

Altul interveni:

— Cred c-am văzut frânghia pe care a folosit-o ucigaşul.

— Unde-i, nătărăule!? exclamă Dionus.

— În încăperea de alături, răspunse acesta. Este un otgon gros, negru, înfăşurat pe un stâlp de marmură. N-am putut ajunge până la el, să-l iau.

Îi conduse într-o cameră înţesată de statui de marmură şi arătă spre o coloană înaltă. Dar, dintr-odată se opri, încremenit de uimire, şi rămase cu ochii aţintiţi într-acolo.

— A dispărut! strigă el, înspăimântat.

— N-a fost nimic acolo! se răsti înfuriat Dionus.

— Pe Mitra! A fost acolo o frânghie neagră, înfăşurată în jurul coloanei, chiar deasupra frunzelor sculptate. Acolo, sus, este prea întuneric, n-am văzut mare lucru... dar era!

— Eşti beat criţă, îl repezi Demetrio, îndepărtându-se. E prea înalt stâlpul ăla ca să îl poată urca un om. Nimeni n-ar putea sui pe o suprafaţă atât de netedă.

— Un cimerian ar fi putut…, murmură unul dintre străjeri.

— Da, poate, încuviinţă dregătorul. Să spunem că barbarul l-a sugrumat pe Kallian, a legat frânghia de stâlp, apoi a străbătut coridorul şi s-a ascuns în odaia unde se sfârşesc scările. Dar cum ar fi reuşit s-o ia şi s-o ascundă, după ce ai dat tu peste el? Că doar a stat cu noi toţi aici, de când a găsit Arus cadavrul. Nu, nu, vă spun eu că nu Conan este făptaşul. Eu cred că adevăratul ucigaş l-a omorât pe Kallian ca să pună mâna pe ce era în sarcofag şi-acum se ascunde pe-aici, prin templu, în vreo tainiţă. Dacă nu-l descoperim, va trebui să-l scoatem ţap ispăşitor pe cimerian, ca să-i împăcăm pe judecători, dar... Unde-i Promero?

Se năpustiră toţi în sala unde zăcea mortul. Dionus începu să răcnească după scrib. Promero apăru din camera unde era sarcofagul gol. Tremura din toate încheieturile şi era alb la faţă ca varul.

— Ce mai este, omule! exclamă Demetrio, înfuriat la culme.

— Am descoperit pe fundul vasului un simbol! turui cel întrebat. Nu-i o hieroglifa străveche, ci un simbol sculptat acolo de curând! Este blazonul lui Thoth-Amon, vrăjitorul stygian, duşmanul de moarte al lui Caranthes! Probabil a găsit relicva asta undeva, în vreo ascunzătoare numai de el ştiută, prin piramidele bântuite de stafii! Zeii din străvechime nu mor aşa cum mor oamenii... ei cad într-un somn adânc, iar cei ce li se închină îi aşează în sarcofage ferecate, ca nimeni să nu le tulbure odihna! Thoth-Amon i-a trimis un dar de moarte lui Caranthes... Kallian, din lăcomie, a eliberat duhul cel necurat..., care acum pândeşte pe-aici, prin preajmă... poate chiar acum se pregăteşte să se năpustească asupra noastră.

— Ţi-ai sărit din minţi! urlă Dionus, lovindu-l straşnic pe Promero cu dosul palmei peste gură. Ei bine, preacinstite Demetrio – zise el, întorcându-se spre judecător – nu văd nici o altă cale de ieşire decât să-l întemniţăm pe barbarul ăsta...

Chiar în clipa aceea, cimerianul tresări, uitându-se ţintă spre uşa încăperii de lângă sala plină de statui.

— Priviţi! strigă el. Am văzut ceva mişcând în odaia aia... Am văzut ceva printre draperii. A trecut peste podele ca o umbră...

— Prostii! se răsti Posthumo. Am cercetat noi camera aia...

— Ba a văzut el ceva! exclamă Promero, cu voce gâtuită, înnebunit de groază. Palatul ăsta-i blestemat de-acum! A ieşit ceva din sarcofag şi l-a omorât pe Kallian Publico! S-a ascuns apoi acolo unde nici un muritor de rând nu ajungea şi acum pândeşte în camera aceea! Să ne ferească Mitra de puterile nemăsurate ale întunericului!

Îl apucă pe Dionus de mânecă, agăţându-se cu disperare.

— Stăpânul meu, mai caută o dată prin odaia aceea!

În vreme ce căpetenia străjerilor se smulgea din strânsoarea lui, Posthumo rosti:

— Mai bine caută tu singur, nătărăule! Îl înşfacă pe scrib cu o mână de ceafa, cu una de cingătoare şi îl împinse înainte pe cel ce ţipa ca turbat, îmbrâncindu-l atât de puternic, încât acesta căzu ca un bolovan în mijlocul încăperii, aproape leşinat.

— Ajunge! porunci Dionus, cu ochii la tăcutul cimerian. Ridică o mână, ca pentru a-şi întări spusele şi lupta între oamenii lui şi barbar tocmai era să izbucnească, însă, pe neaşteptate, intră cineva. Era un străjer, care ducea târâş un bărbat uscăţiv, în veşminte bogate.

— L-am găsit dând târcoale prin spatele Templului, raportă oşteanul, aşteptând laudele mai-marilor, pentru zelul lui.

Însă, în loc de aşa ceva, primi un potop de înjurături.

— Dobitocule, dă-i drumul imediat măritului nobil! strigă căpitanul oştenilor. Nu-l recunoşti pe Aztrias Petanius, nepotul guvernatorului?

Copleşit de uimire, străjerul se dădu câţiva paşi îndărăt, ca ars, în vreme ce tânărul sclivisit începu să-şi scuture mâneca brodată, plin de ifose.

— Nu-mi cere iertare, bunule Dionus, rosti el afectat. Datoria înainte de toate, ştiu. Tocmai mă întorceam de la o petrecere prelungită şi mă plimbam, să-mi mai limpezesc capul plin de aburii vinului. Dar ce văd aici? Pe Mitra! Este vorba de o crimă!

— Întocmai, mărite stăpân, se ploconi căpetenia străjerilor. Dar avem şi un bănuit aici care, deşi preacinstitul Demetrio se îndoieşte că ar fi vinovat, bineînţeles că o să-şi primească pedeapsa pentru fapta lui.

— Ce tâlhar necioplit, murmură tânărul aristocrat. Dar cum se mai poate îndoi cineva de vinovăţia lui? N-am mai văzut în viaţa mea o înfăţişare mai fioroasă.

— A, ba da, bălegar împuţit ce eşti, scrâşni cimerianul. Ai mai văzut atunci când m-ai angajat să fur pocalul zamorian pentru tine. Petrecere, zici? Ptiu! Mă aşteptai în ascunzătoare să-ţi aduc prada. Nu te-aş fi dat în vileag de nu aruncai minciuni sfruntate cu nemiluita. Ia mărturiseşte tu acum, în faţa spurcaţilor ăştia, cum m-ai văzut urcând zidul după ce paznicul şi-a încheiat rondul, ca să-şi dea seama toată lumea că nu aveam când să-l omor pe porcul ăsta umflat, înainte ca Arus să intre şi să-l găsească aici, cu beregata ruptă.

Demetrio se uită degrabă la Aztrias, care nici nu se clinti.

— Dacă acesta-i adevărul, stăpâne, va fi înlăturată vinovăţia lui de omor şi flirtul îl putem tăinui mai uşor, rosti judecătorul. Cimerianul o să capete numai zece ani de muncă silnică, pentru spargere. Dar, dacă Măria Voastră doreşte, putem aranja o evadare şi nimeni, în afară de noi nu va afla. Eu unul înţeleg... nu aţi fi singurul tânăr aristocrat care trebuie să recurgă la asemenea mijloace, ca să-şi plătească datoriile la jocurile de noroc sau de alt fel... dar puteţi fi sigur de discreţia noastră.

Conan se uită la tânărul nobil, aşteptând, dar Aztrias ridică din umerii lui slăbănogi, făcând pe neştiutorul şi îşi opri un căscat, cu mâna albă şi delicată.

— Nu-l cunosc, răspunse el. Probabil că-i nebun dacă spune că eu l-am plătit... Lăsaţi-l să-şi primească pedeapsa ce i se cuvine. Are un spate zdravăn, iar munca la ocnă va fi cea mai nimerită pentru el.

Cimerianul, cu ochii scăpărând de mânie, sări ca ars. Străjerii puseră imediat mâna pe arme apoi se liniştiră, văzându-l cum lasă capul în piept, parcă resemnat. Însă Arus nu ştia dacă numai i se pare că barbarul priveşte în jur scrutător, pe sub sprâncenele lui negre, stufoase.

Şi, deodată, el atacă, la fel de iute ca o cobră ce sare asupra prăzii. Sabia lui lată luci în lumina opaiţului. Aztrias dădu să strige, dar capul îi zbură de pe umeri, într-un şuvoi de sânge, iar pe chipul alb ca varul i se întipări groaza.

Demetrio scoase pumnalul şi se repezi să-l înjunghie pe asasin. Iute ca o pisică sălbatică, barbarul se răsuci şi-l izbi pe judecător cu călcâiul în vintre. Când acesta se încovoie de durere, vrând să-şi acopere locul lovit cu mâinile, uită de pumnal şi, fără să-şi dea seama, şi-l împlântă în coapsă. Lama

ascuţită ricoşa în osul piciorului şi ieşi pe partea cealaltă. Demetrio se prăbuşi în genunchi, cu un geamăt cumplit, de durere.

Dar cimerianul nu se opri numai la atât. Securea pe care Dionus o ridicase să-l ucidă, întâlni sabia lui Conan, care lunecă într-o parte, retezând pe dată urechea dreaptă a căpeteniei. Viteza ameţitoare cu care se mişca fără încetare cimerianul îi încremenise de uimire pe străjeri. Jumătate dintre ei ar fi fost doborâţi înainte de-a apuca să mişte un deget, dacă voinicul Posthumo, mai mult prin voia norocului decât prin îndemânare, nu l-ar fi prins pe Conan în braţe, pe la spate, imobilizându-i mâna înarmată. Însă stânga barbarului ţâşni într-o clipă spre faţa oşteanului, iar acesta se rostogoli pe podele urlând, acoperindu-şi cu palma orbita acum goală, însângerată.

Conan se ferea cu îndemânare de securile ce se abăteau asupra lui. Făcu un salt, ajungând lângă Arus, care tocmai se aplecase să pună o săgeată în arbaletă. O lovitură năprasnică, în burtă, îl azvârli cât colo, icnind, vânăt la faţă. Cimerianul îl pocni apoi pe paznic, cu călcâiul drept în gură. Arus se prăbuşi gemând şi scuipând bucăţi de dinţi sparţi, printre buzele zdrobite.

Şi dintr-odată rămaseră toţi stane de piatră, auzind un răcnet neomenesc, din camera unde Posthumo îl aruncase pe Promero. Firavul slujitor veni împleticindu-se, apoi rămase neclintit pe loc, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe faţa pământie. Îngăimă ceva nedesluşit, aproape fără glas, ca un biet copil sărac cu duhul.

Încremeniră toţi privindu-l ţintă – Conan cu sabia în mână, şiroind de sânge, străjerii cu securile ridicate, Demetrio chircit pe podele, încercând să oprească sângele ce năvălea din piciorul adânc spintecat, Dionus cu mâna lipită de ciotul ce mai rămăsese din urechea lui, iar Arus plângând de durere şi scuipând întruna dinţi sfărâmaţi... Chiar şi Posthumo încetase să urle şi se uita atent, cu ochiul cel nevătămat.

Promero se năpusti în încăpere şi căzu pe lespezi, înaintea lor, aproape paralizat de groază, râzând isteric, cu minţile rătăcite:

— Zeul este atotputernic, ha, ha! Oriunde te ajunge mânia lui! Vai, vai, te ajunge blestemul lui, oricât ai fi de departe!

Apoi, după ce trupul i se cutremură, în spasmele morţii, înţepeni de tot, acolo, pe pardoseală, cu ochii aţintiţi pe tavanul întunecat.

— E mort! şopti Dionus îngrozit, uitând de propria suferinţă şi de cimerianul care stătea la câţiva paşi de el, cu sabia şiroind de sânge.

Se aplecă asupra mortului, cercetându-l îndeaproape, apoi se îndreptă de spate, cu ochii lui mici, ieşiţi din orbite.

— Nu este rănit! Pe Mitra, ce-i în camera aceea?

Frica îi copleşi pe toţi şi o luară la goană spre ieşirea din templu, urlând ca din gură de şarpe. Străjerii aruncară armele şi se îmbulziră să fugă care mai de care, înnebuniţi de spaimă. Arus o luă după ei, apoi şi Posthumo, gemând şi sângerând întruna, în vreme ce îi implora jalnic să nu îl lase singur acolo. Când ajunse printre primii la uşă, căzu cât era de lat, iar ceilalţi îl călcară în picioare, alergând mai departe. Posthumo începu să se târască după ei, iar în spatele lui venea Demetrio, şontâcăind şi ţinându-se de piciorul din care sângele curgea şuvoi. Toţi, răniţi sau nevătămaţi, se năpustiră afară, în stradă, unde oştenii lăsaţi de pază intrară şi ei în panică şi o luară la sănătoasa, fără să-i mai întrebe pe ceilalţi de ce se speriaseră.

Conan rămase singur în marea sală, numai cu cele trei cadavre împrejur. Barbarul schimbă sabia în mâna cealaltă şi intră în odaie. Pretutindeni se zăreau numeroase paravane de mătase. Perne si divane îmbrăcate în brocart erau risipite pretutindeni, aparent la întâmplare, iar pe deasupra unui paravan auriu, un chip straniu îl privea pe cimerian. Conan se uită cu mare uimire la faţa aceea de o frumuseţe clasică, parcă nepământeană. Nu avea nimic din expresivitatea unei figuri umane. Nu vădea, nici teamă, nici milă, nici cruzime, nici blândeţe, nici un sentiment omenesc. Ai fi putut crede că este chipul vreunui zeu de marmură, sculptat de o mână măiastră, dacă nu ar fi trădat semnele neîndoielnice ale vieţii, căci, da, părea viu, într-un mod ciudat, de neînţeles pentru cimerian. Acesta se gândi, fără voie, cât de desăvârşit putea fi trupul de marmură al idolului, ascuns de paravanul de mătase. „Da, cred că este într-adevăr desăvârşit, devreme ce faţa este atât de minunată”, – îşi zise barbarul.

Dar deocamdată nu putea zări decât faţa cu trăsături perfecte, care se legăna dintr-o parte într-alta. Buzele

voluptoase se deschiseră şi rostiră un singur cuvânt, cu o voce răsunătoare, vibrantă, precum glasul clopotelor de bronz, ce străjuiesc templele chitailor, din inima junglei. Vorbise într-o limbă necunoscută, moartă probabil dinainte de a se naşte marile imperii ridicate de oameni. Dar Conan înţelese că voise să-i spună:

— Apropie-te!

Şi el se apropie, dintr-un salt uimitor, lovind năprasnic cu sabia. Frumosul cap zbură cât colo, căzu pe podele, lângă perdea, apoi se rostogoli de câteva ori, înainte de a se opri, neclintit.

Apoi Conan simţi că încremeneşte de teamă, pentru că paravanul auriu începu să se cutremure, zguduit de convulsiile corpului de dincolo de el. Barbarul văzuse în viaţa lui zeci de oameni murind, dar nu auzise niciodată vreunul zbuciumându-se astfel, în agonie. Era o zbatere cumplită, un hârşâit asurzitor, straniu. Paravanul se clătină, se legănă, zbură într-o parte, ca suflat de furtună, apoi, cu un zdrăngănit metalic, căzu la picioarele lui Conan. Cimerianul se uită dincolo de el.

Şi atunci o groază de moarte puse stăpânire pe el. O luă la goană şi nu se mai opri decât când turlele cetăţii rămăseseră de mult în urma lui, abia desluşindu-se pe fundalul revărsatului de zori. Simţea cum îi îngheaţă sângele în vine numai gândindu-se la zeul Set şi la urmaşii lui, ce stăpâniseră cândva pământul, iar acum dormitau în tainiţele lor întunecate, din misterioasele piramide.

Pentru că, în spatele paravanului aurit, nu se afla un corp omenesc, ci numai trupul strălucitor, încolăcit, al unui şarpe imens.

NOAPTEA HOŢILOR

După ce îşi dă seama că nu poate scăpa altfel de capcanele primejdioase ale magiei negre, iar în Nemedia era deja prea cunoscut pentru faptele lui, Conan o porneşte din nou spre sud, către Corintia, unde, într-unul dintre oraşele-cetăţi de la graniţă, se apucă din nou de furat. Eroul nostru are aproape nouăsprezece ani şi este mai călit şi mai încercat de viaţă decât când plecase să cucerească lumea, chiar dacă nu s-a deprins încă să fie mai chibzuit.

În timpul unui mare ospăţ de la Curtea Regală, Nabonidus (cel care trăgea de fapt toate sforile în cetate), îl atinse pe braţ pe nobilul Murilo. Acesta se întoarse, întâlni privirea enigmatică a Preotului Roşu şi se întrebă oare ce gânduri ascundea acesta. Nu schimbară însă nici o vorbă, dar Nabonidus făcu o reverenţă politicoasă şi îi înmâna celuilalt o casetă mică, de aur. Tânărul dregător, ştiind că făţarnicul preot nu întreprindea nimic fără a urmări un scop anume, se folosi de primul prilej prielnic şi se întoarse degrabă în iatacurile lui. Deschise caseta şi găsi înăuntru o ureche de om, pe care o recunoscu după un anume semn. Îl năpădi o sudoare rece şi îşi dădu seama ce însemna modul ciudat în care îl privise Nabonidus.

Însă Murilo, chiar dacă îşi ungea părul cu uleiuri parfumate şi părea un filfizon dichisit, nu era un laş care să-şi plece grumazul sub sabia călăului, fără să se lupte bărbăteşte.

Nu avea habar dacă Nabonidus doar se juca acum cu el, precum pisica vicleană cu şoarecele, sau îi dădea o şansă de a pleca de bunăvoie în pribegie îndepărtată. Însă faptul că mai era încă în viaţă şi liber pe deasupra însemna, fără îndoială, că i se mai lăsau câteva ore de gândire. Oricum ar fi fost, nu avea de ce să mai zăbovească. Avea nevoie doar de cineva care să-i împlinească voia. Iar Destinul îi sortise deja un astfel de om, care îşi făcea veacul prin cârciumile şi bordelurile de la periferia sordidă, a cetăţii, chiar atunci, când tânărul dregător tremura

pentru viaţa lui şi lua această hotărâre, în cea mai frumoasă parte a oraşului, unde nu întâlneai decât palate de marmură scumpă şi fildeş.

La marginea acelei fundături deocheate, se înălţa un templu al zeului Anu, slujit de un preot care nu avea numai grija credinţei sale. Era un bărbat gras, voinic, cunoscut tăinuitor al prăzii hoţilor şi, în acelaşi timp, iscoadă a poliţiei. Însă el împăca aceste două îndeletniciri într-un mod foarte iscusit, pentru că partea aceea a oraşului era numită Labirintul, din pricina străzilor întortocheate, murdare, şi a mulţimii pestriţe care le popula. Tot acolo hălăduiau cei mai faimoşi tâlhari din tot regatul. Iar dintre toţi, cei temuţi erau un gunder, oştean năimit, fugit de la oaste şi un barbar cimerian. Trădat de preotul zeului Anu, gunderul fusese prins şi spânzurat în piaţa publică.

Dar cimerianul scăpase şi, după îndelungi căutări, aflase cine îi vânduse. Drept pentru care, într-o noapte intrase în templu şi îi tăiase capul preotului. Mare vâlvă se făcuse în cetate din pricina acestei întâmplări, dar autorităţile nu reuşiseră să pună mâna pe făptaş, până ce o femeie de stradă îl trădase şi pe el, ducându-l pe căpitanul străjerilor, împreună cu garda lui, la ascunzătoarea unde barbarul zăcea beat criţă.

Trezit din beţie pe neaşteptate, dar la fel de primejdios ca şi atunci când era cu capul limpede, cimerianul îl lovise pe căpitan cu sabia în pântece, ucigându-l pe loc, apoi se repezise spre ceilalţi şi, fără îndoială, ar fi scăpat şi de data aceea, dacă băutura nu i-ar fi întunecat încă minţile. Buimac şi cu ochii încă împăienjeniţi, nu văzuse bine uşa şi sărise cu capul drept în zid, izbindu-se atât de straşnic, încât căzuse cât era de lung, leşinat. Când îşi revenise în simţiri, se afla în cea mai bine păzită temniţă a oraşului, ţintuit de zid cu lanţuri atât de groase, încât, cu toată puterea lui uimitoare, nici nu le-ar fi clintit.

În celula lui sosi Murilo, mascat şi înveşmântat într-o mantie neagră, cu falduri largi. Cimerianul îl privi atent pe noul venit, crezând că este călăul care urma să-l execute. Murilo îl puse să se ridice în picioare, cercetându-l cu acelaşi interes. Chiar în lumina slabă din temniţă se vedea cât de puternic era barbarul. Trupul lui bine clădit, cu muşchi vânjoşi, avea forţa ursului şi iuţeala panterei tinere. Sub pletele dese, negre, căzute pe frunte, ochii albaştri aruncau priviri ameninţătoare, neîmblânzite.

— Vrei să trăieşti? îl întrebă Murilo.

Celălalt mormăi ceva nedesluşit, iar în ochii lui se citi o sclipire de curiozitate.

— Dacă aranjez eu să scapi din închisoare, vei face în schimb ceva pentru mine? urmă nobilul.

Cimerianul nu rosti nici o vorbă, dar focul din privirile lui era un răspuns clar.

— Vreau să ucizi un om, adăugă celălalt.

— Pe cine?

Murilo şopti, cu grijă:

— Pe Nabonidus, preotul regelui!

Conan nu dădu nici un semn de mirare sau tulburare. El nu avea acea teamă respectuoasă faţă de autorităţi, pe care o au cei din lumea civilizată. Rege sau ultimul cerşetor erau totuna pentru el. Nici nu întrebă de ce tânărul nobil venise tocmai la el, când cartierele mărginaşe gemeau pline de ucigaşi aflaţi în libertate.

— Când urmează să evadez? se interesă el.

— De-acum într-o oră. Noaptea este un singur gardian în partea asta a închisorii. Poate fi mituit. A fost mituit! Uite cheile de la lanţurile tale. O să ţi le desfac eu şi, la o oră după ce voi pleca, paznicul, Athicus, o să descuie uşa celulei. Să-l legi cu o frânghie făcută din fâşii din veşmintele tale, ca, atunci când îl vor găsi mai-marii lui, să creadă că ai fost ajutat să evadezi de către cineva din afară şi să nu fie el bănuit. Apoi să te duci degrabă la Preotul Roşu acasă şi-l omori. Să mergi după aceea la Peştera Şobolanului, unde o să te aştepte un om cu o pungă de galbeni şi un cal. Astfel o să poţi ieşi din oraş, să-ţi pierzi urma prin ţară.

— Şi-acum scoate-mi nenorocitele astea de lanţuri, ceru barbarul. Şi zi-i gardianului să-mi dea de mâncare. Pe Crom, am trăit toată ziua numai cu pâine uscată şi apă. Mai am puţin şi crap de foame.

— O să ţi se-mplinească voia. Dar ţine minte: să nu cumva să evadezi înainte de a avea eu timp să ajung acasă!

Odată scăpat de lanţurile grele, barbarul se ridică în picioare şi îşi dezmorţi braţele vânjoase, ce păreau uriaşe în lumina slabă din celulă. Murilo îşi spuse din nou că nu exista pe lume un om mai potrivit decât cimerianul, pentru a duce la bun sfârşit treaba aceea. După ce îi mai repetă de câteva ori ce

trebuia să facă, părăsi închisoarea, însă nu înainte de a-i porunci lui Athicus să aducă barbarului un taler plin cu friptură şi o halbă mare de bere. Ştia că se putea încrede în paznic, nu numai pentru că îl mituise, ci pentru că aflase nişte taine foarte primejdioase, din trecutul acestuia.

Când ajunse acasă, Murilo era cât se putea de liniştit şi ştia foarte bine ce anume avea de făcut. Nabonidus avea să se răzbune prin rege, era sigur de asta. Dar, devreme ce străjerii de la palat nu veniseră să îl ridice, însemna că preotul încă nu îi destăinuise nimic acestuia. Însă, a doua zi avea să-i spună negreşit... dacă mai trăia până a doua zi.

Murilo era încredinţat că barbarul avea să-şi ţină făgăduiala. Dar dacă era şi capabil să o ducă la îndeplinire, asta rămânea de văzut. Mai încercaseră şi alţii să îl ucidă pe Preotul Roşu, până atunci, şi toţi avuseseră parte de o moarte cumplită, deşi nimeni nu aflase vreodată în ce fel sfârşiseră. Numai că aceia erau crescuţi în oraşele civilizate, nu aveau instinctele ancestrale, de lup singuratic, precum barbarul. După ce Murilo primise caseta de aur, cu urechea retezată şi aflase de la iscoadele lui că fusese prins Conan, găsise imediat şi calea de ieşire din impas.

Acum, întors iar în iatacurile lui, închină un pahar pentru cimerian şi pentru izbânda lui din acea noapte. Tocmai când savura vinul, unul dintre spionii lui îi aduse vestea că Athicus fusese arestat şi aruncat în închisoare. Iar barbarul nu reuşise să evadeze.

Tânărul nobil încremeni de groază. Neaşteptata ironie a sorţii îl convinse că Nabonidus nu era făptură omenească şi începu să aibă tot felul de vedenii, care mai de care mai grozave, cu vrăjitori întunecaţi, care puteau citi gândurile victimelor şi apoi le făceau să danseze după cum le cântau ei, ca pe nişte marionete. Se frământă astfel până ce simţi că ajunge în culmea disperării. Şi atunci, încingându-se cu o sabie şi luându-şi iar pelerina neagră, ieşi pe o uşă secretă şi porni în grabă pe străzile pustii. Ajunse la casa lui Nabonidus chiar la miezul nopţii şi începu să dea târcoale, posomorât, pe lângă grădinile împrejmuite cu ziduri înalte, care izolau palatul de restul clădirilor.

Zidul era înalt, dar nu imposibil de escaladat. Se vedea că Preotul Roşu nu avea prea mare încredere în asemenea mod de

apărare împotriva nedoriţilor. Ceea ce era de temut se afla înăuntru. Iar ce anume însemna asta, tânărul nobil nu prea avea habar. Ştia numai că păzea acolo un câine uriaş, neîmblânzit, care sfâşia pe oricine, precum un ogar care prinde un biet iepure. Dar ce altceva mai putea apărea nu avea cum să îşi închipuie. Cei cărora li se îngăduise să intre în casă pentru câteva minute, trimişi cu felurite însărcinări sau mânaţi de tot soiul de interese, povesteau că Nabonidus trăia într-o casă cu mobile scumpe, dar nu deosebit de luxoasă, şi era slujit de uimitor de puţini servitori. De fapt, spuneau că nu văzuseră decât un singur slujitor, un bărbat înalt, taciturn, pe nume Joka. Un altul, probabil un sclav, fusese auzit păşind prin casă, dar nimeni nu îl zărise la faţă. Iar cel mai misterios personaj din tot palatul era chiar Nabonidus, ale cărei intrigi se răsfrângeau asupra relaţiilor dintre multe regate şi asta îl făcuse să devină cel mai puternic dregător din ţară. Supuşii, marele sfetnic şi chiar regele nu mişcau un deget fără ştirea şi sfatul lui.

Murilo urcă zidul, apoi sări în grădina întunecoasă, umbrită şi mai mult de tufişurile dese şi coroanele neguroase ale copacilor. La ferestre nu se zărea nici o lumină, iar casa străjuia tăcută şi mohorâtă ca o cobe. Tânărul aristocrat se furişă neauzit, dar la repezeală, prin desiş. Se aştepta în orice moment să sară asupra lui uriaşul cerber. Se îndoia că i-ar fi putut ţine piept numai cu sabia, dar nu se abătu din drum. Îi era totuna dacă murea sub colţii fiarei sau sub securea călăului.

Se împiedică de un trup mătăhălos, nemişcat. Apropiindu-se, să vadă ce anume era, descoperi, la lumina slabă a stelelor, o formă întinsă la pământ, fără suflare. Era câinele ce păzea grădina, acum ucis. Avea beregata sfâşiată de nişte colţi cumpliţi. Murilo îşi dădu seama că nici o făptură omenească nu ar fi putut face aşa ceva. Animalul se luptase probabil cu o fiară mult mai puternică. Se uită neliniştit spre arboretul cufundat în beznă. Apoi, ridicând din umeri resemnat, se apropie de clădirea ce părea pustie.

Prima uşă pe care o încercă, nu era încuiată. Intră precaut, cu sabia în mână, şi se trezi într-o sală încăpătoare, abia luminată de opaiţe ce păreau aşezate dincolo de nişte paravane plasate în celălalt capăt al camerei. Înăuntru era o tăcere de mormânt. Murilo străbătu furiş holul acela, apoi se uită în dosul paravanelor. Văzu o odaie luminată puternic, ale cărei ferestre

erau bine acoperite cu perdele de catifea grea, atât de groase, încât să nu răzbată în afară nici o rază, cât de subţire. Încăperea era goală. Cel puţin, nici o făptură vie nu se afla acolo. Însă, în mijlocul unei grămezi de mobile sfărâmate şi paravane sfâşiate parcă în urma unei lupte crâncene, zăcea trupul unui bărbat. Era întins cu faţa în jos, dar capul îi era atât de răsucit într-o parte, încât bărbia i se sprijinea pe un omoplat. Iar chipul, strâmbat într-o grimasă groaznică, părea că rânjeşte ameninţător la noul-sosit.

Pentru prima dată în noaptea aceea, Murilo simţi că hotărârea lui se cam clatină. Se uită şovăitor spre uşa pe care intrase. Apoi, imaginea călăului cu securea în mână îi dădu puteri şi străbătu camera, întorcând faţa în cealaltă parte, ca să nu mai zărească mortul din mijlocul odăii. Cu toate că nu-l mai văzuse niciodată, îşi dădu seama, din câte i se povestise, că acela era Joka, tăcutul servitor al lui Nabonidus.

Dădu la o parte perdeaua ce acoperea o uşă şi zări o cameră circulară, înconjurată de un coridor. Iar încăperea aceea era mobilată ca pentru un rege. În mijloc se afla o masă de mahon, sculptată, încărcată cu carafe de vin şi talere pline de bunătăţi. Şi deodată Murilo încremeni. Într-un jilţ, întors cu spatele la el, observă o siluetă pe care o recunoscu numaidecât. Văzu mai întâi o mână ieşind din mâneca de mătase roşie a robei, odihnindu-se pe braţul jilţului. Apoi desluşi capul acoperit de gluga purpurie, cu fruntea plecată, adâncită în gânduri. Îl văzuse pe Nabonidus şezând astfel, de nenumărate ori, la curtea regală.

Mâniat că inima îi bătea nebuneşte, tânărul nobil străbătu degrabă încăperea, cu sabia ridicată, cu tot trupul încordat ca un arc, gata să lovească de moarte. Numai că viitoarea lui victimă rămase stană de piatră, de parcă nu auzise paşii intrusului. Oare Preotul Roşu era numai adormit său mort? Nu-l mai despărţea de el decât un pas, când, pe neaşteptate, cel din jilţ se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre el, înfruntându-l.

Murilo se albi la faţă. Sabia îi căzu din mână şi zornăi pe pardoseala şlefuită. Un strigăt de groază se desprinse de pe buzele lui livide. Apoi se auzi bufnitura unui trup căzut şi din nou se lăsă o linişte mormântală în palatul Preotului Roşu.

2

La scurtă vreme după ce Murilo părăsi temniţa unde fusese închis cimerianul, Athicus aduse deţinutului un talger uriaş, pe care se afla o halcă zdravănă de friptură şi o carafa mare de bere. Conan se năpusti asupra hranei, devorând-o la iuţeală. Apoi gardianul mai cercetă încă o dată toate celulele, să se convingă că totul era în ordine şi că nimeni nu putuse prinde de veste despre aşa-zisa evadare. Tocmai atunci au sosit şi străjerii care l-au arestat. Murilo se înşelase când crezuse că îl prinseseră din pricină că descoperiseră adevărul despre evadarea cimerianului. Altceva fusese la mijloc: Athicus făcuse nişte matrapazlâcuri cu tot felul de indivizi dubioşi, iar una dintre greşelile trecutului fusese dată în vileag.

Îl înlocuise un paznic zelos, foarte cinstit, care nu s-ar fi lăsat cumpărat pentru nimic în lume. N-avea el prea multă minte, dar era grozav de mândru de slujba lui.

După ce Athicus fusese dus în faţa judecătorului, să răspundă pentru ce făptuise, noul gardian făcuse înconjurul celulelor, să se asigure că totul era în bună stare. Trecând pe lângă celula lui Conan se înfuriase grozav când îl văzuse pe acesta scos din lanţuri şi înfulecând ultimele rămăşiţe ale pulpei de vacă. Astfel încât făcuse greşeala să intre singur acolo, fără să mai ceară alte ajutoare. Fusese însă prima şi ultima lui abatere în timpul slujbei. Barbarul îl trosnise năprasnic în moalele capului, cu osul de vită, îi luase pumnalul şi cheile de la brâu şi părăsise temniţa fără să întâmpine nici un obstacol. După cum îi zisese Murilo, în timpul nopţii nu rămânea decât un paznic în partea aceea a închisorii. Cu cheile gardianului, cimerianul descuiase porţile ce zăvorau temniţa, apoi ieşise pe stradă, liber, ca şi cum planul nobilului ar fi reuşit.

Cât mai stătuse în celulă, Conan se gândise ce avea de făcut de atunci încolo. Mai întâi se gândise că, odată scăpat dintre zidurile închisorii, nu-i mai datora nimic lui Murilo. Însă tânărul aristocrat fusese cel care îi scosese lanţurile şi îi

trimisese de mâncare. Fără el, nu ar fi reuşit să îşi recapete libertatea. Astfel încât, Conan hotărî până la urmă că îi era îndatorat şi, pentru că el era un om de cuvânt, decise să împlinească până la capăt ce îi făgăduise celuilalt. Dar, în primul rând, trebuia să-şi plătească el nişte poliţe.

Se dezbrăcă de haina zdrenţuită şi rămase numai cu învelitoarea din jurul brâului. Pe drum, cercetă pumnalul pe care îl luase de la gardian – era o armă periculoasă, cu tăiş lat, dublu, şi lung de aproape jumătate de metru. Străbătu străzi întortocheate, pieţe cufundate în beznă, apoi ajunse în cartierul mărginaş, numit Labirintul. El însă se descurca bine acolo, ca unul din partea locului. Într-adevăr, era o încâlceală de uliţe întunecoase, curţi şi tot felul de fundături. Pretutindeni se auzeau zgomote înăbuşite şi se ridicau duhori cumplite.

Nu exista nici urmă de pavaj, iar murdăriile oamenilor şi tot felul de alte resturi se amestecau într-o mocirlă plină de miasme. Nu existau canale de scurgere. Gunoiul era aruncat drept în stradă, în mormane ce colcăiau de gângănii şi viermi. Dacă nu călcai cu atenţie, puteai să cazi oricând în vreo groapă plină de zoaie, afundat până la brâu în lături împuţite. Era un lucru aproape obişnuit să dai peste vreun hoit cu beregata tăiată sau peste vreun cap retezat, ce zăcea prin mocirlă. Oamenii cinstiţi ocoleau întotdeauna Labirintul, şi pe bună dreptate.

Conan ajunse unde dorea, fără să îl observe nimeni, tocmai când pleca acela pe care îl pândea el cu nerăbdare. Barbarul se ascunse în curtea întunecată, în vreme ce fata care îl dăduse pe mâna jandarmilor se despărţea de noul ei iubit, în pragul camerei de la etaj. După ce nemernica închise uşa în urma lui, hoţul cel tânăr începu să coboare scările, orbecăind prin beznă. Treptele şubrede scârţâiau sub paşii lui, în vreme ce el mergea, adâncit în gânduri, căci, ca orice adevărat locuitor al Labirintului, socotea din timp pe ce pradă să mai pună mâna şi cum. Când ajunse la jumătatea scărilor, se opri simţind cum i se zburleşte părul în cap, de frică. Chiar în faţa lui, o matahală ghemuită la pândă îl aştepta, cu ochii fulgerând a moarte, ca o fiară de pradă ce se pregăteşte să sară asupra victimei. Tâlharul nu mai auzi decât un mârâit de animal întărâtat, apoi tăişul ascuţit al pumnalului îi vărsă maţele. Cu un ţipăt de moarte, îşi dădu duhul, prăbuşindu-se pe scări.

Barbarul rămase câteva clipe aplecat asupra lui, ca un strigoi, privindu-l cu ochii lui arzători. Era sigur că fusese auzit, dar locuitorii Labirintului ştiau că era cel mai bine să-şi vadă numai de treburile lor. Un strigăt de agonie venit dinspre scările cufundate în întuneric nu era ceva neobişnuit pe-acolo. Oricum, crima se cerceta, dar după o vreme.

Conan urcă scările şi se opri în faţa unei uşi pe care şi-o amintea foarte bine. Era zăvorâtă pe dinăuntru, dar lama pumnalului intră printre canat şi marginea uşii, apoi săltă ivărul. Închise uşa în urma lui şi rămase faţă în faţă cu trădătoarea.

Ea şedea pe marginea patului soios, cu picioarele încrucişate. Se albi la faţă când îl văzu, rămânând cu ochii holbaţi de uimire, de parcă ar fi văzut o stafie. Auzise ţipătul celui ucis şi observă pumnalul şiroind de sânge, din mâna barbarului. Însă era prea îngrozită ca să mai deplângă soarta iubitului ei. În schimb, începu să se roage pentru viaţa ei, abia articulând cuvintele, gâtuită de spaimă. Cimerianul nu scoase nici o vorbă. Doar se uită mai departe la ea, cu ochii plini de mânie, în timp ce dezmierda tăişul pumnalului, cu degetul gros, bătucit.

Într-un târziu, străbătu camera, cu paşi mari, iar femeia se dădu înapoi, chircindu-se lângă perete şi implorându-l să-i cruţe zilele. Dar el îşi înfipse mâna în ciuful blond, târând-o după el, fără pic de milă. Vârî pumnalul la loc, în teacă, o luă la subsuoară, deşi ea se zbătea întruna şi sări peste pervazul ferestrei. Orice casă construită în stilul acela, de jur-împrejur, avea construit un brâu, chiar sub geam. Dintr-o lovitură, Conan deschise fereastra şi păşi pe policioara îngustă. Dacă ar fi ieşit atunci cineva, ar fi văzut o privelişte ciudată: un bărbat ce călca pe brâul casei cu mare grijă, ţinând sub braţ o târfuliţă speriată, pe jumătate dezbrăcată. Probabil că oricine s-ar fi îngrozit la fel de mult ca şi femeia aceea.

Când ajunse unde dorea, Conan se opri, sprijinindu-se de zid cu mâna rămasă liberă. Din clădire se auzi un murmur de voci, ceea ce însemna că mortul fusese descoperit. Captiva lui scâncea şi se zbătea întruna, jurându-se pe toţi zeii că nu era vinovată. Dar el nu îi dădea nici o atenţie, ci se uita în jos, spre străzile murdare. Ascultă apoi câteva clipe la zarva din casă şi la rugăminţile ticăloasei şi, pe neaşteptate, îi dădu drumul drept într-o hazna. Se distră câteva clipe de zvârcolirile şi strigătele

înăbuşite ale trădătoarei, ba chiar râse încet, mulţumit. După care ridică fruntea, ascultând rumoarea crescândă din clădire şi decise că venise vremea să îl ucidă pe Nabonidus.

3

Un zăngănit asurzitor îl trezi pe Murilo. Gemu de durere, încercând să se dezmeticească şi să se ridice în capul oaselor. În jur era o beznă de nepătruns şi tăcere netulburată, aşa că, pentru câteva momente, simţi că încremeneşte de spaimă, crezând că a orbit. După care îşi aduse aminte unde se afla şi i se încrâncenă carnea pe el. Bâjbâind cu mâna prin preajmă, îşi dădu seama că zăcea pe nişte lespezi şlefuite. Cercetă în continuare şi descoperi un zid, tot din piatră. Se ridică în picioare şi se rezemă de perete, străduindu-se zadarnic să se dumirească unde ajunsese. Se părea că fusese aruncat într-un fel de celulă, dar de câtă vreme nu-şi putea da seama. Îşi aducea aminte doar ca prin ceaţă că auzise la un moment dat un scrâşnet de metal şi se întrebă dacă nu fusese chiar uşa de fier a celulei lui, care vestea venirea călăului.

Gândul acesta îi dădu fiori şi începu sa orbecăie de-a lungul pereţilor. Se aştepta doar să vadă cât de mare era celula, dar după o vreme îşi dădu seama că de fapt străbătea un tunel subteran. Mergea tot pe lângă zid, temându-se de vreo capcană sau de vreo trapă ascunsă, când, deodată, avu impresia că îl pândeşte ceva din întuneric. Nu putea desluşi nimic, dar parcă auzise un foşnet slab sau poate că numai intuia primejdia. Încremeni pe loc, îngrozit, pentru că, pe cât de sigur era el atunci că încă mai este în viaţă, pe atât de conştient era că un trup viu pândea pe undeva, înaintea lui, prin întuneric.

I se opri inima în piept de teamă, când o voce cu accent de barbar rosti:

— Murilo! Tu eşti?

— Conan!

Vlăguit de spaimă, tânărul nobil bâjbâi prin întuneric, până dădu cu mâinile de umerii goi ai celuilalt.

— Bine că te-am recunoscut, mormăi cimerianul. Era cât pe ce să sfârşeşti cu beregata tăiată.

— Dar, pentru numele lui Mitra, unde suntem aici?

— În tunelurile de sub palatul Preotului Roşu, dar de ce...

— Cât e ceasul?

— Puţin după miezul nopţii.

Murilo clătină din cap, încercând să se reculeagă.

— Ce faci aici? întrebă Conan.

— Am venit să-l ucid pe Nabonidus. Am auzit că au schimbat gardianul la temniţă şi...

— Aşa-i, răspunse simplu cimerianul. I-am crăpat temnicerului capul şi am scăpat. Aş fi ajuns de-acum câteva ore aici, dar aveam câteva treburi de-ale mele de terminat. Ei, acum putem să mergem după Nabonidus?

Celălalt ridică din umeri, disperat.

— Conan, suntem în lăcaşul unui duh necurat! Eu unul am venit să înfrunt un duşman cu chip de om şi am dat peste un diavol păros, care parcă atunci ieşise din fundul pământului!

Barbarul mormăi ceva nedesluşit. Cât era el de neînfricat în luptă cu orice fiinţă omenească, era grozav de superstiţios, ca orice barbar.

— Am pătruns în curte, îi povesti Murilo, în şoaptă, de parcă întunericul ar fi avut urechi de auzit. În grădină am găsit câinele mort, muşcat de beregată. Când am ajuns în casă, am dat peste Joka, slujitorul. Şi el zăcea tot cu gâtul spintecat. După care l-am văzut chiar pe Nabonidus şezând în jilţ, îmbrăcat în veşmintele lui obişnuite. La început am crezut că şi el e mort. M-am apropiat furiş să-l înjunghii. Dar el s-a ridicat în picioare şi s-a întors spre mine! Pe toţi zeii!

Amintindu-şi groaza pe care o trăise în clipele acelea, aristocratul rămase câteva momente fără grai.

— Conan..., bâigui el. Cel ce stătea în faţa mea nu era un om! La trup şi la stat semăna a făptură omenească, dar sub gluga aceea de preot era o faţă cumplită la vedere, parcă ieşită dintr-o vedenie! Era acoperită cu o blană deasă, neagră, şi avea ochi mici şi roşii, ca de porc. Nasul îi era turtit, cu nări largi, fremătătoare, iar buzele îi dezveleau colţii lungi şi îngălbeniţi, ca de câine. Mâinile cu degete încârligate, care ieşeau din mânecile de purpură erau tot acoperite cu păr negru. Nu l-am văzut decât o clipă, pentru că groaza aproape că m-a scos din minţi şi am leşinat.

— Şi dup-aia? întrebă cimerianul, neliniştit.

— Mi-am revenit în simţiri cu puţină vreme în urmă. Probabil că fiara m-a aruncat în pivniţa asta, ce-o fi. Eu am bănuit de mult că Nabonidus nu este un om ca toţi ceilalţi. Este un duh necurat, un monstru din alte vremi! Ziua ia chip de om, să se poată mişca în voie printre noi, iar noaptea îşi reia înfăţişarea adevărată.

— Asta-i limpede, răspunse Conan. Toată lumea ştie că sunt unii care se pot preface în lupi într-o clipită. Dar de ce şi-ar fi omorât el servitorii?

— Cine poate şti ce-i în mintea unui demon? replică Murilo. Acum nu trebuie să ne mai întrebăm decât cum să ieşim din palatul ăsta. Armele obişnuite nu pot răpune duhurile nemuritoare. Da' tu cum de-ai ajuns aici?

— Prin canalul de scurgere. M-am temut că grădina este păzită straşnic. Apeductele au legătură cu un tunel care dă spre tainiţele astea. M-am gândit că poate găsesc vreo uşă prin care intru în casă, nestingherit.

— Atunci să ieşim pe unde ai pătruns tu! exclamă Murilo. Blestemat să fie! Odată ce scăpăm din vizuina lui, o să ne încercăm norocul, să vedem dacă putem trece de străjerii regelui, ca să fugim din oraş. Ia-o înainte!

— N-are nici un rost, mormăi cimerianul. Drumul ăla-i închis. După ce-am ajuns eu în tunel de undeva, de sus, s-a lăsat un grilaj de fier în urma mea. Dacă nu m-aş fi mişcat iute ca fulgerul, ţepuşele alea m-ar fi ţintuit pe veci la pământ, ca pe un vierme netrebnic. Când am încercat să ridic zăbrelele alea, nici nu s-au clintit. Nici măcar un elefant nu le-ar putea îndoi. Şi doar un iepure s-ar putea strecura printre ele.

Murilo ocărî, disperat, simţind cum îl trec fiori reci pe şira spinării. Trebuia sa-şi dea seama că Nabonidus nu şi-ar fi lăsat vreo intrare în casă, nepăzită. Dacă barbarul n-ar fi fost ager ca o sălbăticiune, grilajul l-ar fi străpuns fără veste. Probabil că, în timp ce orbecăia prin tunel, atinsese vreun mecanism ascuns, care declanşase sistemul de închidere. Iar în momentul acela, erau amândoi zăvorâţi de vii.

— Nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut, conchise Murilo, asudând întruna de teamă. Să căutăm vreo altă ieşire. Fără îndoială că toate sunt apărate de cine ştie ce curse viclene, dar n-avem încotro.

Barbarul mormăi ceva nedesluşit, în semn de aprobare, şi o porniră amândoi, prin tunel, bâjbâind orbeşte. Chiar în clipa aceea, Murilo îşi aduse aminte de ceva.

— Dar cum de m-ai recunoscut prin bezna asta? întrebă el, bănuitor.

— După parfumul cu care te dai pe păr, răspunse cimerianul. L-am adulmecat mai înainte, când tocmai era să te spintec.

Murilo încercă să detecteze aroma unei bucle. Nici aşa, parfumul nu i se părea deloc puternic. Dar îşi dădu seama cât de puternice erau simţurile barbarului.

Instinctiv, puse mâna pe sabie, dar descoperi că teaca era goală. În clipa aceea zări o licărire slabă, drept înaintea lor. Curând, ajunseră la un cot al tunelului, de după care răzbătea o rază de lumină pală. Se uitară amândoi furiş, pe după colţ, iar Murilo, care se sprijinea de însoţitorul lui, simţi cum trupul acestuia se încordează ca un arc. Tânărul aristocrat zărise şi el imediat trupul prăbuşit al unui bărbat, pe jumătate dezbrăcat, zăcând parcă fără suflare. Coridorul acela era luminat slab de un disc de argint încrustat în peretele din faţă. Tânărului nobil îi părea cunoscut cel căzut cu faţa în jos. Îi făcu semn barbarului să-l urmeze şi se aplecă asupra corpului nemişcat. Învingându-şi sila, îl apucă de umeri şi-l întoarse cu faţa în sus. Fără să vrea scăpă o înjurătură, îngrozit. Cimerianul ocărî într-o limbă ciudată.

— Nabonidus! Preotul Roşu! izbucni Murilo, în vreme ce în minte i se învălmăşeau tot felul de gânduri. Dar atunci cine... ce...!?

Preotul gemu şi începu să îşi revină în simţiri. Dintr-un salt, Conan era deasupra lui, gata să-i împlânte pumnalul în inimă.

— Stai! Nu-l omorî încă!

— De ce nu? întrebă nedumerit cimerianul. S-a preschimbat iar în om şi acum doarme. Vrei să se trezească şi să ne sfâşie în bucăţi?

— Nu, nu, mai aşteaptă puţin! îl opri celălalt, încercând să-şi adune gândurile. Uite! Nu doarme. Vezi umflătura aia vânătă, de pe tâmplă? A fost lovit cu ceva, de şi-a pierdut simţirile. Poate că a zăcut aici ore în şir.

— Mi se pare mie sau te jurai că l-ai văzut în chip de fiară, în camera de deasupra, mormăi Conan, nemulţumit.

— Da, aşa-i! Sau poate că ... acum abia se preschimbă! Fii pregătit de luptă, Conan. Aici e-o taină mult mai de neînţeles decât am crezut eu vreodată. Trebuie să aflu câte ceva de la preotul ăsta, înainte de a-l ucide!

Cu mână tremurătoare, Nabonidus îşi mângâie tâmpla lovită, icni de durere, apoi deschise ochii. Pentru câteva clipe, privirea lui împăienjenită rătăci prin încăpere, apoi omul se dezmetici şi se ridică în capul oaselor, privindu-i pe străini. Chiar dacă pentru scurtă vreme lovitura îl redusese la tăcere, acum era pe deplin refăcut, iar mintea lui vicleană începuse să îşi revină. Ochii lui scrutară degrabă împrejurimile, apoi rămaseră aţintiţi asupra lui Murilo.

— Cu ce prilej îmi faci onoarea de a te afla la mine în casă, tinere nobil? râse el cu cruzime, fulgerând cu privirea peste umărul acestuia. Văd c-ai adus şi un viteaz. Dar n-a fost sabia ta îndeajuns de puternică să reteze firul umilei mele vieţi?

— Gata, ajunge! se răsti Murilo. De când zaci aici?

— Ce întrebare ciudată pui unui om care abia şi-a venit în simţiri, răspunse preotul. Nu ştii cât este ceasul acum, dar cu vreo oră înainte de miezul nopţii, mă aflam în sala de deasupra.

— Atunci cine-i deghizat în roba ta, acolo, sus, în palat? îl chestiona Murilo.

— Probabil că-i Thak, răspunse Nabonidus, frecându-şi cu-cuiul de zor. Da, cred că el e. Dar în roba mea? Fiara aia nenorocită!

Conan, care nu pricepea nimic, se foi nerăbdător şi spuse ceva pe limba lui. Preotul Roşu se uită la el într-un mod ciudat.

— Animalul ăsta vrea să-mi străpungă inima cu pumnalul, Murilo, rosti el. Credeam că o să fii îndeajuns de înţelept ca să-mi asculţi sfatul şi să părăseşti oraşul.

— Şi de unde să ştiu eu ce mă aştepta apoi? replică dregătorul. Oricum, am treburile mele aici, în oraş.

— Faci bună tovărăşie cu ucigaşul ăsta, îl luă Nabonidus în zeflemea. Te bănuiam de multă vreme. De-aceea l-am înlăturat pe nevolnicul ăla de cancelar. Înainte să moară, mi-a mărturisit destule, chiar şi numele tânărului nobil care l-a mituit ca să îi vândă taine de care atârnă soarta ţării, pentru ca apoi acel

nesăbuit să le trădeze unor puteri străine. Chiar nu ţi-e ruşine de tine, Murilo, hoţ cu mănuşi de catifea?

— Nu cred că am mai mult motive de ruşine decât tine, lup nesăţios! răspunse acesta imediat. Tu vorbeşti, care împilezi un întreg regat pentru ambiţiile tale, tu, care îl îmbrobodeşti pe rege, aduci bogaţii la sapă de lemn, înfunzi sărmanii în şi mai mare sărăcie şi jertfeşti chiar viitorul ţării pentru poftele tale mereu nepotolite? Nu eşti decât un porc nesătul care răstoarnă mereu lăturile din troacă. Eşti mai mare tâlhar decât mine. Iar cimerianul ăsta este cel mai cinstit dintre noi trei, pentru că măcar el fură şi ucide în văzul tuturor.

— Ei, păi atunci înseamnă că ne-am adunat aici numai hoţi, unul şi unul, încuviinţă Nabonidus, în batjocură. Şi ce vrei? Viaţa mea?

— Când am văzut urechea sfetnicului ucis de tine, mi-am dat seama că eram osândit deja, rosti Murilo, tăios. Şi am fost aproape sigur că vei destăinui regelui. Am dreptate sau nu?

— Mda, făcu preotul. De un sfetnic oarecare am scăpat mai uşor, dar tu erai mai însemnat. Aveam de gând să-i spun regelui câteva vorbe despre toate astea dimineaţă.

— Mda, câteva vorbe pentru care aş fi plătit cu capul, murmură Murilo. Înseamnă că regele nu ştie încă nimic despre treburile mele?

— Nu, deocamdată, oftă Nabonidus. Şi acum, când văd pumnalul amicului tău îmi dau seama că nici nu va mai afla vreodată.

— Fără îndoială, tu ştii cum să ieşim din vizuinile astea, zise Murilo. Să presupunem că îţi cruţ viaţa. Dar ne ajuţi să ieşim de-aici? Şi juri că n-o să sufli o vorbă despre uneltirile mele?

— Cine a mai auzit vreodată de vreun preot care să-şi ţină făgăduielile? se împotrivi Conan, înţelegând ce voia tânărul nobil să facă. Mai bine, lasă-mă să-i iau beregata. Vreau să văd ce culoare are sângele lui. Oamenii din Labirint spun că inima-i e neagră precum smoala, aşa că sângele i-o fi tot negru...

— Taci..., şopti Murilo. Dacă nu ne arată cum să ieşim din tunelurile astea, aici or să ne putrezească oasele. Ei, ce spui, Nabonidus, te-nvoieşti?

— Ce poate să facă lupul prins în capcană? râse acesta. Doar mă aflu în puterea voastră şi, dacă vrem să scăpăm,

trebuie să ne-ajutăm unul pe altul. Jur că, dacă ieşim teferi şi nevătămaţi din toată aventura asta, o să uit toate vicleşugurile tale. Jur pe sufletul lui Mitra!

— Bine, mă mulţumesc cu asta! murmură Murilo. Chiar dacă n-o să-ţi respecţi jurământul. Iar acum haideţi să ieşim de-aici. Prietenul meu a intrat printr-un apeduct, dar acum este blocat de un grilaj. Ştii cum se ridică ţepuşele acelea?

— Da, dar nu din tainiţele astea, răspunse preotul. Camera în care se află pârghiile este deasupra tunelului. Nu există decât o singură cale de scăpare de-aici, pe care o să v-o arăt. Dar, spune-mi: tu cum de-ai ajuns aici?

Murilo îi povesti în câteva cuvinte, iar Nabonidus clătină din cap, înţelegând, apoi se ridică, încruntat. O porni şontâcăind pe coridorul care dădea într-o sală încăpătoare, apoi se apropie de discul de argint. Pe măsură ce ei se apropiau, lumina creştea, cu toate că nu era decât o rază subţire, strălucitoare. Lângă discul de argint, zări o scară îngustă, ce urca.

— Asta-i cealaltă ieşire, îi lămuri Preotul Roşu. Mă îndoiesc că uşa este zăvorâtă. Dar cred că acela ce va trece pragul uşii, întâi şi-ntâi mai bine şi-ar tăia singur gâtul. Uitaţi-vă aici.

De fapt, discul cu pricina era o oglindă uriaşă. Deasupra ei, ieşeau din perete o mulţime de tuburi ce păreau de aramă, se îndoiau şi coborau de-a lungul zidului, în unghi drept. Uitându-se într-unul din tuburi, Murilo zări o mulţime de oglinzi mai mici. Se uită apoi în oglinda cea mare şi sări cât colo, ca ars. Peste umărul lui, Conan mormăi ceva nedesluşit.

Parcă ar fi privit pe o fereastră largă, într-o cameră bine luminată. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi, iar între ele erau aşezate paravane de catifea. Peste tot se zăreau divane cu învelitori de mătase, scaune de abanos, încrustate cu fildeş şi uşi mascate cu draperii, ce dădeau, probabil, spre alte încăperi. Iar în dreptul uneia dintre aceste ieşiri, neacoperită, şedea o matahală întunecată, care contrasta izbitor cu luxul camerei.

Tânărul nobil simţi cum îi îngheaţă sângele în vine şi se uită din nou la pocitania care părea că îl priveşte drept în ochi. Fără voie, se trase din faţa oglinzii, în vreme ce Conan îşi apropie degrabă capul de suprafaţa lucioasă, mai-mai s-o atingă, bâiguind tot soiul de ameninţări pe limba lui barbară.

— Pentru numele lui Mitra, Nabonidus, ce-i asta? întrebă Murilo, cu răsuflarea întretăiată.

— Este Thak, răspunse preotul, mângâindu-şi tâmpla lovită. Unii ar spune că-i doar un maimuţoi, dar este la fel de diferit de o maimuţă adevărată, pe cât este de deosebit de un om obişnuit. Seminţia din care se trage el trăieşte undeva, departe, spre răsărit, la graniţa cu Zamora. Nu sunt prea mulţi din neamul lui, dacă nu cumva or fi fost ucişi până acum, dar cred că în vreo sută de mii de ani or să devină oameni într-adevăr. Deocamdată se prefac pe zi ce trece. Nu sunt nici maimuţe, ca străbunii lor, nici oameni, cum vor fi urmaşii urmaşilor lor. Îşi duc viaţa printre piscurile munţilor necălcaţi de picior omenesc, fără să aibă habar de foc, cum să-şi facă adăposturi, veşminte sau arme. Cu toate astea, folosesc un fel de grai, nişte grohăituri şi chiote care înseamnă fiecare ceva. L-am adus aici pe Thak când era încă pui, şi a prins tot ceea ce l-am învăţat eu mult mai repede decât ar fi făcut-o orice alt animal. A devenit de atunci paznicul şi servitorul meu. Dar eu am uitat că, fiind într-o oarecare măsură şi făptură omenească, nu se poate mulţumi doar să fie umbra mea, ca orice animal obişnuit. Se pare că în mintea lui nutreşte ură, ranchiună şi o cruntă încăpăţânare şi ambiţie de bestie. Până la urmă, a lovit atunci când mă aşteptam eu mai puţin. Noaptea trecută parcă a înnebunit dintr-odată. Se purta ca turbat, dar mi-am dat seama că de fapt de mult plănuise să facă astfel. Am auzit zgomotele unei încăierări în grădină şi m-am dus să văd ce se întâmplă, pentru că am crezut că fusese sfâşiat de câine. Şi atunci l-am zărit pe Thak ieşind din tufişuri, plin de sânge. Până să-mi dau eu seama ce se petrece, a sărit la mine, cu un urlet îngrozitor, şi m-a lovit de mi-am pierdut simţirile. Nu-mi mai aduc aminte decât că, urmând îndemnurile minţii lui pe jumătate omeneşti, m-a despuiat de veşminte şi m-a aruncat încă viu în tainiţele astea, numai zeii pot şti pentru ce anume. Probabil că tocmai omorâse câinele, atunci când venea din grădină, iar după ce m-a lovit pe mine, l-a ucis pe Joka, cel pe care l-aţi zărit zăcând mort, în casă. Se poate ca Joka să fi voit să-mi vină în ajutor, chiar şi împotriva lui Thak, pe care-l urâse dintotdeauna.

Murilo se uita prin oglindă, la creatura care, cu înfiorătoare răbdare, şedea neclintită în faţa uşii închise. Se cutremură la vederea labelor mari, negre, acoperite cu păr des, aproape ca o blană. Trupul fiinţei era vânjos, musculos şi îndesat. Umerii neobişnuit de largi rupseseră cusăturile robei purpurii, iar prin

despicături, Murilo observă că erau acoperiţi cu acelaşi păr negru, des. Faţa ce se vedea sub gluga roşie părea, fără îndoială, a unui animal, însă Murilo îşi dădu seama că Nabonidus avusese dreptate spunând că Thak nu era în întregime un animal. Ceva în ochii roşii, întunecaţi, în felul în care şedea, în tot trupul lui voinic, vădea că nu-i o fiară oarecare. Corpul lui cumplit la vedere, fără îndoială, găzduia un suflet şi o minte care se apropia în chip înfricoşător de cea omenească. Murilo rămase cu gura căscată de uimire, îngrozit, pricepând că între rasa lui şi cumplita făptură se întrezărea totuşi o îndepărtată rudenie şi se cutremură înţelegând în câteva clipe câţi ani nenumăraţi de cruntă animalitate străbătuse cu greu omenirea.

— Ne vede, fără îndoială, murmură Conan. Atunci de ce nu ne atacă? Ar putea sparge fereastra asta cu uşurinţă.

Murilo îşi dădu seama că barbarul credea că oglinda aceea era de fapt un geam prin care se uitau ei.

— Nu ne vede, răspunse preotul. Noi ne uităm în camera de deasupra noastră. Uşa pe care o păzeşte Thak este cea de la capătul scărilor. Nu-i decât o potrivire de oglinzi. Vezi oglinzile astea de pe perete? Ele poartă vederea camerei prin ţevile astea, de-a lungul cărora se află alte oglinzi, care duc priveliştea mărită, până la oglinda cea mare.

Murilo îşi zise că preotul era cu secole întregi înaintea epocii lui, de reuşise să perfecţioneze o astfel de inovaţie. Dar Conan puse asta pe seama vrăjitoriei şi nu-şi mai bătu capul cu asemenea lucruri.

— Am construit tainiţele astea ca adăpost şi temniţă în acelaşi timp, le explică preotul. De câteva ori m-am ascuns aici şi, prin oglinzi, i-am urmărit pe cei care veneau cu gând rău în casa mea, cum îşi primeau răsplata.

— Dar de ce Thak pândeşte la uşa aceea? întrebă Murilo.

— Probabil că auzit când a căzut grilajul, în tunel. În camerele de deasupra sunt nişte clopoţei care vestesc asta. Ştie că este cineva care bântuie prin tainiţe, aşa că-l aşteaptă să urce scările. A văzut ce se întâmplă celor care ajung acolo, când trăgeam eu de şnurul care atârnă pe perete, iar el vrea acum să se poarte întocmai ca mine.

— Şi cât ne-aşteaptă el, noi ce putem face?

— Nimic, decât să-l urmărim. Câtă vreme o să fie el în camera aceea, n-o să îndrăznim să ne urnim într-acolo. Thak are

puterea unei adevărate gorile. Numai că acum nici măcar n-are de ce să-şi folosească forţa muşchilor, pentru că în clipa în care o să deschidem noi uşa, el o să tragă de frânghie şi-o să ne trimită drept pe lumea cealaltă.

— Cum asta?

— Ne-am înţeles să vă ajut să scăpaţi de-aici, nu să vă destăinui tainele mele, răspunse preotul.

Murilo tocmai voia să îi spună ceva, când deodată rămase încremenit de uimire. Pe furiş, o mână dăduse în lături draperiile ce acopereau o uşă din încăperea în care se uitau ei. Apoi apăru un chip întunecat, ai cărui ochi scânteietori se uitau ameninţători la trupul mătăhălos, îmbrăcat în roba purpurie.

— Petreus! şuieră Nabonidus cu ură. Pe Mitra, se pare că-n noaptea asta se-adună toţi vulturii hoitari!

Faţa noului venit rămase câteva momente în deschizătura draperiei. Iar peste umărul lui priveau alte chipuri înnegurate, uscăţive, însufleţite de nerăbdare.

— Ce caută aici? murmură Murilo, şoptind, fără să-şi dea seama, deşi ştia că nu îl pot auzi.

— Ei, auzi la el! Păi, ce-ar putea căuta Petreus şi ciracii lui „iubitori de neam şi ţară" în casa Preotului Roşu? hohoti Nabonidus. Uită-te numai cum îl fulgeră din ochi pe cel care cred că-i duşmanul lor de moarte! S-au înşelat şi ei că şi tine. O să fie foarte plăcut pentru noi să vedem cum or să îşi dea seama că s-au înşelat crunt.

Murilo nu răspunse. Tot ce îl împrejmuia era de necrezut. Parcă ar fi privit jocul unor marionete sau sufletul lui s-ar fi desprins de trup şi ar fi urmărit acea privelişte uimitoare de undeva, de deasupra, nevăzut şi neştiut de nimeni.

Îl zări pe Petreus ducându-şi un deget la buze, în semn de tăcere. Tânărul nobil nu îşi dădea seama dacă Thak simţise prezenţa noilor veniţi. Omul-maimuţă nu se mişcase de pe locul lui. Stătea tot cu spatele spre uşa pe unde pătrunseseră conspiratorii.

– Şi ei au venit aici cu aceleaşi gânduri ca şi tine, îi şopti Nabonidus la ureche. Numai că pe ei i-a mânat dragostea de patrie, nu patimi mărunte. Acum, când câinele e mort, se intră cu uşurinţă în casa mea. Ehei, ce prilej minunat ca să scap de ei odată pentru totdeauna! Dacă aş fi în locul lui Thak, într-o clipă aş ajunge la peretele acela şi aş trage de şnur…

Cu mare grijă, Petreus păşise peste pragul odăii. Tovarăşii lui îl urmară îndeaproape, cu pumnalele pregătite, scânteind ameninţătoare. Deodată, Thak se ridică şi se întoarse spre ei. Văzându-l pe el în locul lui Nabonidus, pe care îl crezuseră prins în capcană, rămaseră stane de piatră, trăind aceeaşi groază ca şi Murilo, nu de mult. Scoţând un strigăt de frică, Petreus se dădu îndărăt, îmbrâncindu-i pe ceilalţi. Se împiedicară şi căzură de-a valma. În clipa aceea, Thak, dintr-un singur salt uriaş, prinse un şnur gros, de catifea, ce atârna lângă uşă, şi îl smuci cu putere.

Îndată, draperiile se traseră în lături, descoperind uşa. Peste prag se cernea o pulbere stranie, argintie.

— Şi-a adus aminte! jubilă Nabonidus. De-acu, fiara e pe jumătate om! A mai văzut asta, iar acum repetă, din amintire! Ia uitaţi-vă, acum! Uitaţi-vă!

Murilo observă că o placă groasă de sticlă blocase intrarea. Dincolo de aceasta zări feţele albite de spaimă, ale conspiratorilor. Petreus, fluturându-şi mâinile de parcă ar fi voit să îl alunge pe Thak, cercetă zidul străveziu şi, spuse ceva însoţitorilor lui. Acum, când draperiile erau trase în lături, cei trei captivi din camera subterană puteau vedea tot ce se petrecea în sala în care fuseseră prinşi ceilalţi. Aceştia, vlăguiţi de groază, străbătură încăperea, îndreptându-se spre uşa pe care pătrunseseră, însă se opriră în prag, de parcă s-ar fi izbit de un perete invizibil.

— Frânghia de care a tras Thak i-a prins în capcană, râse Nabonidus. Este foarte uşor: pereţii de sticlă sunt ţinuţi într-un lăcaş din canaturi. Când se trage de şnur, se desface clenciul care-i ţine. Plăcile cad şi acoperă intrările, iar apoi nu mai pot fi ridicate decât dinafară. Sticla este atât de groasă că nu se poate sparge nici cu barosul. Ia uitaţi-vă!

Pe cei întemniţaţi astfel îi cuprinsese o frică de moarte. Alergau nebuneşte de la o uşă la alta, se loveau de zidurile transparente, băteau cu pumnii în ele, ameninţând matahala întunecată, ce ţopăia de bucurie. Apoi, unul din ei ridică privirea spre tavan şi, judecând după cum i se mişcau buzele, începu să urle, arătând în sus.

— Când se închid pereţii de sticlă, se lasă şi colbul ucigător, râdea Preotul Roşu. E praf de lotuşi cenuşii, din Mlaştinile Morţii, ce se întind dincolo de ţara chitailor.

În mijlocul tavanului era un mănunchi de boboci aurii, care se deschiseseră larg, părând acum nişte trandafiri uriaşi, sculptaţi. Iar din ei se cernea o pâclă cenuşie, care curând umplu toată camera. Imediat, furia celor dinăuntru se preschimbă în nebunie şi groază. Începură să se clatine pe picioare, să se învârtă în cerc, de parcă erau beţi. Pe la colţurile gurii li se scurgeau şuviţe de bale, iar chipul le încremenise într-o grimasă cumplită, de parcă rânjeau tot timpul. Urlând ca fiarele sălbatice, se aruncau unul asupra celuilalt cu pumnalele, spintecându-se, muşcându-se ca lupii, omorându-se între ei. Lui Murilo aproape i se făcu rău şi se întoarse cu spatele, să nu îi mai vadă. Îi părea bine că nu le putea auzi strigătele şi gemetele, care probabil că răsunau în camera morţii. Totul se petrecea în linişte, de parcă nu erau decât nişte personaje de pe o frescă, trezite la viaţă.

Dincolo de încăperea bântuită de moarte, Thak ţopăia mai departe, bucurându-se în felul lui, bătându-se pe coapse cu mâinile lui lungi şi păroase. În spatele lui Murilo, Nabonidus hohotea plin de veselie, ca un demon.

— Da, asta da lovitură, Petreus! I-a retezat capul cât ai clipi! Şi-acum primeşte şi tu una zdravănă, prietene iubitor de ţară! Aşa! Bine! Acum zac toţi pe jos, iar cei rămaşi în viaţă îi sfâşie pe morţi cu dinţii.

Murilo se cutremură de groază. Lângă el, cimerianul înjura printre dinţi, în limba lui barbară. În odaia plină de pâclă domnea moartea: conspiratorii nu mai erau acum decât o grămadă de cărnuri sângerânde, măruntaie scoase, guri căscate şi chipuri mânjite de sânge, cu ochii aţintiţi în tavanul din care se cerneau încă fuioare subţiratice de colb cenuşiu.

Thak, îndreptându-şi spinarea, ca un duh uriaş, se apropie de peretele unde era şnurul care declanşa mecanismele şi îl trase într-o parte.

— Deschide uşa din cealaltă parte! zise Nabonidus, în culmea mirării. Pe Mitra, este mai om decât mi-aş fi putut închipui eu vreodată! Vedeţi, ceaţa se ridică şi se risipeşte. Dar el aşteaptă, ca să fie sigur că nu îl vatămă! Iar acum ridică peretele din cealaltă parte! Este foarte atent…, ştie că praful de lotus aduce moartea şi nebunie! Pe Mitra!

Murilo tresări auzind cu câtă patimă exclamase Nabonidus.

— N-avem decât o singură cale de scăpare, urmă preotul. Dacă iese pentru câteva minute din cameră, să încercăm să urcăm în fugă scările.

Câteva clipe priviră încordaţi cum monstrul se strecoară pe uşa şi iese din încăpere. Odată cu ridicarea pereţilor de sticlă, draperiile căzuseră la loc, ascunzând camera-capcană.

— Trebuie să ne-ncercăm norocul! şuieră Nabonidus, iar Murilo observă cum îi curg sudorile pe faţă. Poate că acum vrea să înlăture hoiturile, aşa cum m-a văzut pe mine făcând. Repede! Urmaţi-mă, pe scări!

Alergă către trepte şi începu să le urce cu o agilitate care îl uimi la culme pe Murilo. Tânărul nobil şi barbarul erau chiar în spatele lui, aşa că auziră oftatul lui de uşurare, când deschise larg uşa din capătul scării. Se năpustiră cu toţii în camera pe care o zăriseră prin oglindă. Thak nu era acolo.

— Este în încăperea în care sunt morţii! exclamă Murilo. De ce să nu-l prindem acolo, aşa cum a făcut el cu ceilalţi?

— Nu, nu! îl opri Nabonidus, nefiresc de alb la faţă. N-avem de unde să ştim dacă-i acolo. Ar putea ieşi înainte să ajungem noi la frânghie. Veniţi după mine, pe coridorul ăsta! Trebuie să intru în alcovul meu, să găsesc armele cu care să-l răpun. Culoarul ăsta este singurul care nu poate fi închis cu nici o trapă.

Îl urmară îndată, trecând pragul unei uşi acoperită cu o draperie aflată în celălalt capăt al camerei morţii. Străbătură un coridor cu multe uşi de o parte şi de cealaltă. În mare grabă, Nabonidus începu să încerce clanţele fiecărei încăperi. Dar toate erau încuiate.

— Pe toţi zeii din ceruri! şopti Preotul Roşu şi se sprijini de perete, cu faţa mohorâtă. Toate uşile sunt ferecate, iar Thak mi-a luat cheile. Până la urmă, suntem şi noi prinşi în cursă.

Murilo rămase încremenit văzându-l pe ticălos atât de disperat. Într-un târziu, Preotul Roşu îşi reveni.

— Fiara asta m-a băgat în toţi sperieţii! recunoscu el. Dacă l-aţi fi văzut, ca mine, cum sfâşie oamenii în câteva clipite... Acum... asta e, să ne-ajute Mitra! Însă va trebui să ne luptăm cu el, cu ce ne-au lăsat zeii la îndemână. Haideţi!

Îi duse iar spre intrarea mascată şi se uită în cameră exact când Thak intra pe uşa din faţă. Se părea că omul-fiară bănuia ceva. Urechile lui mici, lipite de cap, se ciuliră. El privi împrejur,

mânios şi, apropiindu-se de prima uşă, spintecă dintr-o lovitură de labă draperiile.

Nabonidus se dădu îndărăt câţiva paşi, tremurând ca o frunză în vânt. Îl înşfacă pe Conan de umăr.

— Omule, cutezi să-i înfrunţi cumpliţii colţi numai cu pumnalul?

Ochii cimerianului fulgerară, în loc de răspuns.

— Atunci, grăbeşte-te! răspunse Preotul Roşu, trăgându-l lângă draperie, aproape de perete. Dacă tot ne va găsi în curând, măcar să îl amăgim noi înainte. Când o să treacă pe lângă tine, înfige-i tăişul în spate, dacă poţi. Tu, Murilo, arată-te o clipă, apoi fugi înapoi, pe coridor. Numai Mitra ştie că n-avem nici o şansă într-o luptă dreaptă cu el, dar oricum suntem sortiţi morţii, dacă ne găseşte.

Murilo simţi cum îi îngheaţă sângele în vine, dar se îmbărbătă şi păşi peste pragul uşii. Imediat, Thak, din cealaltă parte a camerei, se întoarse, îl străpunse cu privirea şi se năpusti asupra lui cu un urlet asurzitor. Gluga stacojie îi căzuse pe spate, dezvelindu-i capul hidos. Mâinile lui negre şi roba erau pătate de roşul strălucitor al sângelui. Jumătate purpuriu, jumătate negru, părea o făptură desprinsă dintr-un coşmar, pe când alerga prin încăpere, cu colţii mari rânjiţi, cu picioarele lui crăcănate, care îi purtau trupul diform cu o viteză ameţitoare.

Murilo se întoarse pe călcâie şi alergă îndărăt pe coridor, dar, oricât de iute era el, pocitania fu aproape în spatele lui. Dar, când trecu printre draperii, un trup masiv se aruncă drept în spinarea omului-maimuţă, înfigându-i pumnalul între omoplaţi. Thak răcni îngrozitor, căzând pe pardoseală, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte, cu cel ce-l atacase. Nu se mai văzu din ei decât un ghem de braţe şi picioare se zvârcoleau, şi nu se mai auzi decât trosnetul şi scrâşnetele unei înfiorătoare încleştări.

Murilo observă că barbarul îşi încolăcise picioarele în jurul pieptului monstrului, încercând să rămână agăţat în spinarea acestuia şi îl înjunghia mai departe, în spate. Însă Thak se străduia şi el să îl apuce pe duşman cumva, ca să îl dea jos şi să îl poată sfâşia cu colţii lui uriaşi ce clănţăneau întruna. Se învârteau şi se răsuceau atât de repede, într-un potop de lovituri şi bucăţi de purpură, încât Murilo nu îndrăzni să lovească deloc cu scaunul pe care îl ridicase deasupra capului, ca nu cumva să-l pocnească pe cimerian. Şi atunci văzu clar că, deşi Conan îl

prinsese pe picior greşit la început, iar roba purpurie se încâlcise printre picioarele şi mâinile lui Thak, stânjenindu-l, acesta, cu puterea lui neasemuită, începuse, încet-încet, să îl tragă jos pe cimerian. Mânia ce îl cuprinsese pe omul-maimuţă l-ar fi ajutat să ucidă şi douăzeci de oameni. Pumnalul lui Conan se împlânta întruna în pieptul şi în umerii lui, în ceafă musculoasă. Thak sângera şiroaie, dintr-o mulţime de răni, dar, dacă tăişul nu avea să-l străpungă curând, de moarte, ar fi supravieţuit şi l-ar fi omorât pe cimerian, iar apoi pe ceilalţi doi.

Barbarul se lupta şi el ca o fiară tăcută. Numai arareori se auzeau icnetele lui de oboseală. Ghearele încovoiate ale monstrului şi dinţii acestuia încercau tot timpul să-i sfâşie beregata. Deodată, Murilo, profitând de neatenţia omului-maimuţă, se apropie de acesta şi îl izbi cu scaunul drept în moalele capului, cu toată puterea. Dacă ar fi pocnit astfel în ţeasta unui om, i-ar fi împrăştiat creierii, dar scaunul sări cât colo, după ce se lovi de creştetul teşit al lui Thak. Oricum însă, asta îl năuci pentru câteva clipe, şi mai slăbi strânsoarea, iar în clipa aceea, Conan, suflând ca din foale şi şiroind de sânge, se repezi şi îi împlântă pumnalul drept în inimă.

Cutremurat de spasme, omul-maimuţă încercă să se salte în picioare, dar căzu înapoi, vlăguit. Ochii lui fioroşi fulgerară a mânie, apoi rămaseră aţintiţi în gol, iar mâinile şi picioarele lui puternice mai tresăltară câteva clipe, şi încremeniră pentru totdeauna.

Conan se ridică, ameţit, ştergându-şi sudoarea şi sângele ce îi împăienjeneau ochii. Şuvoaie purpurii se prelingeau de pe pumnalul lui şi de pe degete, scurgându-se apoi de-a lungul coapselor, braţelor şi pieptului vânjos. Murilo se repezi să-l sprijine, îngrijorat. Dar barbarul îl împinse în lături, furios.

— Când n-o să mă mai pot ţine singur pe picioare, înseamnă că mi-a venit vremea să mor, scrâşni el, printre buzele zdrobite. Dar mi-ar prinde bine o carafa de vin.

Nabonidus se uita ţintă la matahala ce zăcea fără suflare, de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cu blana lui neagră îmbibată de sânge, groaznic la vedere, rămăsese întins pe podele, grotesc în roba de purpură zdrenţuită. Însă oricum, părea mai mult a făptură omenească decât a animal şi, într-un fel, chipul lui parcă păstra expresia unei suferinţe cumplite, de neînţeles.

Chiar şi cimerianul îşi dădu seama de asta, pentru că, în timp ce îşi recăpăta suflarea, îngăimă:

— În noaptea asta am ucis un om, nu o fiară. O să-l trec printre căpeteniile ale căror suflete le-am trimis în lumea întunericului, iar femeile mele vor preamări în cântece lupta mea cu el.

Nabonidus se aplecă şi luă un mănunchi de chei înşirate pe un lanţ de aur. Căzuseră de la brâul omului-maimuţă, în timpul luptei. Făcu semn însoţitorilor lui să-l urmeze, apoi se duse spre o uşă, o descuie şi îi pofti înăuntru. Odaia aceea era luminată la fel ca şi celelalte. Preotul Roşu luă un ulcior cu vin de pe masă şi umplu trei pocale de cristal. În vreme ce tânărul aristocrat şi barbarul beau cu sete, Nabonidus murmură uluit:

— Ce noapte! De-acum e aproape de ziuă! Ce veţi face de-aici înainte, prieteni?

— Eu aş vrea să-i oblojesc rănile lui Conan, dacă-mi dai nişte feşe şi ce mai e de trebuinţă, răspunse Murilo.

Nabonidus încuviinţă din cap, apoi se îndreptă spre uşa ce dădea către coridorul pe care veniseră. Dar o presimţire stranie îl îndemnă pe Murilo să-l urmărească totuşi cu mare atenţie. Când ajunse în pragul uşii, Preotul Roşu se întoarse pe călcâie. Chipul lui se preschimbase cu totul, într-o clipită. Ochii diavoleşti îi luceau ca întotdeauna, iar buzele îi erau strâmbate într-un rânjet batjocoritor.

— Asta-i noaptea hoţilor! hohoti el în felul acela, care-ţi dădea fiori. Dar nu-i şi noaptea proştilor! Iar tu, Murilo, eşti prostul!

— Ce vrei să spui? sări ca ars tânărul nobil.

— Înapoi! şuieră vocea lui Nabonidus, ca un bici. Numai un pas să mai încerci şi te fac una cu pământul!

Tânărului îi îngheţă sângele în vine, văzându-l pe Preotul Roşu cum apucă de un şnur gros, de lângă o draperie.

— Ce înşelăciune mai e şi asta? strigă Murilo. Ai jurat...

— Am jurat că n-o să-i spun regelui nici o vorbă despre tine! Dar n-am jurat că n-o să am eu însumi grijă de tine, dacă mi se va ivi prilejul. Chiar ai crezut că voi scăpa o astfel de şansă? În împrejurări obişnuite, n-aş fi cutezat să te ucid cu mâna mea, fără să mă aştept la pedeapsa regească. Dar acum, nimeni nu va şti nimic... O să pieri şi tu în aburii otrăviţi, laolaltă cu Thak şi nebunii ăia de aşa-zişi iubitori de neam! Ei, ce noapte

minunată pentru mine! Chiar dacă mi-am pierdut slujitorii de nădejde, n-aş fi visat să scap şi de cei mai înverşunaţi duşmani ai mei totodată! Înapoi, am zis! Stau chiar în pragul uşii şi n-o să reuşeşti niciodată să ajungi până aici, înainte de-a trage eu de pârghie! Aproape fiecare cameră din casa asta este o capcană de moarte. Aşa că, Murilo, prostănac şi încrezător cum eşti tu...

Fără de veste, iute ca fulgerul, Conan apucă un taburet şi îl azvârli cu toată puterea. Instinctiv, Nabonidus ridică braţele deasupra capului, să se ferească, dar prea târziu. Taburetul îl izbi cumplit în moalele capului, iar preotul căzu la pământ, fără suflare, într-o baltă de sânge.

— Mda, se vede că avea totuşi sângele roşu..., mormăi Conan.

Murilo îşi trecu mâna tremurătoare prin părul ud de sudoare şi se sprijini de masă, vlăguit de emoţie.

— E-aproape ziuă, rosti el, într-un târziu. Hai să ieşim de-aici, înainte de-a se abate asupra noastră vreo altă năpastă. Dacă reuşim să trecem zidul grădinii fără să ne vadă nimeni, n-o să se ştie că suntem amestecaţi în cele petrecute aici în noaptea asta. Să lăsăm străjerii să-şi bată ei capul să afle ce s-a întâmplat.

Se uită spre cadavrul lui Nabonidus.

— Până la urmă el a fost prostul, conchise tânărul nobil. Dacă n-ar fi zăbovit să ne spună toate vorbele alea, ca să ne scoată din minţi, ne-ar fi prins în capcană fără nici o greutate.

— Asta e, rosti cimerianul, liniştit. A trebuit să apuce şi el pe drumul sortit tuturor tâlharilor. Mi-ar cam plăcea mie să prăduiesc casa asta, da' cred că-i mai cuminte să plecăm degrabă.

În timp ce traversau grădina acum luminată de zorii de ziuă, Murilo îi zise barbarului:

— Preotul Roşu a trecut în lumea umbrelor, aşa că eu pot rămâne în cetate, fără nici o teamă. Dar tu ce-ai de gând să faci? Tot n-au uitat de uciderea preotului acela, din Labirint şi...

— Oricum m-am săturat de oraşul ăsta, zâmbi cimerianul, plictisit. Parcă spuneai ceva de un cal care m-aşteaptă la Peştera Şobolanului. Sunt foarte curios să văd cât repede o să mă ducă spre un alt regat. Sunt o mulţime de drumuri pe care vreau să le cunosc, înainte de a-l străbate pe cel pe care a pornit Nabonidus în noaptea asta!

BROCAL

MANA LUI NERGAL

Conan era dezgustat de intrigile din cetăţile hiboriene. De-acum ştia prea bine că deosebirea între un palat falnic şi Peştera Şobolanului nu era decât aceea că în casele celor bogaţi se găseau averi ce-l aşteptau să le prade. Căpătând un cal şi o pungă cu galbeni de la Murilo, care îi era atât de recunoscător (şi se întristase de plecarea cimerianului), barbarul o porneşte mai departe prin regatele lumii civilizate, mereu dornic de agoniseală. Urmând Drumul Regilor, care împrejmuieşte cetăţile hiboriene, ajunge într-un târziu în Turan, unde intră în armata regelui Yildiz. Încă de la bun început, se dovedeşte că oastea nu era deloc potrivită pentru el, fiind prea iute la mânie şi prea rebel din fire. Ba, mai mult, cum la vârsta aceea nu era arcaş şi călăreţ prea îndemânatic iar armata turaniană fiind vestită pentru arcaşii ei calări, primeşte o soldă neînsemnată, şi nici pe aceea întotdeauna. Însă curând i se iveşte prilejul de a-şi arăta adevărata valoare de luptător.

1. UMBRE UCIGAŞE

Tânărul războinic cu chip încruntat scrâşni printre dinţi:

— Pe Crom!

Îşi dădu repede capul pe spate, fluturându-şi pletele negre, şi ridică ochii albaştri, tăioşi, spre cer. Rămase astfel, încremenit de uimire. Un simţământ ciudat îl înfiora pe barbarul înalt, vânjos, cu chipul ars de soarele pustiurilor.

Se alăturase legiunii de călăreţi năimiţi. Dar frumosul cal pe care i-l dăruise nobilul Murilo, din Corintia, căzuse străpuns de săgeţile duşmanilor, la lăsarea serii. Tânărul cimerian luptase mai departe, ca pedestraş. Scutul îi fusese despicat de spadele vrăjmaşilor, aşa că-l aruncase şi rămăsese numai cu spada, lovind în stânga şi-n dreapta fără cruţare.

Şi dintr-odată, din cerul brăzdat de culorile asfinţitului, ce încă lumina stepa turaniană, răscolită de vânt, urgia se abătu asupra celor două mari armate încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Tot câmpul era însufleţit de flăcările apusului şi scăldat în sângele morţilor. Puternica armată a regelui Yildiz, care apăra pământurile turaniene, se luptase cinci ore încheiate cu temutele legiuni ale hanului Munthassem, prădalnicul tiran ce stăpânea Mlaştinile Zamoriene, din nordul Turanului. Iar acum, rotindu-se prin tăriile purpurii, coborau asupra oştenilor fapturi nedesluşite, de care barbarul nu auzise nicicând şi nici nu văzuse prin lunga lui pribegie. Păreau balauri negri, de fum, cu aripi largi, arcuite, precum nişte uriaşi lilieci.

Cele două armate se luptau însă mai departe, fără să zărească umbrele ameninţătoare. Numai Conan, aflat pe o colină mică, înconjurat de leşurile celor pe care-i ucisese, le zări spintecând înaltul.

Se rezemă în sabia şiroind de sânge, odihnindu-şi braţele vânjoase, şi privi înfiorat la ciudatele făpturi de pâclă. La început păreau mai mult nişte umbre decât trupuri alcătuite din carne şi oase: corpul lor era străveziu, precum fuioarele de ceaţă sau ca stafiile unor gigantici lilieci-vampiri. Dar ochi verzi, mijiţi, parcă de jar, aruncau priviri diavoleşti peste câmpie.

Pe când stătea el aşa şi se uita, simţind cum i se zburleşte părul pe ceafa, de frică, straniile umbre se năpustiră precum vulturii asupra unui râu de sânge. Iar cei asupra cărora au căzut, au fost ucişi pe loc.

Ţipete de groază şi durere se ridicau din rândurile oastei lui Yildiz, când făpturile văzduhului se repezeau asupra lor. De fiecare dată, în urma umbrelor venite din cer, rămânea câte un mort. Dar curând, rămaseră aproape o sută de leşuri, iar vlăguita armată turaniană începu să se retragă, în învălmăşeală, aruncând armele, fugind să-şi scape viaţa.

— Luptaţi, câini spurcaţi! Rămâneţi aici şi luptaţi până la unul! poruncea cu voce tunătoare un bărbat înalt, mândru, călare pe o iapă neagră.

Acesta era singurul care încerca să oprească oştenii ce părăseau în goană câmpul de luptă. Conan desluşi armura de argint sub mantia albastră şi faţa nobilă, cu trăsături parcă tăiate-n piatră, încadrate de o barbă neagră. Pe cap purta un

coif înalt, de oţel, care reflecta luminile amurgului ca o oglindă. Ştia că acela era Bakra de Akif, mai-marele oştirii regelui Yildiz.

Ocărând în gura mare, falnicul războinic scoase spada şi începu să-i izbească pe fugari, cu latul tăişului. Poate că până la urmă ar fi izbutit să pună iar ordine între cei ce rupeau rândurile, dar una dintre umbre se repezi asupra lui, din spate, îl învălui cu aripile de pâclă, parcă într-o îmbrăţişare ucigaşă, iar viteazul rămase stană de piatră. Conan apucă să-i vadă faţa, albită deodată, cu ochii încremeniţi într-o expresie de groază... Îi zări chipul dincolo de aripile mari, de fum, ca o mască albă acoperită de o pojghiţă subţire de lac închis la culoare.

Calul mai-marelui oştirii, înnebunit de spaimă, o luă la goană peste câmpuri. Strigoiul înaripat îl smulse pe războinic din şa. Câteva clipe îl ţinu aşa, în văzduh, bătând uşor, neauzit, din aripi. Apoi lăsă trupul să cadă – nu mai rămăsese din el decât o mână de fâşii de carne însângerată. Faţa mortului, care se uitase spre Conan cu ochii căscaţi de groază, era doar o pată de sânge. Astfel sfârşi vestitul Bakra de Akif.

Şi tot astfel se termină şi bătălia.

Rămânând fără căpetenie, în oastea turaniană intră o groază cumplită. Conan văzu luptători încercaţi în lupte grele, cum o luau la goană de pe câmpul de bătălie, ca nişte flăcăiandri abia veniţi la oştire. Zări nobili viteji urlând şi alergând să-şi scape viaţa, precum cei mai laşi dintre sclavi. Iar în urma lor, neatinşi de umbrele văzduhului, veneau victorioşi oştenii hanului nesupus, care se grăbeau să se folosească de acel minunat prilej şi să-şi nimicească duşmanii. Ziua se încheiase cu o ruşinoasă înfrângere pentru armata turaniană... Numai un singur războinic rămăsese pe loc, neclintit, încercând să-şi îmbărbăteze semenii cu preţul vieţii sale.

În faţa primilor turanieni ce goneau nebuneşte, să se adăpostească, apăru dintr-odată un viteaz atât de mânios şi ameninţător, încât laşii se opriră şi uitară de teamă, pentru câteva clipe.

— Staţi pe loc, feciori de târfe ce sunteţi, ori altfel, pe Crom, o să vă trec pântecele muiereşti prin tăişul sabiei mele!

Era cimerianul, iar chipul lui mohorât părea împietrit şi necruţător ca o mască a morţii. Ochii lui aruncau fulgere, pe sub sprâncenele negre, stufoase, încărcaţi de o grozavă furie. Despuiat de veşminte, împroşcat din cap până-n picioare cu

sânge, ţinea în mâna mare, plină de cicatrice, o sabie lungă. Vocea lui părea un tunet coborât din înaltul cerului.

— Înapoi, dacă daţi vreo para pe vieţile voastre scârnave, câini spurcaţi, fără pic de inimă-n voi. Înapoi! Sau o să vă fac să vă călcaţi în picioare măruntaiele scoase! Ia ridică tu iataganul împotriva mea, porc hyrkanian şi să vezi cum îţi smulg inima din piept cu mâinile goale, să ţi-o bag pe gât înainte să mori. Cum? Sunteţi voi nişte lehuze prăpădite, să fugiţi mâncând pământul, din faţa unor umbre? Doar acum o clipă eraţi încă bărbaţi, da, eraţi războinici turanieni! Ţineaţi piept duşmanilor, cu spadele în mână! Iar acum daţi bir cu fugiţii, precum ţâncii care se tem de întuneric! Ptiu! Dacă-i pe-aşa, sunt mândru că-s barbar... când văd cum voi, nişte molâi crescuţi la oraş, o luaţi la goană de cum se-arată primul liliac!

Pentru câteva momente, reuşi să-i ţină pe loc. Dar numai pentru câteva momente. Pentru că o făptură de coşmar se năpusti asupra lui, iar el – da, da, chiar şi el – trebui să se dea înapoi din faţa aripilor umbrei, scârbit de duhoarea pe care o răspândea aceasta.

Oştenii o apucară iar la sănătoasa, lăsându-l să se lupte singur cu monstrul străveziu. Conan rămase să se bată, ca un adevărat erou. Proptindu-se zdravăn în picioare, roti straşnic sabia lui grea, adunându-şi toată puterea trupului său vânjos.

Sabia vâjâi prin aer, ca un arc de oţel, despicând stafia în două. Numai că, aşa cum bănuise şi cimerianul, nu avea în faţă o făptură din carne şi oase, pentru că tăişul lui nu întâlni nimic în cale, decât văzduhul. Forţa propriei lovituri îl dezechilibra, iar el căzu cât era de lung, pe câmpia stearpă.

Umbra înaripată se rotea deasupra lui. Sabia cimerianului o despicase, însă trecuse prin ea ca o mână care alungă un fuior de fum. Chiar sub privirea lui, trupul de abur începu să se refacă. Ochii verzi, arzători, parcă aruncau flăcări însufleţite de o ură nepământeană şi o cumplită sete de moarte.

— Pe Crom! murmură Conan, voind să ocărască, însă glasul lui sună aproape rugător.

Ar fi cutezat el să ridice iar sabia, dar aceasta îi căzuse din mâna lipsită de orice vlagă. În clipa în care tăişul trecuse prin făptura de fum, se răcise ca gheaţa, parcă sorbindu-i orice putere, pătrunzându-l cu o nefirească forţă, poate magică, ce părea că vine din înalt, de dincolo de cele mai depărtate stele.

Liliacul-fantomă se rotea mai departe, bătând încet din aripi. Părea că se bucură şi se hrăneşte chiar cu frica superstiţioasă a următoarei sale victime.

Cu mâini şovăitoare, Conan încercă să găsească pumnalul cu lamă subţire, ce-i atârna la cingătoare. Însă în loc de acesta, găsi o pungă mică, de piele. Degetele lui tremurătoare pipăiră fără voie o suprafaţă netedă şi caldă, dinăuntru.

Deodată, Conan îşi scoase la iuţeală mâna din pungă, de parcă toate puterile lui pierdute i se întorseseră în trup. Mângâiase amuleta de o formă ciudată, pe care o găsise cu o zi în urmă, când poposiseră la Bahari. În momentul în care atinsese piatra şlefuită, o forţă stranie părea că se dezlănţuise.

Pe neaşteptate, liliacul-fantomă se grăbi să plece de lângă el. Cu numai o clipă înainte, fusese atât de aproape, încât atinsese pielea omului, iar acesta se cutremurase la atingerea de o răceală nefirească. Iar acum, monstrul de fum se depărta degrabă, dând nebuneşte din aripi.

Conan se ridică anevoie în genunchii, încercând să învingă slăbiciunea care îl cuprinsese. Mai întâi fusese copleşit de răceala de moarte a făpturii întunecate, apoi... de căldura dătătoare de viaţă a amuletei. Iar între acele două forţe opuse, el îşi pierduse cu totul vlaga. Ochii i se împăienjeniră, mintea i se întunecă tot mai mult. Clătină din cap cât putea de tare, să se dezmeticească şi privi împrejur.

— Pe Mitra! Pe Crom şi pe Mitra! Oare s-o fi întors lumea asta pe dos?

Umbrele înaripate împrăştiaseră oştenii generalului Bakra sau îi uciseseră pe cei ce nu fugiseră îndeajuns de repede. Dar nu se atinseseră de războinicii victorioşi, ai hanului Munthassem. Îi ocoliseră, de parcă între oştenii din cetatea Yaralet şi făpturile de coşmar ar fi existat o înţelegere păgână, pecetluită, prin magia neagră.

Însă acum, trupele hanului Munthassem alergau de rupeau pământul, urlând de groază, urmăriţi de liliecii-fantomă. Ambele armate fuseseră nimicite şi fugiseră de pe câmpul de luptă... Oare chiar înnebunise toată lumea? se întreba Conan, privind nedumerit spre cerul asfinţitului.

Curând însă, simţi cum îl părăsesc şi ultimele puteri şi căzu, pierzându-şi cunoştinţa.

2. CÂMPIA ÎNSÂNGERATĂ

Soarele dogorea ca un rug ridicat în înalt. Privea peste locul bătăliei, precum un ochi arzător, de ciclop. Cufundat într-o tăcere de moarte, împânzit cu urmele războiului, câmpul se întindea mohorât, parcă împietrit, în văpaie. Pe alocuri, printre leşuri, se adunaseră băltoace de sânge închegat şi măruntaie spintecate, în care cerul se reflecta, ca într-o oglindă purpurie.

Siluete întunecate se furişau prin ierburile înalte, adulmecând şi scâncind pe lângă grămezile de hoituri. Erau hiene de stepă, cu cocoaşe hidoase şi boturi ascuţite, de câine. Pentru ele, în urma luptei rămăsese un ospăţ regesc. Din înaltul dogoritor veneau vulturi mari, negri, să se înfrupte şi ei. Cum ajungeau, se şi năpusteau asupra morţilor, într-un foşnet de aripi asurzitor.

Dar, în afară de aceşti mâncători de cadavre, nimic nu mişca pe întinsul câmpiei însângerate. Era o linişte desăvârşită precum în însăşi sălaşul morţii. Nici uruitul carelor de luptă, nici glasul asurzitor al trâmbiţelor nu se mai auzeau. O tăcere de mormânt urmase cumplitului vuiet al bătăliei.

Un cârd de bâtlani, ca nişte ciudaţi soli ai Destinului, se îndrepta încet către malurile pline de stuf ale râului Nezvaya, în ale cărui ape învolburate se oglindeau ultimele vâlvătăi ale asfinţitului. Dincolo de ţărmuri se desluşea linia întunecată a zidurilor cetăţii Yaralet, ce părea un munte de abanos în lumina amurgului.

Şi totuşi, o umbră rătăcitoare străbătea câmpia întinsa. Era tânărul cimerian, cu plete negre şi ochi pătrunzători. Răceala aripilor umbrei îl copleşise pentru o vreme, dar trupul lui viguros înfrânsese repede slăbiciunea. Cutreierase câmpul de luptă încoace şi încolo, şchiopătând uşor, pentru că se alesese cu o rană primejdioasă, la picior, însă atunci nici lui băgase de seamă. Iar când îşi revenise în simţiri, se oblojise cum putuse, ca să poată pleca mai repede.

Grăbit, însă atent în toate părţile, începu să umble printre leşuri. Era împroşcat cu sânge din cap până-n picioare, iar sabia pe care o trăgea după el era purpurie toată. Conan era sleit de puteri, iar gâtul i se uscase de sete. Numeroase tăieturi îi acopereau trupul – cele mai multe erau doar mici zgârieturi şi împunsături, faţă de spintecătura adâncă, din picior, dar el îşi dorea grozav de mult un burduf de vin şi o halcă straşnică de friptură.

Pe când şontâcăia el aşa, printre hoituri, trecând de la unul la altul, mormăia ca un lup înfometat, ocărând mânios. Se înrolase în armata turaniană ca mercenar, fără să aibă nimic al lui, decât calul – acum ucis – şi sabia cea grea. Iar acum, devreme ce tot fuseseră înfrânţi, pentru el lupta se sfârşise. Se trezise singur, în mijlocul unei ţări străine şi ostile, aşa că trăgea nădejde ca măcar să se aleagă cu ceva pradă, de pe la morţi, că tot nu mai aveau nevoie de nimic. Cu vreun pumnal încrustat cu nestemate, o brăţară de aur, o apărătoare de argint sau alte asemenea fleacuri scumpe, spera să îşi deschidă drum prin ţinutul hanului Munthassem, şi să se întoarcă în Zamora cu ceva agoniseală.

Se vedea că mai fuseseră şi alţii pe-acolo, înaintea lui. Probabil tot hoţi, din oraşul întunecat ce se înălţa în zare, sau oşteni care se întorseseră pe câmpul de bătălie, după ce fugiseră ca potârnichile. Pentru că locul era golit de lucruri de valoare. Nu mai rămăseseră decât săbii rupte, suliţe frânte, coifuri ştirbite şi scuturi sfărâmate. Conan scrută împrejurimile, izbucnind în sudalme. Zăcuse leşinat prea multă vreme. Până şi tâlharii plecaseră demult. Era precum lupul venit să lingă oasele despuiate de carne, după ce şacalii devoraseră toată prada. În ce-l privea, şacalii erau tot făpturi omeneşti.

Convingându-se că nu are rost să mai caute, renunţă, ca orice barbar care ştie să se resemneze în faţa cruntei sorţi. Era deja vremea să se gândească la un plan. Se uită neliniştit de-a lungul câmpiei peste care se lăsa seara. Turnurile fără creneluri ale cetăţii Yaralet, se înălţau întunecate şi masive, spre cerul încă luminat de ultimele pâlpâiri ale asfinţitului. Nu era un loc prea primitor pentru unul care luptase sub flamurile regelui Yildiz! Cu toate astea, prin preajmă nu se mai afla nici o altă cetate, nici vreun duşman sau prieten! Iar Aghrapur, capitala Turanului era la multe sute de kilometri depărtare, spre sud...

Pierdut în gânduri, nici nu observă când se apropie o siluetă neagră, masivă, până ce un nechezat subţirel îi ajunse la urechi. Se întoarse degrabă, ferindu-şi piciorul rănit, cu spada ridicată... dar se opri, zâmbind, a uşurare.

— Pe Crom! M-ai speriat! Ei, nu sunt eu singurul care-a scăpat cu viaţă, aşa-i? hohoti el, mulţumit.

Iapa cea neagră rămăsese pe loc, tremurând, cu ochii plini de spaimă, aţintiţi asupra uriaşului aproape despuiat. Era chiar iapa viteazului Bakra, care atunci zăcea probabil pe undeva, pe câmp, într-o baltă de sânge închegat.

Animalul necheză mai tare, parcă recunoscător la auzul unei voci prieteneşti. Chiar dacă nu era el un călăreţ prea grozav, Conan îşi dădea seama că nici iapa nu era prea în puteri. Sufla greu, era scăldată în sudori reci, de groază, iar picioarele ei mlădioase tremurau de oboseală. „Liliecii-strigoi au înspăimântat-o şi pe ea”, îşi zise Conan, mohorât. Începu să-i vorbească încet, cu blândeţe şi păşi uşor, apropiindu-se treptat, până ce ajunse alături şi începu să o dezmierde, ca să o liniştească.

În ţinuturile îndepărtate ale nordului, unde se născuse cimerianul, caii erau foarte rari. Prin triburile sărace de barbari, între care trăise şi el, numai căpeteniile erau îndeajuns de avute ca să aibă un murg bun, sau vreun războinic neînfricat, care căpătase vreun cal, în luptă. Dar, cu toate că nu se pricepea el prea mult la călărie, Conan reuşi să potolească iapa cea neagră, apoi sări în şa. Se aşeză cât mai bine, strângând hăţurile în mâini, apoi o porni agale, la pas, peste câmpul cufundat deja în întunericul nopţii. Parcă se simţea mai bine. În desagii legaţi de la oblânc erau merinde, iar cu un animal straşnic precum acela, avea o şansă minunată de a-şi croi singur drum prin tundrele pustii, necunoscute, de la graniţele cu Zamora.

3. HILDICO

Un geamăt înăbuşit se auzi în tăcerea deplină. Conan trase de hăţuri, oprind iapa cea neagră şi scrută bănuitor împrejurimile. Pretutindeni domnea bezna. Se înfiora, cuprins de o teamă superstiţioasă. Apoi ridică nedumerit din umeri şi slobozi o ocară. Nu, nu era vreo stafie care bântuia pustiul. Fusese un geamăt de durere. Ceea ce însemna că mai era un supravieţuitor al luptei cumplite ce se sfârşise nu demult. Iar un om încă viu, se putea să nu fi fost jefuit încă.

Sări din şa şi legă frâiele de spiţele roţii unei carete sfărâmate. Geamătul se auzise din partea stângă. Acolo, chiar la marginea câmpului de bătălie, orice rănit putea scăpa de ochiul ager al jefuitorilor. Iar Conan se putea întoarce în Zamora cu o pungă plină de nestemate.

Cimerianul se îndreptă, şontâcăind, spre locul de unde se auzise zgomotul. Dădu la o parte perdeaua de stuf care acoperea malurile râului şi descoperi o siluetă albă, încovrigată şi tremurătoare. Era o fată.

Zăcea acolo, pe jumătate despuiată, iar pe mâini şi pe picioare avea numai tăieturi şi vânătăi. Sângele se închegase în stropi, ca o diademă ce-i încununa zulufii părului ei negru, lung. Ochii mari, întunecaţi, erau înceţoşaţi, fata bolborosea în neştire, aiurând.

Cimerianul rămase cu ochii la ea, minunându-se fără să vrea de frumuseţea ei, de picioarele zvelte, de sânii rotunzi şi plini. Nu ştia ce să creadă: oare ce căuta o astfel de făptură – aproape o copilă – pe câmpul de luptă? Nu părea să aibă privirea aceea tăioasă, sfidătoare, a curtezanelor. Trupul subţiratic, graţios, trăda nobleţea. Descumpănit, clătină din cap, dându-şi pe spate coama de păr negru. La picioarele lui, fata tresări.

— Inima... Inima... lui Tammuz... Vai, Stăpâne..., suspina ea, în neştire, iar pletele ei întunecate se zvârcoleau când într-o parte, când într-alta.

Conan ridică din umeri, nedumerit, iar ochii lui trădară un simţământ care la alţii s-ar fi numit milă. „E rănită de moarte”, îşi zise el posac, şi ridică sabia să pună capăt suferinţei femeii.

Chiar când tăişul era gata să străpungă sânul alb, ea începu să scâncească iar, ca un copil lovit. Lama necruţătoare se opri în aer, iar barbarul rămase încremenit câteva clipe, ca o statuie de bronz.

Apoi, hotărându-se dintr-odată, vârî iute sabia în teacă, se aplecă şi ridică fata în braţele lui vânjoase. Cuprinsă de friguri, ea încercă să se împotrivească, însă cu puterile ei slabe abia reuşea să se mişte.

Ducând-o cu grijă, Conan porni şchiopătând spre malul râului şi acolo o aşeză încet pe stuful uscat şi mângâios. Apoi luă apă în căuşul palmelor, îi spălă faţa şi tăieturile de pe trup, ca şi cum ar fi oblojit un copil.

Nu avea răni primejdioase, în afară de una de pe frunte. Dar nici aceea, chiar dacă sângerase din belşug, nu era mortală. Conan mormăi mulţumit şi îi spălă iar faţa cu apă rece, curată. Apoi, sprijinindu-i uşor capul de pieptul lui puternic, îi picură câţiva stropi pe buzele întredeschise. Ea suspină, se înecă şi... deschise ochii negri, înceţoşaţi de uimire şi spaimă.

— Cine... ce... LILIECII!

— Au plecat acum, codano, zise barbarul. Nu mai ai de ce te teme. De unde-ai venit, din Yaralet?

— Da... da... dar cine eşti tu?

— Conan. Sunt cimerian. Dar ce caută o fecioară ca tine pe câmpul de bătălie? întrebă el.

Însă ea parcă nu l-ar fi auzit. Fruntea i se înnegura, gânditoare şi, cu răsuflarea întretăiată, îi repeta numele.

— Conan... Conan..., da, ăsta-i numele! rosti ea uluită, ridicându-şi privirea spre chipul lui ars de soare şi brăzdat de cicatrici. Am fost trimisă să te caut. Ce ciudat că m-ai găsit tu mai înainte!

— Şi cine te-a trimis să mă cauţi, codano? urmă el, bănuitor.

— Mă cheamă Hildico, sunt brythuniană şi-s sclavă în casa lui Atalis, clarvăzătorul, care locuieşte colo, în Yaralet. Stăpânul meu m-a trimis în taină să mă strecor în oastea regelui Yildiz şi să-l caut pe Conan, un mercenar cimerian, ca să-l aduc pe ascuns la el. Tu eşti cel pe care-l caut!

— Zău? Şi ce tot vrea stăpânu-tău de la mine?

Fata îşi scutură pletele negre, descumpănită.

— Asta nu mai ştiu! Dar mi-a zis să-ţi spun că nu-ţi vrea deloc răul, şi că oricât aur îţi doreşti, va fi al tău, de-ai să vii!

— Aur, zici? mormăi el, stând în cumpănă, apoi o ajută să se ridice în picioare, ţinând-o cu braţul pe după mijlocul subţire, căci se cam împleticea.

— Da. Numai că eu n-am ajuns aici înaintea bătăliei, să te găsesc. Aşa că m-am ascuns în stufăriş, ca să mă feresc de războinici. Şi apoi... liliecii! Au căzut ca din cer şi s-au împrăştiat pretutindeni, doborând oamenii, ucigându-i... iar un călăreţ a fugit de ei încoace şi a trecut cu calul peste mine, în goană...

— Şi unde-i călăreţul ăla acum?

— E mort, se cutremură fata. Un liliac l-a smuls din şa şi i-a aruncat apoi leşul în râu. Iar eu am leşinat, pentru că m-a călcat calul sub copite, de spaimă...

Îşi duse mâna mică la fruntea lovită.

— Ai avut mare noroc că n-ai fost omorâtă, mormăi cimerianul. Ei, păi atunci, fată frumoasă, o să mergem la stăpânu-tău, ca să aflăm ce vrea el de la mine... şi de unde-mi ştie numele!

— Chiar vii? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

El începu să râdă, înveselit de uimirea ei sinceră, apoi sări degrabă în şa şi o aşeză şi pe ea înaintea lui, pe oblânc.

— Ei, ei... Sunt singur, printre duşmani, într-o ţară străină, învoiala mea s-a încheiat când oastea lui Bakra a fost nimicită. Atunci de ce-aş face nazuri dacă îmi iese în cale un om care m-a ales dintre zece mii de războinici şi care-mi făgăduieşte aur cu nemiluita?

Astfel, urmând cursul râului, se îndreptară spre Yaralet, cetate supusă hanului Munthassem. Iar sufletul lui Conan, care nu tresaltă de bucurie decât atunci când i se ivea în cale aventura şi primejdiile, cânta de voioşie.

4. ATALIS

În camera mică, împodobită cu văluri de catifea şi luminată cu lumânări, Atalis, pe care unii îl credeau filosof, alţii clarvăzător, iar alţii pungaş, ţinea sfat de taină. Gazda era un bărbat uscăţiv, de statură mijlocie, cu un chip minunat alcătuit, cu alură de învăţat. Însă în ochii lui pătrunzători şi în trăsăturile ascuţite ale feţei se ghicea viclenia. Purta veşmânt dintr-o ţesătură scumpă şi era ras în cap, în semn că îşi închinase viaţa ştiinţei şi artelor.

Pe când vorbea cu oaspetele lui, cu voce scăzută, un străin – dacă ar fi fost de faţă – ar fi putut observa un lucru curios la acest om. Pentru că, în timp ce discuta, nu mişca decât mâna stângă. Dreapta era sprijinită pe genunchi, contorsionată în chip ciudat. Iar din când în când, pe faţa lui calmă, se citea o suferinţă cumplită, în vreme ce piciorul drept îi zvâcnea sub toga lungă, fulgerat de o durere grozavă.

Oaspetele lui era prinţul Than, iubit şi slăvit în cetatea Yaralet, ca demn urmaş al unei nobile şi străvechi familii din Turan. Prinţul era un bărbat tânăr, înalt, zvelt şi tare chipeş. Trupul, vânjos, călit în lupte şi ochii tăioşi contrastau izbitor cu pletele cârlionţate, parfumate şi cu mantia scumpă.

Lângă Atalis, care şedea într-un jilţ cu spătar înalt, de lemn închis la culoare şi împodobit cu balauri sculptaţi, se afla o măsuţă de abanos, cu încrustaţii de fildeş. Iar pe mescioară era o bucată de cristal verde, cât un cap de om. Piatra străvezie era luminată de o stranie flăcăruie lăuntrică, iar din vreme în vreme, clarvăzătorul se întrerupea din vorbă, ca să se mai uite în apele adânci ale cristalului.

— Oare o să-l găsească? O să se-nvoiască el să vină? întrebă prinţul Than, disperat.

— O să vină.

— Dar cu fiece clipă ce trece, primejdia se înteţeşte pentru noi. Poate chiar în clipa asta, hanul Munthassem ne urmăreşte şi dacă ne vede împreună, ne paşte moartea...

— Hanul doarme acum sub puterea lotusului fermecat, pentru că Umbrele lui Nergal pier odată cu răsăritul soarelui, îi răspunse celălalt. Iar noi trebuie să înfruntăm primejdia, dacă vrem să scăpăm cetatea de urgia acestui ucigaş netrebnic.

Chipul i se urâţi într-o grimasă de cruntă durere, apoi se linişti din nou. Iar Atalis adăugă:

— Şi doar ştii prea bine, o, Prinţe, cât de puţină vreme ne-a mai rămas. Ne agăţăm şi noi de ultimul fir de pai ca să nu ne înecăm!

Pe neaşteptate, faţa plăcută a prinţului se schimonosi de groază şi se uită la gazda lui cu ochi goi şi reci ca marmura. Apoi, la fel de repede, lumina şi viaţa reveniră în privirea lui, iar el se cufundă în jilţ, palid şi scăldat în sudoare.

— Foarte... foarte puţin timp..., bâigui el.

Un clopot înăbuşit, ascuns undeva, în casa tăcută şi întunecoasă a clarvăzătorului vesti sosirea cuiva. Atalis ridică mâna stângă, să-l oprească pe prinţ, care tresări, înspăimântat.

După câteva clipe, o draperie ce masca o uşă ascunsă se dădu în lături. Iar în prag, ca o statuie a răzbunării, stătea voinicul Conan, ce sprijinea fata pe jumătate leşinată.

Cu un strigăt de bucurie, stăpânul casei sări în picioare şi se repezi în întâmpinarea posacului cimerian.

— Fii binevenit! De trei ori fii binevenit, Conan! Pofteşte înăuntru. Ospătează-te... Ai aici vin, mâncare...

Îi arătă musafirului un taburet aşezat în celălalt colţ al încăperii şi o luă pe fată din braţele barbarului. Acesta începu să adulmece mireasma mâncării precum un lup flămând. Dar, tot ca un lup, scrută odaia cu atenţie, bănuitor, cercetând dacă nu cumva putea să cadă într-o capcană. Ochii lui albaştri, pătrunzători, se opriră asupra zâmbitorului Atalis şi asupra prinţului cel palid, apoi mai dădură o dată roată camerei.

— Vezi ce are fata. A călcat-o un cal în picioare, dar a ajuns să-mi spună ce avea de zis, mormăi el.

Şi, fără, să mai aştepte îmbieri, străbătu camera, îşi turnă un pocal de vin roşu, tare, şi-l dădu peste cap. Apoi rupse un picior de găină friptă şi începu să înfulece cu poftă. Atalis trase de şnurul unui clopoţel şi o dădu pe fată în îngrijirea unui sclav tăcut, ce apăru neauzit, ca prin farmec, din spatele unei draperii.

— Ei, şi-acum ce vreţi de la mine? întrebă cimerianul aşezându-se pe o banchetă joasă şi tresărind de durere, când îl săgetă rana din picior. Cine eşti? De unde-mi ştii numele? Şi ce doreşti de la mine?

— Avem vreme să vorbim pe îndelete despre toate astea, mai târziu, răspunse Atalis. Mai întâi mănâncă, bea pe săturate şi odihneşte-te. Eşti rănit...

— Pe Crom! Lasă pălăvrăgeala. Spune-mi acum despre ce-i vorba!

— Prea bine. Dar lasă-mă măcar să-ţi curăţ şi să-ţi oblojesc rana, cât stăm de vorbă.

Cimerianul înălţă din umeri, nerăbdător şi, de voie de nevoie, se lăsă doftoricit. Atalis îi spălă coapsa străpunsă, unse tăietura cu o pomadă parfumată, iar apoi îl bandajă cu feşe curate. În timpul acesta, Conan îşi potoli foamea cu friptură rece, aromată cu mirodenii şi bău cu sete din vinul roşu.

— Eu unul te cunosc, deşi nu ne-am întâlnit niciodată, începu clarvăzătorul cu voce joasă, blândă. Te-am văzut prin cristalul meu fermecat... cel de colo, de lângă jilţ. În apele lui adânci pot vedea multe şi pot auzi ce se întâmplă la sute de leghe depărtare.

— Vrăjitorie, ai? se răsti Conan scârbit, ca orice războinic care dispreţuieşte vicleniile vrăjitoreşti.

— Dacă vrei să-i zici aşa.., rosti celălalt, mieros. Dar eu nu sunt vrăjitor, ci numai un căutător într-ale cunoaşterii...

Zâmbetul lui însă se preschimbă într-o grimasă cumplită şi, înfiorat, Conan văzu cum se clatină, cutremurat, iar piciorul drept i se zbate grozav.

— Pe Crom! Eşti beteag, omule?

Cu răsuflarea întretăiată de suferinţă, Atalis căzu în jilţul lui cu spetează înaltă.

— Nu sunt bolnav. Sunt sub puterea unui blestem. Sunt blestemat de demonul care ne stăpâneşte cu un sceptru plămădit prin magie neagră...

— Hanul Munthassem?

Atalis încuviinţă din cap, înspăimântat.

— Mi-a cruţat viaţa numai pentru că nu-s vrăjitor... numai de aceea. Pentru că ticălosul ăsta a ucis toţi vrăjitorii din Yaralet. Dar mie, fiind doar un biet filosof, mi-a lăsat viaţa, însă mă bănuieşte că aş cunoaşte taine ale Artei întunecate şi m-a

blestemat cumplit. Îmi schingiuie trupul şi-mi chinuie mintea, aşa că până la urmă o să mor, neîndoielnic!

Arătă spre mâna grozav de răsucită, ce zăcea fără vlagă pe genunchi.

Prinţul Than se uita la Conan cu ochi îngroziţi.

— Şi eu am fost blestemat de ticălosul ăsta, ieşit din fundul iadului, pentru că eu sunt cel mai mare în rang, după hanul Munthassem şi s-a gândit că poate-i râvnesc tronul. Dar pe mine mă schingiuie într-alt fel: mi-a hărăzit o boală de cap, un fel de orbire care mă apucă din când în când, apoi mă lasă… şi care o să-mi ia până la urmă minţile şi o să rămân un biet nebun fără vedere, un neputincios sărac cu duhul!

— Pe Crom! ocărî Conan, printre dinţi.

Filosoful întinse mâna spre el, rugător.

— Tu eşti singura noastră scăpare! Numai tu poţi salva cetatea noastră de demonul ăsta fără inimă, care ne schilodeşte şi ne sorteşte pieirii, după plac!

Conan se uită la el, uluit.

— Eu? Dar eu nu-s vrăjitor, omule! Ca războinic, eu pot înfrunta pe oricine şi orice doar cu tăişul sabiei! Dar cum aş putea lupta eu cu puterile vrăjitoreşti ale nemernicului ăsta?

— Ascultă, cimerianule… O să-ţi spun acum o poveste ciudată şi înfricoşătoare, dar adevărată…

5. MÂNA LUI NERGAL

În cetatea Yaralet, îşi începu Atalis istorisirea, când se lasă noaptea, oamenii îşi ferecă ferestrele, îşi zăvorăsc uşile şi rămân la adăpost, tremurând de groază şi rugându-se în faţa candelelor, la toţi zeii lor, până ce se arată zorii peste turlele oraşului, luminându-l şi împrăştiind umbrele nopţii.

Nici un arcaş nu păzeşte porţile cetăţii. Nici un străjer nu veghează pe străzile pustii. Nici un tâlhar măcar nu se furişează pe uliţele întortocheate, nici o femeie uşoară nu se încumetă să-şi aştepte muşteriii în drum. Pentru că în Yaralet, tâlharii şi oamenii cinstiţi se ascund deopotrivă după lăsarea serii. Până şi hoţii, cerşetorii, ucigaşii şi curtezanele caută adăpost prin cotloanele rău-mirositoare sau prin tavernele afumate. De la asfinţitul soarelui şi până a doua zi, în zori, în această cetate domneşte o linişte desăvârşită, iar străzile, ei sunt pustii şi bântuite de groază.

N-a fost dintotdeauna aşa. Cândva, locurile astea erau pline de viaţă şi înfloritoare. Aici se întâlneau neguţătorii din toate părţile, peste tot erau dughene şi bazaruri, iar oamenii trăiau fericiţi sub cârmuirea înţeleaptă a blândului han Munthassem. Le lua biruri neînsemnate, îi stăpânea cu dreptate şi milă, aplecându-se mai mult asupra minunatelor sale antichităţi, pe care le studia în cea mai mare parte a timpului, cu mintea lui iscoditoare şi însetată de cunoaştere. Caravanele de cămile cu pas domol soseau necontenit pe Poarta Deşertului, iar printre neguţători, se aflau mereu misiţii hanului, să cumpere rarităţi pentru stăpânul lor.

Însă într-o bună zi totul s-a schimbat şi o cruntă soartă s-a abătut peste Yaralet. Hanul parcă ar fi căzut pradă unui blestem cumplit, de nedezlegat. El, care fusese atât de blând şi bun, a devenit neîndurător. El, cel atât de generos, a ajuns lacom. El, cel drept şi milos, s-a închis în el şi a devenit necruţător şi crud la suflet. Pe neaşteptate, străjerii lui au ridicat o mulţime de oameni, peste noapte – nobili, neguţători bogaţi, preoţi şi vraci –, iar aceştia au pierit pentru totdeauna în tainiţele palatului.

Se zvonea că o caravană venită de departe, din sud, i-ar fi adus ceva din Stygia, cea bântuită de puteri necurate. Unii chiar zăriseră darul acela şi povesteau că era încrustat cu semne ciudate, necunoscute, precum cele descoperite prin străvechile morminte stygiene. Se pare că acel lucru diavolesc l-a prins în mrejele sale întunecate pe han, şi i-a dat acestuia uimitoare puteri vrăjitoreşti. Duhuri cumplite îl apără împotriva iubitorilor de ţară care, înverşunaţi, au încercat să-l ucidă pe Munthassem. Stranii lumini purpurii lucesc de atunci la ferestrele unui turn înalt al palatului, unde oamenii spun că hanul ar fi preschimbat un alcov gol într-un adevărat templu al unui zeu necunoscut şi setos de sânge.

Iar groaza porni să domnească pe străzile oraşului, în timpul nopţii, când, parcă trezită din fundul iadului, moartea hălăduia mereu la pândă. De ce anume se temeau ei pe întuneric, oamenii nu ştiau să spună. Dar curând s-a dovedit că nu în zadar îşi zăvorau uşile după lăsarea serii. Au început să zărească, din spatele ferestrelor ferecate, cum făpturi înaripate, precum liliecii, pluteau deasupra cetăţii Yaralet, răspândind groaza, căci nu erau fiinţe din lumea aceasta, ci doar hăituiau vieţile şi sufletele muritorilor. Degrabă s-au răspândit poveşti despre uşi sfărâmate în toiul nopţii şi ţipetele de moarte ale celor prinşi de cumplitele făpturi... urmate apoi de o tăcere grea, de mormânt... Şi mai cutezau să istorisească şi cum, la răsăritul soarelui, lumina dezvăluia acele uşi dărâmate şi casele goale, pustiite peste noapte...

Iar acea năpastă venită din Stygia era chiar Mâna lui Nergal...

— Da..., urmă Atalis, cu voce scăzută. Arată... ca o mână sculptată în fildeş vechi, acoperită cu înscrisuri ciudate, într-o limbă moartă de mult. Degetele încârligate strâng un glob de cristal tulbure, întunecat. Eu ştiu că hanul este în puterea lui. L-am văzut aici (arătă spre măsuţă), în cristalul meu. Pentru că, deşi nu sunt făcător de vrăji, am învăţat şi eu câte ceva despre Arta întunecată.

Conan se foi neliniştit.

— Şi tu ştii ce-i cu lucrul acela diavolesc?

Atalis zâmbi enigmatic.

— Dacă ştiu? Vai mie! De-abia au cutezat să scrie în cărţile vechi despre el şi despre istoria lui sângeroasă. Profetul orb care

ne-a lăsat *Cartea din Skelos* cunoştea multe din tainele acestea... îi ziceau Mâna lui Nergal, abia rostindu-i numele, cu teamă. Se povesteşte că ar fi căzut din cer, la vremea asfinţitului, undeva, prin cele mai îndepărtate insule de la miazănoapte, cu milenii întregi înainte ca regele Kull să supună Cele şapte Imperii sub ocârmuirea lui. Au trecut nenumărate secole de când pescarii picţi au scos acest cristal din adâncul mării şi au privit cu nespusă uimire în miezul său întunecat! Apoi l-au vândut lacomilor neguţători atlanţi, care l-au dus spre răsărit, străbătând lumea. Bătrânii magi, cu bărbi cărunte, din vechiul regat Thule şi din Grondar i-au încercat pe rând puterile, închişi în tainice turnuri împodobite cu purpură şi argint. Oamenii-şerpi ce bântuiau ţara Valusiei s-au oglindit în apele lui tulburi. Cu ajutorul lui, Kom-Yazoth i-a nimicit pe cei treizeci de regi, până ce puterea Mâinii lui Nergal s-a întors împotriva lui şi l-a ucis într-o clipită. Pentru că în *Cartea din Skelos* stă scris că Mâna lui Nergal hărăzeşte stăpânului ei două lucruri: mai întâi, putere nesfârşită, apoi o moarte cumplită, necruţătoare.

În camera liniştită nu răsuna decât vocea lui Atalis, dar războinicului cimerian i se părea că auzea, ca prin vis, ecoul îndepărtat al carelor de luptă, scrâşnetul paloşelor încrucişate, tânguitul regilor schingiuiţi şi zdrobiţi odată cu imperiile lor nimicite...

— Când Lumea Veche a fost pustiită de Cataclism, iar marea cu unde de smarald fremăta neliniştită deasupra turlelor scufundate ale Atlantidei, seminţiile au pierit pe rând. Mâna lui Nergal a fost şi ea uitată de oameni. Trei mii de ani a dormit somnul uitării, dar când noile regate Koth şi Ophir au luat fiinţă şi s-au desprins din negura începuturilor, talismanul a fost găsit din nou. Puternicii regi-vrăjitori ai întunecatului ţinut Acheron i-au dezvăluit tainele, iar când neînfricaţii hiborieni au strivit acel imperiu sub călcâie, talismanul a pornit către misterioasa Stygie, unde preoţii dornici de jertfe de sânge i-au închinat ritualuri crunte, despre care nici măcar nu îndrăznesc să grăiesc. Apoi iar a fost dat uitării, odată cu moartea unui temut vrăjitor, cu care a fost îngropat, rămânând în măruntaiele pământului alte sute de ani... Dar iată că în zilele noastre, jefuitorii de morminte au scos iar la lumină Mâna lui Nergal şi astfel a ajuns la hanul Munthassem. Ispita puterii nesfârşite, prin care ne ţine pe toţi robi, l-a înjosit şi pe el, ca pe atâţia alţii, care

au căzut pradă blestemului străvechi. Iar eu, cimerianule, mă tem grozav pentru soarta lumii întregi, căci acum Mâna Duhurilor Necurate se trezeşte la viaţă, iar făpturile întunericului vor pune din nou deplină stăpânire pe pământ...

Vocea lui Atalis se stinse într-o şoaptă îndurerată, iar Conan mormăi ceva nedesluşit, simţind cum îl cuprind fiori de teamă..

— Păi... Pe Crom, omule, ce-am eu de-a face cu toate astea? rosti el, posac.

— Numai tu poţi nimici puterea ce-l ţine pe han sub blestem!

Ochii pătrunzători ai barbarului se măriră de uimire.

— Cum?

— Eşti singurul care are talismanul binelui, ce poate înfrunta Mâna lui Nergal!

— Eu? Eşti nebun de-a binelea! Eu n-am nimic de-a face cu aiurelile astea de amulete şi alte flecuşteţe fermecate!

Atalis înălţă o mână, potolindu-l.

— N-ai găsit tu un obiect ciudat, aurit, înainte de bătălie? întrebă el domol.

Conan sări ca ars.

— Ba ... ba da... Am găsit la... la Bahari, ieri seară, când am făcut popas...

Băgă mâna în punga de piele şi scoase piatra şlefuită, lucitoare. Filosoful şi prinţul se uitau pieriţi la ea, ţinându-şi răsuflarea.

— Inima lui Tammuz! exclamă Atalis. Da, într-adevăr, acesta-i talismanul ce se poate măsura cu puterea Mâinii lui Nergal.

Talismanul semăna cu o inimă şi era cam cât un pumn de copil, lucrat în chihlimbar auriu sau poate în jad galben, foarte rar. De-acolo, din palma cimerianului, răspândea luciri înviorătoare şi Conan îşi aduse aminte, înfiorat, cum căldura dătătoare de viaţă îl scăpase pe ei de răceala atingerii umbrei-liliac.

— Haide, Conan! O să te însoţim şi noi. De-aici, din odaia mea, porneşte un tunel subteran, care duce până în iatacul hanului... da, este o trecătoare tainică, precum cea prin care te-a adus aici Hildico, sclava mea. Iar tu, având drept armă şi scut Inima lui Tammuz, îl poţi ucide pe hanul Munthassem sau poţi nimici Mâna lui Nergal. Nu-i nici o primejdie acum, pentru că el e cufundat în somn adânc, vrăjit, ca întotdeauna când trebuie să

cheme Umbrele lui Nergal, aşa cum a făcut şi ieri-seară, când a înfrânt armata turaniană a regelui Yildiz. Haide!

Barbarul se întoarse la masa încărcată cu bunătăţi şi sorbi ultimele picături de vin. Apoi, ridicând din umeri cu resemnare, se rugă în şoaptă zeului Crom şi îl urmă pe Atalis şi pe prinţul cel uscăţiv, care o porniră printr-un tunel ascuns în dosul unei draperii de catifea.

În câteva clipe, încăperea rămase pustie şi tăcută, precum un mormânt. Singurul semn de viaţă părea că vine din adâncurile cristalului verde, tăiat într-o mulţime de feţe. Iar în apele sale se putea zări chipul micşorat al hanului Munthassem, cufundat într-un somn adânc, în uriaşa sală a tronului.

6. INIMA LUI TAMMUZ

Mergeau mai departe prin tunelul ce părea că nu are capăt. Din tavanul săpat în stâncă picura apă, iar din loc în loc, ochii roşii, fosforescenţi, ai şobolanilor, se ridicau spre ei. După o clipă de zăbavă, rozătoarele fugeau chiţăind speriate de oamenii care le tulburaseră tihna.

Atalis o luă înainte, pipăind pereţii umezi, cu mâna lui cea teafără.

— Nu te-aş fi împovărat cu o asemenea însărcinare, tânărul meu prieten, rosti el cu voce scăzută. Dar Inima lui Tammuz se află în mâinile tale şi – presimt eu asta – trebuie să fie vreun motiv tainic pentru care te-a ales talismanul, să-i fii purtător. Există o apropiere între Puterea întunericului, pe care noi o numim „Nergal" şi Puterea Luminii, căreia îi zicem „Tammuz". Inima s-a trezit la viaţă şi, prin cine ştie ce legătură care scapă îngustei noastre minţi omeneşti, a voit să fie găsită, pentru că şi Mâna ieşise la iveală, să-şi ţească păienjenişul de vrăji necurate. De-aceea te-am chemat... Ssssst! De-acum am ajuns chiar sub palat! Mai avem puţin...

Porni iar înainte, bâjbâind cu mâna lui subţire peste piatra colţuroasă care închidea pasajul subteran. Un perete de stâncă se dădu în lături, neauzit. Şi dintr-odată năvăli lumina asupra lor.

Se aflau în pragul unei săli cuprinzătoare, pe jumătate cufundată în întuneric, al cărei tavan înalt, boltit, se pierdea în beznă. În mijlocul încăperii fără alte podoabe decât şirurile de coloane înalte, groase, pe un piedestal, se afla un tron de marmură neagră, pe care şedea... hanul Munthassem.

Era un bărbat între două vârste, însă slab şi trecut. Pielea lui albă ca varul, cadaverică, era plină de cute adânci, iar împrejurul ochilor avea cearcăne mari. Răstignit pe tron, ţinea în mâinile încrucişate pe piept un fel de baghetă de fildeş, ce semăna cu un sceptru. Capătul acestuia era lucrat în formă de mână, cu gheare lungi, ce ţineau un cristal cu ape tulburi, care

răspândea luciri ciudate împrejur. Lângă tron, dintr-un vas de ceramică, se ridica un fuior de fum aromat: era praf de lotus adormitor, care îi dădea putere hanului să lase în voie umbrele lui Nergal. Atalis îl trase pe Conan de braţ.

— Vezi... încă doarme! Inima o să te apere. Ia Mâna lui Nergal şi toată puterea lui vrăjitorească va pieri!

Conan murmură ceva în semn de încuviinţare şi o porni într-acolo, cu sabia pregătită. Era însă ceva ce lui nu-i suna prea bine. Parcă totul ar fi mers prea uşor...

— Ei, prieteni... Vă aşteptam!

Munthassem le zâmbi celor care încremeniseră de groază. Vocea lui era foarte calmă, dar în ochi îi fulgera o mânie cumplită. Ridică sceptrul de fildeş şi făcu un semn...

Razele ţâşniră într-o clipă şi îndată filosoful urlă de durere. Tot trupul lui tresaltă, cuprins de agonie. Căzu pe lespezile de marmură, zvârcolindu-se.

— Crom!

Prinţul înşfăcă degrabă spada, dar Mâna lui Nergal îl opri. Ochii îi orbiră pe loc şi sudori reci începură să-i curgă şiroaie pe fruntea palidă. Than strigă de durere, prinzându-şi capul în palme, de parcă o suferinţă nespusă îi sfârteca creierul.

— Iar acum, tu, tinere barbar!

Conan se repezi înainte, iute precum o panteră ce se năpusteşte asupra prăzii. Înainte ca hanul Munthassem să se poată clinti din loc, el era deja pe prima treaptă a podiumului. Sabia lui luci prin aer, se poticni, apoi căzu pe pardoseală, din mâinile lipsite de vlagă. Un val de răceală îl amorţise. Părea că suflarea de gheaţă vine dinspre sceptrul de fildeş. Cimerianul începu să respire cu greu.

Ochii de jar ai hanului îi întâlniră privirea. Chipul uscăţiv, cadaveric, se strâmbă într-un râs batjocoritor.

— Inima apără, este-adevărat, dar... numai pe acela care ştie cum să-i trezească puterea magică! hohoti Munthassem, plin de o bucurie diavolească, în vreme ce barbarul încerca să îşi adune toate puterile, să-şi poată mişca picioarele ca de plumb.

Conan strânse din dinţi, înverşunându-se din răsputeri să învingă acea răceală nefirească şi lumina tulbure, ce pornea din cristalul întunecat şi care punea stăpânire pe minţile lui. Vlaga îi pierea din trup, precum seva dintr-o viţă retezată. Căzu în genunchi, apoi se prăbuşi de pe scările tronului. Nu mai vedea

nimic în faţa ochilor, decât un punct luminos, pierdut într-o beznă de nepătruns... Ultima licărire de voinţă i se stinse dintr-odată, precum flacăra unei lumânări în mijlocul furtunii. Nu mai avea nici o scăpare, oricât ar fi luptat el, cu tot trupul şi sufletul lui puternic şi nestăpânit...

7. INIMA ŞI MÂNA

Se auzi un ţipăt de femeie. Munthassem tresări, surprins. Pentru câteva clipe, uită de Conan, razele ucigaşe îşi părăsiră ţinta, iar în momentul acela, o fată zveltă, goală, cu ochi negri, scăpărători şi o cascadă de păr cârlionţat, negru, se arătă de după o coloană de marmură. Străbătu în goană sala, ca o părere, şi ajunse degrabă lângă cimerianul căzut, fără vlagă.

Cu ochii orbiţi de lumina ucigaşă, Conan încercă să îi desluşească chipul. Hildico!?

Iute ca gândul, fata îngenunche lângă el. Vârî mâna subţire şi albă în punga de piele şi scoase imediat *Inima lui Tammuz.* Sări apoi iar în picioare şi aruncă talismanul drept spre han.

Cristalul cu ape limpezi îl izbi pe Munthassem chiar în mijlocul frunţii, cu un pocnet sec. Cu ochii duşi în fundul capului, acesta căzu între pernele de mătase de pe tronul din marmură neagră. *Mâna lui Nergal* alunecă dintre degetele sleite de puteri şi zornăi pe treapta piedestalului.

Când talismanul scăpă din strânsoarea hanului, blestemul ce-i chinuise pe Atalis şi pe prinţul Than se destrămă. Acum, deşi palizi, înspăimântaţi şi obosiţi, erau teferi. Iar Conan îşi recăpătă forţele. Ocărând mânios, sări în picioare. O prinse pe Hildico pe după umerii ei rotunzi şi o dădu în lături, să o apere, în vreme ce, cu cealaltă mână, îşi înşfacă sabia căzută pe pardoseala de marmură. Clocotind de furie, era gata de luptă.

Dar deodată se opri, nevenind să-şi creadă ochilor. De o parte şi de alta a vrăjitorului mort stăteau cele două talismane şi fiecare era împrejmuit de o aureolă stranie, ce parcă dezlănţuia o forţă necunoscută, uriaşă.

Mâna lui Nergal era împresurată de o lumină tulbure, tot mai puternică – un sclipăt diavolesc, de abanos lăcuit. Însuşi Spiritul Necurat al Adâncului se întrupase acolo, iar o răceală de moarte se împrăştia împrejur. Odată cu mărirea acelei ciudate lumini, flacăra torţelor pălea văzând cu ochii. Iar puterea întunecată creştea, creştea tot mai mult, precum tentaculele întunericului.

Însă un nimb auriu, strălucitor, apăra *Inima lui Tammuz* şi se ridică, alcătuind un nor chihlimbariu, orbitor. Parcă dintr-o mie de izvoare se răspândea o căldură binefăcătoare, împotrivindu-se răcelii de moarte, iar raze aurii, dătătoare de viaţă, întretăiau negura ce împrejmuia *Mâna lui Nergal.*

Cele două forţe cosmice se întâlniră şi începură lupta. În faţa acelei bătălii a zeilor, Conan se retrase cu paşi mari, alăturându-se însoţitorilor lui, ce priveau, încremeniţi de spaimă. Rămase lângă ei, uitându-se îngrozit la acea înfruntare nemaivăzută. Hildico, despuiată de veşminte, tremura de frică şi de frig, cuibărindu-se la pieptul lui vânjos.

— Dar cum ai ajuns aici, codano? o întrebă el.

Ea încercă să zâmbească, privindu-l cu ochi mari, înspăimântaţi.

— M-am trezit şi m-am dus în iatacul stăpânului, unde n-am găsit pe nimeni. Dar în cristalul atotvăzător v-am zărit intrând în sala tronului şi apoi când s-a trezit hanul din somn şi v-a înfruntat... Eu... eu v-am urmărit... şi găsindu-vă pe toţi în puterea lui, mi-am pus toate speranţele în *Inimă...*

— Mare noroc pentru noi toţi c-ai făcut aşa! încuviinţă Conan, încruntat.

Atalis îl prinse de braţ.

— Uită-te!

Din aura ce împrejmuia *Inima lui Tammuz se* întrupase un uriaş, a cărui faţă nu era decât o pată de lumină orbitoare. Avea trupul de om, însă gigantic, precum coloşii de piatră, sculptaţi în piscurile munţilor din regatul Şem, în străvechime, de meşteri necunoscuţi.

Din negura ce împresura *Mâna lui Nergal,* de asemenea, luase fiinţă un uriaş întunecat, parcă lucrat din abanos, cu corpul diform, mătăhălos, ce semăna mai degrabă a maimuţă decât a om. Capul hidos, de fiară, avea ochi mijiţi, verzi ca smaraldul, ce aruncau flăcări ucigătoare.

Cele două forţe se izbiră cu un tunet asurzitor, de parcă s-ar fi ciocnit două astre. Pereţii din apropiere se cutremurară. Se părea că o voce din vechime le spunea celor patru oamenii că acele puteri titanice se luptau şi se căutau dintotdeauna. Parcă aerul devenise greu de respirat. Şiruri lungi de scântei sfârâiau prin văzduh şi ţâşneau întruna, când zeul aurit şi cel de negură se loveau.

Săgeţi orbitoare sfâşiau când un trup, când pe celălalt, gheare de lumină spintecară întunericul. Pentru câteva clipe, încleştarea lui Nergal slăbi, iar uriaşul cel întunecat se mai micşoră, dar asta numai pentru câteva clipe. Urmă apoi încă un bubuit ce zgudui pământul, iar umbra aducătoare de moarte se topi în îmbrăţişarea luminii. Apoi totul pieri ca prin farmec. Doar pentru câteva momente, zeul binelui rămase acolo, pe piedestal, arzând ca un rug funerar, după care... dispăru şi el, ca prin farmec.

În marea sală a tronului domnea iarăşi liniştea. În locul tronului acum spulberat nu se mai zărea nici unul din talismane. Parcă pieriseră cu totul... dacă nu cumva se micşoraseră într-atât, încât nu se mai puteau vedea cu ochiul liber. Sau dacă nu cumva se mutaseră într-alt loc îndepărtat, ca să se odihnească până la următoarea trezire a puterilor pe care le închideau în ele. Nimeni nu avea de unde să ştie.

Cât despre cadavrul hanului Munthassem... Nu mai rămăsese nimic din el decât o mână de cenuşă.

— *Inima* este întotdeauna mai puternică decât *Mâna,* rosti Atalis rar, spărgând tăcerea mormântală.

* * *

Conan apucă hăţurile cu mâna lui puternică, fermă. Animalul tremura de nerăbdare, izbind cu copitele în pietrele drumului. Barbarul zâmbi, căci iapa cea neagră avea sânge la fel de năvalnic ca şi el. O mantie de mătase purpurie îi flutura pe umerii largi, iar cămaşa din zale de fier argintat lucea în lumina dimineţii.

— Chiar eşti hotărât să ne părăseşti, Conan? întrebă prinţul Than, căruia i se potriveau de minune strălucitoarele veşminte de han al cetăţii Yaralet.

— Da! Slujba de căpetenie a străjilor hanului este prea plicticoasă pentru mine. Eu abia aştept să mă arunc în noul război pe care regele Yildiz îl porneşte împotriva triburilor din munţi. Numai după o săptămână de trândăveală, m-am săturat până peste cap de linişte şi pace! Aşa că, rămâneţi cu bine, Than şi Atalis!

Smuci de frâie, întorcând iapa cea neagră pe loc, apoi se îndreptă spre poartă, în vreme ce clarvăzătorul şi prinţul îl priveau cu prietenie.

— Ciudat că un mercenar, cum este Conan, ia cu el o răsplată mai mică decât i s-ar cuveni, îşi dădu Than cu părerea. Eu unul i-am oferit un sipet plin cu aur, de ajuns să aibă de cheltuit o viaţă întreagă, iar el n-a vrut să ia decât o punguliţă, calul pe care l-a găsit pe câmpul de bătălie, armele şi veşmintele de pe el. Mi-a zis că prea mult aur n-ar face decât să-l abată din drum.

Atalis ridică din umeri, nedumerit, apoi zâmbi, arătând spre capătul curţii. O brythuniană zveltă, cu păr lung, negru, numai zulufi, apăru în pragul unei uşi. Se apropie de Conan, care opri iapa în loc, se aplecă şi vorbi ceva cu codana. Schimbară numai câteva cuvinte, apoi el o apucă pe după mijlocul subţirel şi o ridică în şa, înaintea lui. Fata se aşeză cu picioarele atârnând pe o parte, cu mâinile agăţate de gâtul cimerianului şi cu chipul cuibărit la pieptul lui puternic. Barbarul se mai întoarse o dată, făcu un semn de bun rămas, cu mâna lui arsă de soare, le zâmbi şi o pomi în galop, cu fată cu tot.

Atalis chicoti, încântat.

— Ei, vezi, unii luptă pentru alte bucurii, nu neapărat pentru aur, îi zise prinţului.

CETATEA CRANIILOR

Conan a rămas în armata turaniană timp de doi ani. A devenit călăreţ şi arcaş neîntrecut şi a străbătut deşerturi întinse, munţi înalţi şi junglele hyrkaniene, până la graniţele cu regatul Chitai. Într-o astfel de expediţie, ajunge în vestitul ţinut Meru, o zonă destul de puţin cunoscută, ce se învecina cu Vendhya la sud, cu Hyrkania la nord şi la vest, şi cu Chitai la est.

1. ZĂPADA PURPURIE

O hoardă de războinici mărunţi, negricioşi, ce urlau ca lupii la lună, se abătu asupra trupei turaniene, năvălind dinspre poalele Muntelui Talakma, unde dealurile se pierdeau treptat în stepele necuprinse, aride, ale Hyrkaniei. Atacară pe la asfinţit. Spre apus, orizontul era tivit cu purpură, iar spre sud, soarele acum coborât în spatele piscurilor, arunca reflexe roşietice asupra zăpezilor de pe crestele cele mai înalte.

De cincisprezece zile încheiate, escorta turaniană mărşăluia prin câmp deschis. Trecuse prin apele îngheţate ale râului Zaporoska, aventurându-se tot mai departe, spre est; către ţinuturile necălcate de picior de om. Şi, ca din senin, începuse atacul.

Conan îl sprijini pe Hormaz, căpetenia, ce tocmai aluneca din şa, cu gâtul străpuns de o săgeată cu pană neagră la capăt. Lăsă apoi mortul pe pământ şi, ocărând cumplit pe limba lui, cimerianul scoase din teacă sabia cu lamă lată şi se pregăti să întâmpine ceata de sălbatici. Aproape o lună de zile străbătuse câmpiile prăfoase ale Hyrkaniei. Plictiseala începuse să nu-i dea pace, iar sufletul lui de barbar tânjea după o luptă straşnică, să se mai dezmorţească puţin.

Tăişul sabiei lui izbi cu atâta furie iataganul primului călăreţ duşman, încât îl reteză chiar de lângă mâner. Rânjind ca un tigru ce sare asupra prăzii, Conan lovi dintr-o parte cu lama, despicând pântecele războinicului cu picioare strâmbe. Răcnind precum un osândit la pedeapsa veşnică, în fondul infernului, vrăjmaşul căzu încovrigat într-o baltă de sânge ce îmbibă zăpada imaculată.

Conan se întoarse iute în şa, ca să pareze o altă sabie, cu scutul. După ce azvârli arma inamicului cât colo, îi împlântă sabia drept între ochii mijiţi, în faţa gălbejită, ce rânjea spre el, apoi privi cum muribundul se năruie într-o masă de carne spintecată.

De-acum, vrăjmaşii atacau cu toate forţele. Erau zeci de războinici scunzi, negricioşi, îmbrăcaţi într-un fel de armuri ciudate, din piele lăcuită şi împodobită cu fir de aur şi nestemate. Se luptau ca nişte fiare. Arcurile zbârnâiau, lăncile ţâşneau de pretutindeni, iar spadele se răsuceau prin văzduh şi se încrucişau, cu un zăngănit asurzitor.

În mijlocul unui pâlc de duşmani, Conan îl zări pe prietenul lui, Juma, un negru uriaş, din Kuş, al cărui cal căzuse străpuns de săgeţi, încă din primele momente ale atacului. Kuşitul îşi pierduse şi căciula de blană, iar cercelul de aur, ce-i atârna la o ureche, sclipea în lumina palidă a apusului, însă negrul rămăsese pe loc cu temuta lui lance în mână. Iar cu aceasta, străpunsese trei duşmani, smulgându-i din şa unul după altul.

În spatele lui Juma, în fruntea trupelor de elită ale regelui Yildiz, căpetenia escortei, prinţul Ardaşir, cu glasul lui tunător, dădea ordine oştenilor, iar el începu să stea de strajă, dând roată litierei în care se afla fiica regelui Yildiz, Zosara. Trupele turaniene o însoţeau pe prinţesa care se îndrepta spre Marele Han al nomazilor din Kuigar, viitorul ei mire.

Pe când Conan îl privea, prinţul Ardaşir duse repede mâna la piept, peste haina de blană. Parcă ajutată de o vrajă, o săgeată neagră străpunsese într-o clipă pieptarul lui ţintuit cu nestemate. Prinţul scoase un geamăt înăbuşit, apoi, încremenit ca o statuie, se prăbuşi din şa, iar coiful lui încrustat cu pietre scumpe se rostogoli prin zăpada însângerată.

După aceea însă, cimerianul nu mai văzu nimic în faţa ochilor, decât hoarda de războinici mărunţi, ce se năpusteau urlând asupra lui. Cu toate că nu era decât de nouăsprezece ani,

Conan măsura aproape doi metri. Pe lângă el, duşmanii păreau nişte pitici. Aşa cum îl impresurau, răcnind, semănau cu o haită de câini ce încearcă să încolţească un tigru imperial.

Valurile de luptători se mişcau întruna, când în susul, când în josul colinei, ca o perdea de frunze moarte, duse de vântul toamnei. Din loc în loc, războinicii rămaşi fără cai, luptau corp la corp. Trupuri de oameni şi cai ucişi zăceau laolaltă în mocirlă şi în zăpada răscolită.

Barbarul, clocotind de mânie, lovea cu sabia în toate părţile. Ar fi preferat el să mânuiască o sabie cu tăiş subţire, cum se făceau prin părţile de miazănoapte, căci cu acelea era mai obişnuit. Dar, oricum, chiar din primele clipe ale bătăliei, făcuse prăpăd printre duşmani. În mâna lui iscusită, lama lucitoare parcă se prefăcea într-un snop de raze ce semănau moartea împrejur, atât de repede izbea în stânga şi-n dreapta. Nouă războinici mărunţi, în portul lor de piele, cu tot felul de podoabe, se repeziră asupra lui, dar căzură unul după altul, descăpăţânaţi sau cu măruntaiele scoase, prăvălindu-se de pe caii lor pricăjiţi. În timp ce se lupta, tânărul cimerian slobozea din când în când strigătul de luptă al tribului său. Însă curând îşi dădu seama că avea nevoie de fiece strop de vlagă, pentru că lupta se înteţea văzând cu ochii, aşa că tăcu, izbind mai departe în stânga şi-n dreapta.

Cu numai şapte luni înainte, Conan fusese singurul care scăpase din sângeroasa bătălie pornită de regele Yildiz împotriva războinicului han Munthassem. Întorcându-se apoi în falnicul oraş Aghrapur, capitala Turanului, cimerianul primise drept răsplată un loc de cinste în garda de onoare a regelui. La început, fusese nevoit să îndure zeflemeaua celorlalţi oşteni, din pricină că era nedeprins cu călăria şi neîndemânatic la tragerea cu arcul. Dar curând le cam pierise lor cheful de glume proaste, când vreo câţiva simţiră pe pielea lor că era mai bine să se ferească de pumnul straşnic al barbarului. Numai după câteva săptămâni de trudă, acesta a deprins meşteşugul călăritului şi al tragerii cu arcul.

Însă acum, Conan deja se întreba dacă acea însărcinare fusese cu adevărat o răsplată pentru el. Apărătoarea uşoară, de piele, de pe braţul lui stâng, era numai fâşii, aşa că o aruncă. O săgeată se înfipse în crupa calului. Cu un nechezat de durere, animalul lăsă capul în jos, apoi sări în două picioare. Conan căzu

de-a berbeleacul. Armăsarul o luă la goană şi se pierdu în depărtare.

Lovit şi ameţit de izbitură, cimerianul se ridică şi se luptă mai departe. Spadele duşmanilor îi zdrenţuiră mantia şi îi ştirbiră adânc cămaşa de zale. Apoi spintecară şi vesta din piele, de dedesubt, până ce o mulţime de tăieturi însângerară trupul barbarului.

Dar el se bătea mai departe, cu dinţii încleştaţi într-un rânjet neomenesc, fulgerând în toate părţile, cu ochii lui albaştri, tăioşi. Unul câte unul, turanienii erau ucişi, până ce, din toată garda, nu mai rămase decât el şi negrul Juma, luptând spate în spate. Kuşitul răcnea ca o panteră, lovind mai departe cu ciotul rămas din lancea lui frântă.

Apoi, Conan se cutremură de furie neputincioasă, când o toporişca îl izbi în cap, dintr-o parte, pătrunzând prin coiful înalt şi înfigându-i metalul în tâmplă. I se înmuiară genunchii şi căzu. Ultimul lucru pe care l-a mai ţinut minte a fost strigătul disperat al prinţesei, pe care războinicii mărunţi şi schimonosiţi o smulseseră din palanchinul ei acoperit şi o târau prin zăpada îmbibată de sânge. După care barbarul se prăbuşi, fără să mai ştie nimic.

2. CUPA ZEILOR

Parcă o sută de diavoli împieliţaţi izbeau cu barosuri înroşite în foc, zdrobindu-i capul, i se părea lui Conan, iar la fiecare izbitură, acesta tresărea, ca o nicovală. Încet-încet, cimerianul îşi reveni în simţiri şi se trezi aruncat pe umărul puternic al lui Juma, care îşi dezveli dinţii albi într-un zâmbet mulţumit, când îl văzu dezmeticindu-se. Îl ajută să se ridice. Chiar dacă avea impresia că-i crapă capul de durere, Conan îşi dădu seama că era destul de întremat ca să poată merge singur. Neştiind unde este, se uită împrejur.

Numai el, Juma şi prinţesa Zosara mai trăiau. Toţi ceilalţi – chiar şi slujnica prinţesei, ucisă de o săgeată – erau de-acum hrană pentru lupii stepei hyrkaniene. Se aflau pe o pantă nordică a munţilor Talakma, la vreo câţiva kilometri depărtare de locul bătăliei. Războinicii mici şi îndesaţi, îmbrăcaţi în veşminte din piele lăcuită, mulţi cu răni oblojite în feşe, îi împresurau din toate părţile. Conan observă că mâinile şi picioarele îi erau prinse în cătuşe grele, de fier, iar cătuşele erau legate cu lanţuri groase. Şi prinţesa Zosara, rămasă doar într-o tunică şi şalvari de mătase, era înlănţuită. Numai că lanţurile şi cătuşele ei erau mult mai uşoare şi păreau tăcute din argint masiv.

Juma era pus şi el în fiare grele şi cei ce îi făcuseră prizonieri, nu îl scăpau din ochi. Se înghesuiau împrejurul kuşitului, pipăindu-i pielea şi uitându-se apoi la degetele lor, să vadă dacă nu cumva se ia culoarea neagră. Unul chiar înmuie o bucată de pânză în zăpadă şi apoi îl frecă pe Juma pe dosul mâinii. Negrul îşi arătă dinţii, amuzat, şi chicoti.

— Cred că n-au văzut în viaţa lor unul ca mine, îi zise el lui Conan.

Căpetenia învingătorilor dădu un ordin, cu voce răstită. Imediat, toţi săriră în şa. Prinţesa a fost şi ea nevoită să urce în litiera ei purtată de cai. Însă lui Conan şi lui Juma, căpetenia le zise într-o hyrkaniană stricată:

— Voi doi! Mergi jos!

Şi o porniră pe jos, îmboldiţi din spate de suliţele azwerilor, căci aşa îşi spuneau cei care îi prinseseră. Palanchinul prinţesei se hurduca dus de doi armăsari, în mijlocul cetei de războinici. Conan observă că totuşi căpetenia azwerilor o trata pe Zosara cu respect. Se părea că fata nu fusese vătămată deloc. Şi, după toate aparenţele, căpetenia nici nu le purta pică lui Conan şi lui Juma pentru prăpădul ce-l făcuseră printre războinicii săi.

— Voi foarte luptător grozav de bun! rosti el, zâmbind admirativ.

Pe de altă parte însă, nici nu le dădu vreo ocazie să evadeze sau să încetinească mersul trupei sale, lăsându-i să se odihnească prea mult. Îi obligă să meargă în marş forţat, dinainte de răsăritul zorilor şi până după apus, iar când se opreau să-şi mai tragă sufletul, totdeauna se afla lângă ei un oştean înarmat. Conan se resemnă deocamdată şi se hotărî să aştepte până ce avea să i se ofere prilejul de a scăpa.

Două zile întregi urmară un drum şerpuit, chiar prin inima munţilor. Străbătură trecători în care se afundau în zăpadă până la brâu, căci neaua încă nu se topise. Acolo, pe creastă, aerul era rece, iar viscolele puternice îi pătrundeau până la os, umplându-i de valuri de zăpadă îngheţată, căci veşmintele lor erau numai zdrenţe.

Juma clănţănea din dinţi, suferind cumplit de frig. Lui îi era mult mai greu să îndure frigul, spre deosebire de Conan, care crescuse în ţinuturile reci ale nordului.

Ajunseră în sfârşit pe versanţii sudici ai lanţului muntos Talakma, fiind martori unei privelişti minunate: în faţa lor se afla o vale înverzită, care cobora pe o pantă lină şi se pierdea în zare. Parcă ar fi stat pe buza unui talger uriaş, cu marginile drepte. Sub ei, norişori răsfiraţi pluteau deasupra junglei dese, care se întindea pe kilometri întregi. Iar în mijlocul acelei insule de verdeaţă se zărea o apă întinsă, oglindind cerul limpede, azuriu.

Dincolo de nesfârşitul lac, jungla continua până pierea în depărtare, în linia de purpură a orizontului. Iar peste acea dungă sângerie, ţâşnind parcă drept spre înaltul albastru, se înălţau piscurile ascuţite ale munţilor Himelias, pe sute şi sute de kilometri spre sud. Crestele înalte parcă ar fi întregit marginea

acelui talger, încercuit de masivul Talakma în partea de nord, şi de Himelias spre sud.

Conan se adresă mai-marelui azwerilor:

— Ce vale-i asta?

— Meru, răspunse cel întrebat. I se spune Cupa Zeilor.

— Şi noi mergem acolo?

— Aha. Voi merge la mare oraş, Shamballah.

— Iar dup-aia?

— Asta de la *rimpoche* – zeu-rege se hotărăşte la voi.

— Cine-i ăsta?

— Jalung Thongpa, Spaima Muritorilor şi Umbra Din Ceruri. Voi la el acolo merge acum, câine cu piele alb. Nu vreme avem de vorbit.

Conan mormăi o sudalmă, când vârful unei suliţe îl îndemnă să pornească mai departe, jurându-şi în sinea lui ca într-o bună zi să-i arate el acelui zeu-rege ce înseamnă spaima, cu adevărat. Se întrebă dacă zeitatea lui era de ajuns să stea împotriva tăişului sabiei sale... Dar, oricum, un astfel de moment fericit rămânea încă pe seama viitorului.

Începură să coboare spre fundul văii. Aerul se încălzea treptat, iar vegetaţia devenea tot mai abundentă. Spre sfârşitul zilei se străduiau să străbată o porţiune de junglă, ai cărei copaci deşi îşi bolteau pe deasupra drumului frunzişul umbros, înviorat pe alocuri de mănunchiuri de flori în toate nuanţele. Păsări multicolore cântau pretutindeni. Maimuţele ţopăiau de colo-colo printre ramuri. Insectele bâzâiau întruna şi pişcau îngrozitor. Şerpi şi şopârle se târau spre adăpost, de pe poteca pe care o urmau trupele.

Era prima dată când Conan vedea pădurea tropicală şi nu îi plăcea defel. Gâzele îl sâcâiau tot timpul, iar sudoarea curgea şiroaie de pe el. În schimb, Juma zâmbea mulţumit, dezmorţin-du-şi trupul şi trăgea adânc aer în piept.

— E că în ţara mea, pe-aici, zise el.

Barbarul rămăsese mut de uimire şi de o oarecare spaimă, în faţa peisajului uimitor, oferit de jungla de un verde scânteietor şi de mlaştinile peste care se înălţau întruna fuioare de aburi. Aproape că-i venea să creadă că, într-adevăr, acea întinsă vale Meru era dintotdeauna ţinutul zeilor. Cimerianul nu mai văzuse niciodată copaci atât de înalţi precum cycazii şi uriaşele conifere, ce păreau că se ridică până în ceruri. Se

întrebă oare cum o asemenea junglă poate fi împresurată de munţi acoperiţi de zăpezi veşnice?

Un tigru imens trecu poteca la numai câţiva metri prin faţa lor. Animalul avea trei metri lungime şi îşi arăta colţii lungi şi ascuţiţi precum pumnalele. Din litiera ei, prinţesa Zosara scoase un ţipăt de groază. Printre azweri se iscă rumoare şi îşi pregătiră armele. Dar tigrul, parcă pricepând că erau prea mulţi ca să îi atace, pieri în junglă, la fel de neauzit precum venise.

Puţin mai târziu, pământul păru că se cutremură sub paşi grei. Cu un grohăit răsunător, un rinocer uriaş ţâşni dintr-un desiş de rododendroni, traversând în goană drumeagul. Cenuşiu şi gras, părea un porc grozav de mare, numai că pielea îi era brăzdată de cute. Din botul bont, pornea în sus un corn încovoiat. Animalul se opri, uitându-se cu ochi nătângi la cei ce tulburau liniştea pădurii. Apoi, grohăind din nou, se repezi din nou în tufişurile dese.

— Ăsta-i Nas Încornorat, îl lămuri Juma pe prietenul lui. Avem şi noi dintr-ăştia, în Kuş.

Jungla se sfârşi. Urmau ţărmurile marelui lac pe care Conan îl zărise de pe munte. Pentru câtăva vreme, drumeagul se ţinu pe lângă malul acelei ape necunoscute, pe care azwerii o numeau *Sumeru Tso.* În fine, dincolo de un golf, se văzură zidurile, turlele şi turnurile din piatră roşie ale unei cetăţi ridicate în mijlocul unui câmp înverzit, înconjurat de junglă şi de apă.

— Shamballah! strigă căpetenia azwerilor.

Toţi ca unul, războinicii descălecară, îngenunchează şi îşi lipiră frunţile de pământ, în vreme ce Conan şi Juma schimbau priviri nedumerite.

— Aici trăiesc zeii! le explică atunci căpetenia. Acum repede mergi voi! Dacă târziu ajungem noi pentru pricină de la voi, de viu vă jupoi. Grăbiţi-vă!

3. CETATEA CRANIILOR

Porţile oraşului erau turnate în bronz, acum coclit de trecerea anilor, şi închipuiau o uriaşă tigvă de om, cu coarne mari. În locul unde trebuiau să se afle ochii, erau ferestre zăbrelite, iar dedesubtul lor se vedea un grilaj ce părea o gură cu dinţi rânjiţi. Căpetenia războinicilor azweri suflă într-o mică trâmbiţă de bronz, iar grilajul se ridică. Intrară în oraş.

În cetate, toate clădirile erau construite şi împodobite cu sculpturi din piatră trandafirie. Casele erau ciudat durate, pretutindeni se vedeau sculpturi şi fresce cu demoni, monştri şi nenumăraţi zei luptându-se. Chipurile imense, de piatră roşiatică, păreau că privesc cu ochi arzători, de pe brâurile turnurilor, care se răsuceau în spirală, până se pierdeau în nori.

Peste tot unde se uita, Conan vedea sculptate cranii umane. Erau aşezate deasupra intrărilor. Atârnau pe lanţuri de aur la gâtul meruvienilor, al căror singur veşmânt, şi pentru femei, şi pentru copii, era o fustă scurtă. Aceleaşi ţeste erau gravate pe scuturile străjerilor de la poartă şi în partea din faţă a coifurilor de bronz.

Ceata de războinici străbătu străzile largi, bine întocmite, ale nemaivăzutului oraş. Meruvienii se opreau din drum, aruncând priviri scurte, nepăsătoare, spre cei doi prizonieri şi către litiera prinţesei. Printre rândurile de locuitori despuiaţi, precum nişte umbre purpurii, treceau preoţii raşi în cap, îmbrăcaţi în veşminte largi, roşii ca sângele, ce le acopereau trupul de la gât până la tălpi.

Printre pâlcurile de copaci, împodobiţi cu flori stacojii, azurii sau aurii, se înălţa, ameninţător, palatul regelui-zeu. Părea mai degrabă un turn imens, conic. Era clădit în întregime din piatră roşie, iar turla urca în spirală, precum cochilia unui melc imens. Pe fiecare bloc de piatră era sculptat un craniu uman. Iar palatul în sine dădea impresia că este o turlă construită din ţestele morţilor. Zosara îşi stăpâni cu greu tremurul trupului, la

vederea unei asemenea privelişti sumbre, ba chiar şi Conan scrâşni din dinţi, înfiorat.

Intrară pe o poartă tăiată în formă de tigvă, apoi străbătură coridoare lungi, cu pereţi groşi şi încăperi uriaşe, până ajunseră în sala tronului. Azwerii, murdari şi plini de praful drumului, rămaseră în fundul sălii, în vreme ce doi străjeri îmbrăcaţi în straie scumpe, înarmaţi cu halebarde măiestrit lucrate, îi luară de braţ pe cei trei prizonieri şi îi duseră în faţa tronului.

Acesta era construit pe un piedestal de marmură neagră şi părea cioplit dintr-un singur bloc de jad verzui, pe care erau încrustate şiruri şi grămezi de cranii, amestecate între ele într-un chip foarte încâlcit. Iar pe acel jilţ al morţii şedea monarhul, trimisul zeilor, cel care îi adusese cu forţa pe captivi în acea lume necunoscută.

Cu toate că nu avea nici un motiv de veselie, Conan nu-şi putu opri un zâmbet batjocoritor. Pentru că *rimpoche* Jalung Thongpa era foarte mic de statură şi gras, cu picioare crăcănate şi subţiri ca nişte vreascuri, care abia ajungeau până la podele. Voluminosul lui pântece era legat cu un brâu ţesut din fir de aur, garnisit cu nestemate ce sclipeau de-ţi luau ochii. Braţele goale, umflate de grăsime, erau strânse în nenumărate brăţări de aur, iar pe degetele puhave străluceau o mulţime de inele.

Capul lui chel, care se bălăngănea deasupra acelui munte de carne, era cumplit de slut, cu guşi una peste alta, buze groase, răsfrânte, şi dinţi încălecaţi, gălbejiţi. Iar pe creştetul pleşuv purta un fel de coif spiralat sau o coroană, probabil, din aur masiv, încrustat cu rubine. Greutatea acelei podoabe părea că îl cocârjează pe stăpânul ei.

În timp ce barbarul îl studia cu atenţie pe regele-zeu, observă că Jalung Thongpa mai era şi pocit, dar într-un chip foarte straniu. Pentru că jumătate din faţa lui nu semăna deloc cu cealaltă. Acea parte era parcă desprinsă de pe oasele fălcii şi se bălăbănea ca o bucată de carne flască, iar ochiul îi era acoperit de albeaţă, în vreme ce ochiul teafăr, mereu cercetător, vădea o inteligenţă diabolică.

Iar acum, ochiul cel nevătămat al lui *rimpoche* era aţintit asupra prinţesei Zosara, ignorându-i pe cei doi luptători uriaşi, care o însoţeau. Alături de tron stătea un bărbat înalt şi uscăţiv, în veşminte purpurii, de preot. Ochii lui verzi, tăioşi, urmăreau

toată scena aceea cu un dispreţ făţiş. Regele-zeu se întoarse spre el şi îi spuse ceva, cu o voce stridentă, piţigăiată. Conan, care învăţase câteva vorbe în limba meruviană, pe drum, de la azweri, pricepu că bărbatul cel înalt era chiar Marele şaman, Tanzong Tengri.

Din alte frânturi de conversaţie, cimerianul pricepu că, prin vrăjitorii, şamanul aflase că prinţesa Zosara se va apropia de regatul lor, în drum spre mirele ei. Drept care, îl înştiinţase pe stăpânul lui. Râvnind la farmecele mlădioasei turaniene, Jalung Thongpa dăduse ordin trupelor de azweri să pornească degrabă, să pună mâna pe fată şi să o aducă în seraiul lui.

Asta era tot ce voia şi Conan să afle. Timp de şapte zile încheiate, de când îl capturaseră, fusese întruna îmbrâncit, împuns cu suliţa şi lovit. Mersese tot drumul pe jos, iar acum ajunsese deja la capătul răbdării.

Doi străjeri şedeau de o parte şi de alta a lui, cu capul plecat în faţa tronului, în semn de nespus respect, neavând ochi decât pentru *rimpoche,* care putea să le dea vreo poruncă în orice moment. Conan cumpăni lanţurile grele de la mâini. Erau prea groase ca să le poată rupe. Încercase el asta încă din prima zi de când căzuse prizonier.

Neauzit, îşi apropie încheieturile, în aşa fel încât lanţul atârna acum înaintea lui. Se întoarse iute pe călcâie şi-l plesni pe paznicul din stânga drept peste faţă, azvârlindu-l câţiva paşi înapoi, cu nasul spart şi faţa plină de sânge.

La prima mişcare neaşteptată a cimerianului, celălalt străjer se întorsese imediat şi îndreptase halebarda spre prizonier. Însă acesta prinse vârful armei cu lanţul şi o smulse din mâinile celuilalt.

O nouă izbitură cu lanţul îl înlătură pe un alt străjer, cu gura zdrobită şi dinţii sfărâmaţi. Dar Conan avea picioarele legate prea strâns, ca să se poată mişca în voie. Însă începu să sară ca o broască spre podiumul de marmură. Din două salturi împiedicate, era deja acolo, strângând lanţul împrejurul gâtului grăsan al piticului rege, care scâncea îngrozit, pe grămada lui de cranii sculptate. De spaimă, ochiul cel teafăr i se rostogolea în orbită, iar faţa i se învineţise sub apăsarea degetului lui Conan, care era cât pe ce să-i strivească omuşorul.

Gărzile şi nobilii se dădură în lături, strigând înfricoşaţi, sau rămaseră încremeniţi de îndrăzneala străinului care cuteza să le ameninţe idolul.

— Unul singur dacă face un pas spre mine, îl sfărâm într-o clipită pe maimuţoiul ăsta umflat! răcni cimerianul.

Dintre toţi meruvienii din încăpere, singurul care nu dădea nici un semn de teamă sau uimire era şamanul. Într-o limbă hyrkaniană desăvârşită, îl întrebă pe războinicul grozav de mâniat:

— Care ţi-e voia, barbarule?

— Să dai drumul fetei şi negrului! Dă-ne cai să plecăm pentru totdeauna din valea asta blestemata. Numai să spui nu sau să încerci să ne tragi pe sfoară, şi-l fac muşuroi pe scârna voastră de rege!

Şamanul încuviinţă din capul lui uscăţiv, ca o tigvă de mort. Ochii lui verzi erau reci ca gheaţa, iar chipul palid părea o mască împietrită, de pergament. Cu un gest poruncitor, ridică bastonul de abanos sculptat.

— Eliberaţi-o pe prinţesa Zosara şi pe prizonierul negru, ordonă el calm.

Slujitori cu chipurile albite de groază se grăbiră să-i îndeplinească porunca. Juma mormăi ceva nedesluşit, frecându-şi încheieturile roase de cătuşe. Alături de el, prinţesa tremura din toate încheieturile. Conan îl împinse pe grăsanul rege înaintea lui şi coborî de pe podium.

— Conan! strigă Juma. Ia seama!

Acesta se întoarse de îndată, dar prea târziu. În clipa în care el coborâse de pe podium, Marele Şaman trecuse la fapte. Iute ca o cobră, toiagul lui îl atinsese uşor pe Conan, pe umăr, acolo unde, printre zdrenţele veşmântului, se zărea pielea. Saltul barbarului nu-l salvă. Pentru că prin trupul lui trecu o răceală de moarte, ca un venin ucigător. Mintea i se înceţoşa, capul îi căzu greu, în piept. Împleticindu-se pe loc, se prăbuşi cât era de lung. Piticul rege-zeu se smulse imediat din strânsoare.

Ultimul lucru pe care îl mai auzise cimerianul era urletul neomenesc al negrului, în vreme ce cădea sub mulţimea de trupuri gălbejite, care se năpustiseră asupra lui.

4. CORABIA OSÂNDIŢILOR

Mai rele decât orice erau căldura şi duhoarea dinăuntrul temniţei. Aerul închis, plin de miasme, era sufocant. Stăruia un iz groaznic, de trupuri năduşite, stând de-a valma. O mulţime de bărbaţi despuiaţi erau înghesuiţi într-o singură celulă groaznică, săpată în stâncă şi împrejmuită din toate părţile de blocuri uriaşe de piatră, ce cântăreau tone întregi. Cei mai mulţi dintre întemniţaţi erau meruvieni mărunţi şi măslinii, care zăceau fără să se plângă, fără să vorbească, fără să îi intereseze nimeni şi nimic. Se mai aflau acolo şi câţiva azweri bondoci, cu ochii mijiţi, dintre războinicii care păzeau valea sacră. Erau şi hyrkanieni, cu nasul coroiat. Şi tot acolo îşi împlinea osânda şi Conan, cimerianul, împreună cu prietenul lui negru, Juma. Când Marele şaman îi luase toată puterea, atingându-l cu toiagul vrăjit, iar zecile de străjeri îl copleşiseră pe Juma, *rimpoche,* înfuriat peste poate, poruncise să li se dea ce mai grea pedeapsă celor doi nesăbuiţi, pentru nemaiauzita lor crimă.

Însă în Shamballah, cea mai grea pedeapsă nu era moartea, pentru că meruvienii credeau că astfel eliberezi spiritul celui ucis şi el se va reîncarna. Socoteau că sclavia este mult mai cumplită, pentru că îl înjosea pe om şi îi murdărea sufletul. Astfel, cei doi viteji au fost osândiţi la sclavie pe viaţă.

Numai gândindu-se la asta, Conan scrâşnea ca o fiară în cuşcă, iar ochii îi fulgerau pe sub coama de păr des, negru, tăiat drept. Alături de el, legat cu lanţuri groase, Juma chicotea, amuzat de mânia cimerianului. Barbarul se uita chiorâş la prietenul lui, care dădea dovadă de o voioşie neostoită. Pentru un cimerian născut în libertate, sclavia era într-adevăr, o osândă de neîndurat.

Pentru kuşit însă, nu era un lucru nou. Vânzătorii de sclavi îl luaseră pe Juma de mic, din braţele mamei sale, ducându-l departe de junglă, ca să îl vândă în piaţa de sclavi, din regatul Şem. Câtăva vreme muncise pe plantaţii, la o fermă şemitiană. Apoi, pe măsură ce trupul lui devenea tot mai vânjos, mai

puternic, fusese vândut ca ucenic gladiator, pentru luptele din arenele regatului Argos. Ca răsplată pentru izbânzile lui de la sărbătorirea victoriei regelui argosian Milo, împotriva regelui Ferdrugo, din ţara vecină, Zingara, Juma fusese eliberat. Un timp trăise printre numeroasele seminţii hiboriene, din furt sau îndeplinind tot felul de slujbe, care de care mai dubioase. Apoi o pornise spre est, către Turan, unde, cu statura lui uriaşă şi vitejia lui pe câmpul de luptă îşi cucerise un loc de cinste în trupele de mercenari ale regelui Yildiz.

Iar acolo îl cunoscuse pe Conan. De la bun început se înţeleseseră de minune. Erau cei mai înalţi războinici dintre toţi străinii năimiţi, amândoi se născuseră în ţări îndepărtate şi erau singurii din neamul lor în toată armata turaniană. Iar prietenia lor statornică îi dusese acum tot pe amândoi în ocnele din Shamballah şi curând aveau să cunoască din plin înjositoarea viaţă de sclav: să fie siliţi să stea despuiaţi în piaţa publică, pipăiţi şi cercetaţi din cap până-n picioare de cumpărători, în vreme ce vânzătorul de sclavi avea să urle din răsputeri ce putere nemaiauzită aveau cei doi.

Zilele se târau înnebunitor de încet, precum şerpii schilodiţi, care îşi trag după ei, prin praf, cozile rupte şi uscate. Conan, Juma şi ceilalţi dormeau, se trezeau, primeau raţiile de orez în boluri mici, de lemn, împărţite cu zgârcenie de supraveghetori. Îşi petreceau cât era ziua de lungă moţăind pe apucate sau ciorovăindu-se între ei.

Barbarul era foarte curios să afle mai multe despre meru-vieni, pentru că în toate călătoriile sale, de-a lungul şi de-a latul pământului, nu întâlnise niciodată un popor asemănător. Ei trăiau în acea vale ciudată întocmai ca şi străbunii lor, de la în-ceputul veacurilor. Nu aveau nici o legătură cu restul lumii şi nici nu erau dornici să cunoască alte neamuri.

Conan se împrieteni în cele din urmă cu un meruvian pe nume Tashudang, de la care mai deprinse câte ceva din graiul lor cântat. Când îl întrebă de ce îl considerau pe regele lor zeu, Tashudang îi răspunse că regele trăise zece mii de ani, căci spiritul lui se reîncarna în diferite trupuri, de fiecare dată când părăsea carnea muritoare. Cimerianul se îndoia de asta, pentru că ştia prea bine că şi în alte ţări, regii răspândeau asemenea poveşti mincinoase. Dar, prudent, îşi păstră părerea doar pentru

el. Când meruvianul începu să se plângă, temător şi umil, de tirania regelui şi a şamanilor lui, Conan îl întrebă:

— Păi atunci de ce nu vă adunaţi voi, cei din popor, laolaltă şi nu-i azvârliţi pe becisnicii ăştia în marea Sumeru Tso, iar apoi să vă cârmuiţi după placul vostru? Cei din neamul meu aşa ar face, dacă s-ar găsi vreunul care să-ncerce să ne împileze!

Tashudang părea îngrozit de cuvintele lui.

— Nu ştii ce vorbeşti, veneticule! Cu multe secole în urmă, după cum povestesc preoţii, ţara noastră era mult mai mare decât în ziua de azi. Se întindea de pe crestele munţilor Himelias până pe vârfurile Talakma – da, da, era un podiş nesfârşit, acoperit cu zăpadă şi mereu răscolit de viscole. I se spunea Acoperişul Lumii. Însă Yama, regele tuturor duhurilor, a hotărât să plămădească valea asta pentru noi, poporul ales de el, ca să trăim aici până la sfârşitul veacurilor. Prin vrăji neasemuite, a făcut ca pământul să se adâncească. Lutul s-a cutremurat din temelii, bubuind precum glasul a zeci de mii de tunete asurzitoare, lava a ţâşnit prin crăpăturile lui, munţii s-au năruit, iar pădurile s-au mistuit în flăcări. Când totul s-a sfârşit, ţinutul dintre munţi arăta aşa cum l-ai cunoscut şi tu. Era de-acum o vale caldă, cu plante şi animale venite din ţările calde să se statornicească aici. Apoi Yama i-a zămislit pe primii meruvieni şi le-a dat dezlegare să rămână în locurile astea, pentru totdeauna. I-a ales pe preoţi drept conducători şi învăţători ai poporului meu. Uneori, şamanii îşi mai uită de datoria lor şi ne asupresc, de parcă n-ar fi decât tot nişte muritori de rând, sortiţi ispitelor. Dar porunca lui Yama a rămas aceeaşi pentru noi, aşa că-i ascultăm şi ne supunem. Dacă ne-am împotrivi, vraja lui Yama s-ar spulbera, iar ţinutul ăsta s-ar ridica iar, prefăcându-se în creastă de munte şi într-un pustiu îngheţat. Aşa că, oricât ne-ar împila ei, nu am cuteza să ne ridicăm împotriva şamanilor.

— Păi, mormăi Conan, dacă becisnicul ăla umflat ca o bute este zeul vostru…

— Vai, nu huli! se sperie Tashudang, cu ochii ieşiţi din orbite de spaimă. Să nu mai spui asta! El este singurul fiu adevărat al marelui zeu Yama. Iar când îşi cheamă tatăl, zeul vine!

Tashudang îşi îngropa faţa în mâini, iar Conan nu mai putu scoate nici măcar o vorbă de la el, în ziua aceea.

Meruvienii erau un popor ciudat. Dovedeau o stranie supuşenie, o deplină resemnare, care îi îndemna să se închine tăcuţi în faţa oricărui pretins semn de la zeii lor cruzi şi misterioşi. Orice încercare de a se împotrivi destinului lor, credeau că va fi pedepsită crunt, dacă nu imediat, atunci la viitoarea lor reîncarnare.

Nu era prea uşor să scoţi de la ei vreo vorbă despre toate astea, însă tânărul cimerian se ţinea scai de capul lor. Mai întâi, pentru că voia să treacă mai repede zilele acelea nesfârşite. Iar apoi, pentru că nu avea de gând să rămână prea multă vreme sclav şi orice informaţie despre poporul acela ciudat şi regatul lui necunoscut putea să îi fie de mare folos atunci când el şi Juma aveau să fie liberi. Şi, în sfârşit, ştia din experienţă cât de important era să ştii măcar câteva cuvinte în limba băştinaşilor, atunci când călătoreai printr-o ţară străină. Cu toate că nu era o fire dornică de prea multă învăţătură, Conan deprindea repede limbile străine. Deja o rupea binişor în vreo şapte dialecte şi în câteva din ele chiar ştia să scrie.

Până la urmă sosi şi ziua blestemată în care supraveghetorii, îmbrăcaţi în veşminte din piele neagră, începură să îi zorească pe sclavi, cu biciurile groase, mânându-i spre ieşire.

— Acum să vedem cât or să dea pe hoitul tău prinţii din Ţara Sfântă, porc venetic ce eşti! scrâşni unul dintre ei, plesnindu-l cu putere pe Conan, cu gârbaciul.

Soarele dogoritor îi ardea spatele cimerianului ca un şfichi de foc. După atâta vreme de stat în întuneric, lumina crudă a zilei îl orbi în primele clipe. Când se sfârşi târgul de sclavi, îl duseră pe o galeră trasă lângă cheurile lungi, de piatră, ale cetăţii Shamballah. Barbarul îşi strânse pleoapele îndurerate de lumina puternică şi începu să ocărască în şoaptă. Aceasta era deci osânda pe care i-o hărăziseră: să tragă la vâslele galerei, până ce avea să moară.

— Treceţi jos, sub punte, jigodii spurcate! se răsti supraveghetorul de pe navă, pocnindu-l pe Conan cu dosul palmei peste falcă. Numai fiii zeului Yama pot păşi pe punte!

Fără să stea pe gânduri, cimerianul îşi repezi pumnul straşnic în pântecele burduhănos al celui ce-l lovise. Când acesta începu să gâfâie după aer, barbarul îl trosni iar drept în falcă, doborându-l pe punte, cât era de lung. În spatele lui, Juma

se prăpădea de râs şi se străduia să rupă rândul, ca să i se alăture.

Căpetenia străjerilor de pe corabie răcni un ordin. Într-o clipită, vreo doisprezece corăbieri meruvieni îndreptaseră vârfurile ameninţătoare ale suliţelor către Conan. Cimerianul rămase în mijlocul lor, rânjind fioros. Dar îşi stăpâni iute mânia, ştiind că orice altă mişcare i-ar fi adus moartea pe loc.

Peste supraveghetorul leşinat turnară o găleată cu apă. Acesta se ridică, şovăitor, în picioare, mergând împleticit, ca o focă, în vreme ce şiroaie de apă i se scurgeau pe faţa învineţită şi pe barba neagră, rară. Îl ţintui pe Conan cu o privire turbată de ură, apoi se potoli, privindu-l cu viclenie rău-prevestitoare.

Căpitanul tocmai poruncea corăbierilor:

— Ucideţi-l pe...

Dar supraveghetorul îl opri:

— Nu, nu-l ucideţi. Moartea ar fi prea uşoară pentru javra asta. O să-l fac eu să blesteme şi ziua în care s-a născut.

— Cum aşa, Gorthangpo? întrebă căpitanul.

Supraveghetorul se uită în cala vâslaşilor, de unde o sută de oameni sfrijiţi, despuiaţi, îl priveau cu ochi supuşi, îngroziţi. Erau înfometaţi şi slăbiţi, iar spinările lor purtau urmele a sute de lovituri de bici. Pe galeră se afla câte o banchetă de fiecare parte, lungă cât corpul vasului, pe care şedeau sclavii. Câteva vâsle erau puse în mişcare de doi oameni, altele de trei, după puterea şi starea fizică a fiecăruia. Supraveghetorul arătă spre o vâslă de pe la mijlocul navei, de care erau ferecaţi cu lanţuri trei bătrâni cărunţi, numai piele şi os.

— Legaţi-l de vâsla aceea! Mortăciunile alea nu se mai urnesc deloc. Daţi-le la o parte. Flăcăul ăsta are nevoie să-şi mai dezmorţească puţin braţele. O să-i facem loc, să nu-l încurce nimeni. Şi dacă n-o să ţină pasul cu ceilalţi, îi despic spinarea până la os!

În vreme ce Conan privea nepăsător, corăbierii desfăcură cătuşele celor trei vârstnici ferecaţi de vâslă. Nefericiţii ţipau ca din gură de şarpe, când marinarii cu braţe arse de soare îi aruncară peste bord. Atinseră apa cu un plescăit asurzitor şi se scufundară fără să mai lase în urma lor decât câţiva bulbuci care pieriră şi ei.

Barbarul fix legat în locul lor, să trudească de atunci înainte cât trei. În timp ce era îmbrâncit spre bancheta slinoasă, supraveghetorul îl privea cu răutate.

— Să vedem noi cum te descurci tu acum, băiete. O să tragi de vâslă şi iar o să tragi, până ce-o să simţi că-ţi plesneşte spatele... iar atunci o să tragi mai departe. Şi de fiecare dată când n-o să ţii pasul cu ceilalţi, o să-ţi aduc eu aminte ce-ai de făcut. Uite-aşa!

Braţul lui zvâcni, iar biciul se răsuci prin aer, apoi plesni straşnic umerii cimerianului. Acesta simţi o arsură cumplită, parcă îl împunsese un fier înroşit în foc. Însă Conan nici nu se clinti. Parcă n-ar fi simţiţi nimic, atât de mare era puterea voinţei sale.

Supraveghetorul mormăi ceva nedesluşit, apoi îl pocni din nou cu şfichiul. De data asta, colţul gurii lui Conan tresări, dar ochii lui priveau în gol, cu înverşunare. Urmă a treia lovitură, apoi a patra... Pe fruntea barbarului se prelingeau şuviţe de sudoare, îi intrau în ochi, usturându-l cumplit, în vreme ce tot spatele i se umplea de sânge. Însă el nu dădea nici un semn că ar fi suferit vreun pic.

Îl auzi pe Juma şoptind în spatele lui:

— Curaj!

Apoi, un ordin răsună de pe punte. Căpitanul voia să ridice ancora. Nemulţumit, supraveghetorul se văzu nevoit să îşi amâne plăcerea de a-l bate pe cimerian până să-l lase fără suflare.

Corăbierii dezlegară otgoanele cu care legaseră corabia de cheu şi traseră ancora. În cala unde se aflau vâslaşii, dar la pupa, ascuns în umbra unei pasarele care mergea de-a lungul vasului, pe deasupra şirului de sclavi, era un meruvian despuiat, în spatele unei tobe uriaşe. Când corabia se depărta de cheu, acesta ridică un mai de lemn şi începu să bată în tobă. La fiecare bătaie, sclavii se aplecau deasupra vâslelor, apoi se ridicau în picioare, odată cu ele, şi trăgeau cu putere, lăsându-se pe spate, până ce ajungeau din nou pe banchetă. Apoi le împingeau în jos, în faţă, şi iar o luau de la capăt. Curând, Conan prinse ritmul, iar Juma, legat de vâsla din spatele lui, la fel.

Barbarul nu mai fusese niciodată pe o corabie. În timp ce trudea, cercetă pe furiş chipurile sclavilor cu ochi supuşi, cu pielea vârstată de urmele de bici, care trudeau de zor pe banchetele îmbâcsite şi duhnind a murdărie. Galera era mai

pântecoasă, mai scobită la mijloc, unde erau aşezaţi sclavii. Bordul nu se ridica decât cu vreun metru deasupra apei. În faţă, la prova, unde erau corăbierii şi la pupa, unde se aflau cabinele ofiţerilor, puntea era mai înaltă. În mijlocul vasului se ridica un singur catarg. Pânze şi fungile erau strânse şi lăsate pe pasarela de deasupra locului vâslaşilor.

Când corabia părăsise de câtăva vreme porni, marinarii dezlegară şi ridicară pânzele, murmurând rugi către zei. Verga se ridica încet, cu câte o palmă odată. În timpul în care corăbierii o înălţau, pânza purpurie cu dungi aurii se desfăşura şi se întindea, cu plesnituri şi fâsâituri puternice. Vântul sufla prielnic, aşa că vâslaşilor li se dădu un răgaz pentru odihnă.

Cimerianul băgă de seamă că toată galera era alcătuită dintr-un lemn care, fie că aşa era el, fie din pricina murdăriei, părea de un roşu închis. Cum se uita Conan astfel, cu ochii pe jumătate închişi, din pricina luminii puternice, vasul îi părea îmbibat cu sânge. Apoi biciul se abătu peste spinarea lui, iar supraveghetorul, de pe pasarelă, urlă la el:

— Ţine-aici, să mai trândăveşti, putoare ce eşti!

O altă plesnitură îi crestă umerii. „Da”, îşi zise cimerianul, „cu-adevărat este o corabie îmbibată în sânge. În sângele sclavilor”.

5. LUNA TÂLHARILOR

Şapte zile încheiate, Conan şi Juma vâsliră trudnic, în vreme ce corabia îşi urma drumul ei pe apele mării Sumeru Tso, oprindu-se peste noapte în fiecare port al celor şapte cetăţi sacre ale regatului Meru: Shondakor, Thdgara, Auzakia, Issedon, Paliana, Throana, iar apoi – după ce încheia acest ocol pe mare – înapoi, la Shamballah. Chiar aşa voinici cum erau ei, nu mai aveau mult până ce munca lor chinuitoare avea să-i ducă la marginile disperării, căci şi muşchii lor vânjoşi păreau că îşi pierdu toată vlaga. Cu toate acestea, bătăile tobei şi şfichiul biciului îi îndemnau să meargă mai departe.

O dată pe zi, marinarii aduceau găleţi cu apă rece, sărată, şi le aruncau peste sclavii osteniţi şi plini de năduşeală. Şi tot o dată pe zi, când soarele se afla în crucea cerului, li se dădea câte un bol cu orez fiert şi o carafă mare cu apă sălcie.

Noaptea dormeau cu capul sprijinit pe vâsle. Truda animalică, înnebunitoare, ucidea orice sclipire de voinţă, îi prefăcea pe sclavi în nişte marionete.

Poate că aşa se putea nărui tăria sufletească a oricui, dar nu şi a lui Conan. Cimerianul nu avea de gând să se lase copleşit de soarta cruntă, precum supuşii meruvieni. Munca silnică, bătăile cu gârbaciul, murdăria care împuţea băncile, în loc să-i frângă cerbicia, sporea mânia mocnită din inima lui.

Când corabia se întoarse la Shamballah şi ancoră în portul mare, Conan ajunsese deja la capătul răbdării. Era o noapte întunecată şi liniştită. Luna nouă, deocamdată ca un iatagan subţire, de argint, se ivea la miazănoapte, răspândind o lumină pală, fantomatică. Curând avea să apună. Oamenii din nord i-ar fi spus „luna tâlharilor”, pentru că, profitând de lumina slabă, tâlharii, hoţii şi ucigaşii îşi puneau la cale isprăvile. Aplecaţi peste vâsle, prefăcându-se adormiţi, Conan şi Juma vorbeau cu meruvienii cum puteau să fugă.

Pe galeră, sclavii nu aveau lanţuri la picioare. Dar fiecare purta la mâini câte o pereche de cătuşe legate cu lanţuri, iar

lanţurile erau trecute printr-un inel de metal, prins de vâslă. Chiar dacă inelul acela se mişca de-a lungul vâslei, se oprea la capătul ei lat, iar la celălalt capăt mai era o vergea de fier, groasă, peste care inelul nu putea aluneca. Bine prinsă de capătul vâslei cu o ţepuşă de oţel, vergeaua era ca o contragreutate pentru partea lată a vâslei. De sute de ori încercase Conan rezistenţa lanţului său şi a cătuşelor, dar chiar cu puterea lui nemaipomenită, sporită de truda grea de şapte zile pe galeră, nici nu clintea fiarele groase. Însă acum, vorbind în şoaptă, cu grijă, le spunea celorlalţi sclavi cum puteau să evadeze.

— Dacă îl atragem pe Gorthangpo aici – le explica el –, îl putem face bucăţele numai cu unghiile şi cu dinţii. Iar el poartă la brâu toate cheile de la cătuşele noastre. În timp ce noi ne desfacem lanţurile, ar putea auzi corăbierii... Poate c-ar ucide câţiva din noi. Dar odată scăpaţi din lanţuri, îi copleşim, fără îndoială. O să fim cinci-şase, la fiecare marinar...

— Taci odată! îl opri cel mai apropiat meruvian. Nici să nu te gândeşti la aşa ceva!

— Cum? Nu vreţi? întrebă Conan, uluit la culme.

— Nici vorbă! Numai când aud despre o asemenea fărădelege, mi se înmoaie toate oasele!

— Şi mie la fel, încuviinţă un altul. Chinurile pe care le îndurăm noi ne-au fost date de către zei, drept pedeapsă pentru vreo greşeală dintr-o altă viaţă. Dacă ne-am împotrivi, n-am face decât să hulim pe cei din ceruri. Te rog din suflet, barbarule, nu-ţi mai bate gura cu asemenea cuvinte ticăloase şi supune-te cu umilinţă în faţa sorţii!

Numai că aşa ceva nici prin gând nu-i trecea lui Conan, şi nici Juma nu s-ar fi lăsat înfrânt fără să se lupte până la capăt. Însă meruvienii nu voiau să-i asculte cu nici un chip. Chiar şi Tashudang, de obicei foarte vorbăreţ şi prietenos spre deosebire de cei din neamul lui, îl imploră pe Conan să nu facă nimic care să-l înfurie pe Gorthangpo, supraveghetorul, sau să atragă asupra lor o pedeapsă şi mai grea decât cea pe care le-o ursiseră zeii.

Însă vorbele cimerianului au fost întrerupte de şfichiul biciului. Trezit de murmurul vocilor, Gorthangpo se furişase pe pasarelă, prin întuneric. Prinsese din zbor câteva cuvinte şi îşi dăduse seama că sclavii voiau să se răzvrătească. Iar acum, gârbaciul lui plesnea năprasnic umerii barbarului.

Dar Conan îndurase destul. Dintr-un salt, era în picioare. Prinse capătul biciului şi-l smulse din mâinile supraveghetorului. Acesta începu să strige după corăbieri.

Însă barbarul tot nu avea cum şa scoată inelul de fier de pe vâslă. Dar în disperarea lui, găsi într-o clipită o cale. Ridicată, vâsla se depărta de punte cam un metru şi jumătate. Aşa că înălţă capătul acesteia cât putu mai mult, se urcă pe bancă, ghemuindu-se, îşi propti umerii dedesubt, apoi zvâcni în sus, împingând cu toată puterea. Vâsla se frânse din lăcaşul de fier, trosnind. Imediat, Conan scoase inelul pe la marginea ruptă. Şi astfel avea la îndemână o bâtă de aproape trei metri şi vreo cinci kilograme greutate la fiecare capăt.

Cu prima lovitură năprasnică, Conan îl nimeri pe supra-veghetor drept în cap, dintr-o parte. Ţeasta acestuia se despică precum un pepene răscopt, împroşcând băncile sclavilor cu şiroaie de sânge şi bucăţi de creier. Apoi cimerianul sări pe pasarelă, să-i întâmpine pe marinari. Jos, pe locurile lor, meruvienii cei arşi de soare căzură în genunchi, rugându-se de iertare zeilor atât de necruţători. Numai Juma făcu întocmai ca barbarul.

Dar corăbierii erau tot meruvieni, trândavi şi nepăsători. Niciodată nu avuseseră parte de vreo răscoală a sclavilor, aşa că nici nu-şi închipuiau măcar că poate exista aşa ceva. Şi, oricum, se aşteptau la orice, dar nu la apariţia unui uriaş fioros, înarmat cu un ciomag de trei metri. Cu toate acestea, se încu-metară să vină după el, deşi pasarela era îngustă, aşa că nu se puteau apropia decât câte doi odată de Conan.

Iar barbarul se repezi spre ei, învârtind bâta în toate păr-ţile. Pe primul care îi ieşi în cale îl azvârli drept pe băncile sclavilor, cu sabia ruptă în două. Al doilea se alese cu capul crăpat. O suliţă se îndreptă spre pieptul lui gol, dar Conan o pară în ultima clipă, iar când lovi din nou, aruncă doi marinari deodată, de pe pasarelă. Unul se trezi cu coastele zdrobite, iar celălalt leşină, căzând peste camaradul lui.

După care, Juma urcă lângă cimerian. Bustul gol al kuşitu-lui lucea precum abanosul lăcuit, în lumina slabă a lunii, iar vâsla lui secera la meruvieni ca o coasă a morţii. Corăbierii, nepregătiţi să facă faţă unor astfel de diavoli, lăsară toată ruşinea deoparte şi o rupseră la fugă, adăpostindu-se în

cabinele de la pupa, unde căpitanul, trezit din somn pe neaş-teptate, încercă să bâlbâie şi el câteva porunci nedesluşite.

Conan se aplecă asupra cadavrului supraveghetorului şi căută cheile de la cătuşe. Le găsi imediat, îşi desfăcu apoi cătuşele, după care îl eliberă şi pe Juma.

O săgeată şuieră pe la urechea cimerianului şi se înfipse în catarg. Dar cei doi prieteni nu mai aveau de gând să lupte în continuare. Sărind de pe pasarelă, se repeziră printre vâslaşii topiţi de frică, apoi se aruncară în apele întunecate ale portului Shamballah. Câteva săgeţi vâjâiră în urma lor, dar luna aproape apusă lumina prea puţin, aşa că arcaşii nu puteau decât să tragă la întâmplare.

6. TUNELURILE SUBTERANE

Doi bărbaţi goi-puşcă ieşiră din mare şi se uitară împrejur, prin beznă. Se părea că înotaseră ore în şir, căutând să intre în Shamballah neobservaţi. Într-un târziu, găsiseră gura unui canal de scurgere pentru viituri. Juma încă mai târa după el vâsla cea ruptă, cu care îi înfruntase pe corăbieri. Conan o lăsase pe navă. Din când în când, câte o fâşie subţire de lumină intra în canal, prin vreun grilaj de pe strada pe sub care trecea viaductul. Dar lumina era atât de palidă – luna apusese deja – încât întunericul domnea mai departe, de nepătruns. Astfel, într-o beznă cumplită, cei doi mergeau în continuare prin apele murdare, căutând o cale de ieşire din tunelurile acelea.

Şobolani uriaşi chiţăiau şi fugeau în toate părţile, când oamenii treceau prin subterane. Li se vedeau ochii roşii lucind prin întuneric. Un astfel de animal îl muşcă pe Conan de gleznă, dar acesta prinse lighioana, îi frânse gâtul, apoi îl aruncă spre ceilalţi semeni ai lui. Aceştia se năpustiră degrabă, chiţăind de-ţi luau auzul, să se înfrupte din hoit, în vreme ce oamenii se grăbeau să străbată tunelurile întortocheate.

Până la urmă, Juma găsi o intrare secretă. Pipăind cu mâna de-a lungul peretelui umed, a dat din întâmplare peste un clenci şi a rămas uluit când a zărit blocul de piatră urnindu-se din loc, sub degetele lui. Cu toate că nici el, nici Conan nu ştiau unde anume ducea pasajul acela, o porniră la drum, căci se părea că urcă spre străzile oraşului.

În cele din urmă, după ce urcară o bună bucată de vreme, ajunseră la o altă uşă. Bâjbâiră pe pereţi, până ce Conan găsi un bonţ pe care apăsă. Uşa se dădu în lături, scârţâind din balamalele ruginite, iar cei doi fugari păşiră peste prag şi încremeniră de uimire.

Se aflau într-un balcon împodobit cu numeroase statui de zei şi demoni, într-un uriaş templu în opt colţuri. Pereţii sălii se înălţau mult deasupra acelui balcon, răsfrângându-se apoi într-o cupolă cu opt laturi. Conan îşi aduse aminte că mai văzuse el

astfel de turle la clădirile din oraş, dar nu se întrebase niciodată ce anume reprezentau.

Dedesubt, într-o parte a încăperii, era aşezată statuia unui colos, pe un soclu de marmură neagră, cu faţa spre un altar construit chiar în mijlocul camerei. Statuia avea vreo zece metri, iar coapsele îi erau în dreptul balconului unde stăteau Conan şi Juma. Era un idol uriaş, cioplit în piatră verde, asemănătoare cu jadul, deşi nu se găsise niciodată un bloc de jad atât de mare. Avea şase braţe, iar ochii lui erau închipuiţi din imense rubine.

Înaintea statuii, dincolo de altar, se zărea un tron din cranii omeneşti, întocmai ca acela pe care cimerianul îl văzuse la palatul regal, la venirea lui în Shamballah, însă mult mai mare. Iar nevolnicul rege-zeu al ţinutului Meru era cocoţat pe tronul acela. Când barbarul se uită mai atent la chipul statuii, apoi la cel al piticului rege, observă o asemănare ciudată între cei doi. I se ridică părul pe ceafă, de groază, neînţelegând ce taine întunecate se ascundeau în spatele acelei stranii asemănări.

Măritul *rimpoche* lua parte la un ritual. Şamani în rase de purpură şedeau la rând, îngenuncheaţi în jurul tronului şi al altarului, intonând rugăciuni străvechi şi descântece. În spatele lor, pe lângă pereţii încăperii, şiruri de meruvieni şedeau cu picioarele încrucişate, drept pe pardoseala de marmură. După bogăţia podoabelor şi veşmintelor lor, chiar dacă nu după demnitatea chipurilor, se ghicea că sunt dregătorii şi marii negustori ai regatului. Deasupra capetelor lor, de jur-împrejurul balconului, zeci de torţe răspândeau lumină, dar şi mult fum, în toată încăperea. Pe altar se aflau patru sfeşnice, fiecare purtând flacăra puternică a câte unui opaiţ. Iar aceste opaiţe îşi micşorau acum vâlvătaia şi se stingeau văzând cu ochii.

Pe altarul dintre tronul regal şi colosul de piatră verde, era răstignită o fată goală, mlădioasă, legată cu lanţuri subţiri, de aur. Era prinţesa Zosara.

Conan îşi înăbuşi un strigăt de mânie. Ochii lui albaştri aruncau fulgere când privi spre chipul pocit al ticălosului Jalung Thonpa şi spre Marele Şaman, Tanzong Tengri.

— Îi băgăm puţin în sperieţi, ce zici, Conan? şopti Juma, arătându-şi dinţii albi într-un surâs larg.

Cimerianul mormăi ceva, în semn de încuviinţare. Era sărbătoarea lunii noi, iar regele-zeu se cununa cu fiica regelui

Turanului, înaintea altarului statuii cu multe braţe, ce-l întruchipa pe Marele Cerber al Morţii şi Spaimelor, Yama, Stăpânul Tuturor Duhurilor Necurate. Ceremonia se ţinea după un ritual străvechi, scris în sacra Carte a Zeului Morţii. Gândindu-se la împreunarea sa, în public, cu fata turaniană, cea cu picioare lungi, scârbavnicul monarh al regatului Meru se clătina tâmp pe tronul lui de cranii, în vreme ce şamanii îmbrăcaţi în rase purpurii fonfăiau mai departe rugi străvechi.

Şi deodată, o întâmplare neaşteptată întrerupse sacra ceremonie. Doi uriaşi despuiaţi căzură de undeva, dintr-un balcon, pe pardoseala templului. Unul părea o statuie de bronz vie, a vreunul erou barbar, celălalt era un gigant cu picioare lungi, parcă sculptat din abanos. Preoţii amuţiră de groază, în timp ce demonii se năpustiră în mijlocul lor.

Conan apucă unul din sfeşnice şi îl azvârli drept în mijlocul şirului de şamani. Aceştia rupseră rândurile, ţipând ca din gură de şarpe, în vreme ce uleiul din opaiţ se împrăştia peste tot şi lua foc, aprinzându-le veşmintele lungi şi prefăcându-i în torţe vii. Barbarul aruncă apoi şi celelalte trei opaiţe, unul după altul, semănând spaimă şi zarvă printre cei din templu.

Juma se repezi spre soclul de unde regele îi privea cu ochiul cel teafăr, holbat de uimire şi teamă. Marele Şaman se întâlni cu negrul pe treptele de marmură şi ridică toiagul magic, să-l nimicească. Dar Juma încă avea la el vâsla ruptă şi îl lovi năprasnic. Toiagul de abanos se făcu ţăndări. A doua izbitură îl nimeri pe preot drept în pântece, rupându-l de la mijloc, aruncându-l, în agonie, printre şamanii înnebuniţi de groază şi arzând de vii, ca şoarecii.

Veni şi rândul regelui Jalung Thongpa. Rânjind ca un tigru la pândă, Juma urcă din câteva salturi pe piedestalul tronului. Numai că piticul cel laş nu mai era acolo, ci se afla acum în faţa statuii, cu braţele ridicate, invocând o rugăciune.

În timpul acesta, Conan ajunse la altar şi se aplecă asupra fetei înspăimântate, tremurând din toate încheieturile. Lanţurile subţiri, de aur, erau îndeajuns de puternice pentru ea, dar cimerianul puse unul pe genunchi şi trase straşnic de el. O verigă se întinse şi se rupse. Apoi Conan sfărâmă şi celelalte trei lanţuri şi o ridică în braţe pe prinţesa ce suspina, printre hohote. Se întoarse... dar tocmai în clipa aceea, o umbră ameninţătoare se ridică asupra lui.

Tresărind, se uită în sus şi îşi aminti ce-i spusese Tashu-dang: „Când îşi cheamă tatăl, acesta învie!”

Acum înţelese el pe deplin de ce meruvianul îi zisese aceste vorbe cu atâta groază. Pentru că, îndreptându-se spre el, în lumina pâlpâitoare a torţelor, braţele gigantului de piatră verde se mişcau. Rubinele ce îi ţineau loc de ochi îl *priveau* acum, sclipind de o inteligenţă diabolică.

7. ZEUL DE PIATRĂ ÎNVIE

Conan simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Scâncind ca un copil bătut, Zosara îşi îngropa faţa la pieptul lui şi-l prinse cu braţele pe după gât. Juma încremeni şi el pe piedestalul de marmură neagră, iar ochii îi ieşiră din orbite, amintindu-şi de cumplitele credinţe împărtăşite de cei din neamul lui. Statuia se trezea la viaţă.

În vreme cei ei stăteau şi priveau toate astea, fără să îşi poată reveni, zeul de piatră verde îşi mişcă un picior, cutremurând templul din temelii. Ochii lui îi aţinteau pe cei doi străini. Cele şase braţe se mişcau în toate părţile, precum picioarele unui păianjen uriaş. Apoi statuia începu să meargă. O talpă uriaşă se propti chiar pe altarul pe care fusese răstignită Zosara. Blocul de marmură neagră se crăpă, apoi se făcu pulbere sub greutatea lui.

— Pe Crom! îngăimă Conan. Chiar şi pietrele trăiesc în locul ăsta plin de nebuni! Vino, fată...

O înşfăcă pe Zosara şi sări de pe piedestal, pe pardoseala templului. Din spatele lui se auzi un scrâşnet asurzitor, de piatră izbind altă piatră. Statuia o porni mai departe.

— Juma! strigă Conan, căutându-l la iuţeală pe kuşit.

Negrul rămăsese ghemuit lângă tronul de marmură neagră. Iar de pe tron, piticul rege-zeu arăta cu braţul lui gras şi plin de podoabe lucitoare, spre Conan şi spre fată.

— Ucide-i, Yama! Ucide-i! Ucide-i! ţipa el cu voce piţigăiată.

Statuia se opri în loc, privind în jur cu ochii de rubin, până ce îl zări pe cimerian. Acesta era aproape înnebunit de spaimă, ca orice barbar superstiţios. Dar, tot ca orice adevărat barbar, uită de teamă, şi intră în luptă dreaptă cu cel de care îi era atât de frică. O lăsă pe fată deoparte şi săltă o bancă de marmură. Cu tâmplele zvâcnindu-i de încordare, o porni spre colosul ce se îndrepta către el. Juma răcnea din răsputeri:

— Nu, Conan! Fugi! Te vede!

Acum însă, Conan şedea chiar lângă talpa monstruoasă a idolului. Picioarele acestuia se ridicau deasupra cimerianului, precum coloanele unui templu gigantic. Barbarul săltă banca grea deasupra capului şi o azvârli spre piciorul de piatră. Banca se sfărâmă de glezna sculptată. Marmura se crăpă de la un capăt la altul. Atunci, cimerianul se apropie şi mai mult de piciorul monstrului, ridică iar banca deasupra capului şi o izbi de glezna uriaşă. De data asta, tăblia de marmură se făcu ţăndări. Dar piciorul nu fu decât ciobit. Conan se dădu repede înapoi, în vreme ce statuia mai făcea un pas imens.

— Conan! Fii atent!

Strigătul lui Juma îl făcu să se uite în sus. Colosul din piatră verde se apleca asupra lui. Ochii de rubin întâlniră privirea omului. Ce ciudat, să te uiţi în ochii unui zeu! Păreau nesfârşit de adânci – parcă ar fi oglindit umbrele nenumăratelor veacuri, de la începutul lumii. Dar undeva, în apele limpezi, ale rubinelor purpurii, sclipea o cruzime nepământeană. Când tânărul cimerian rămase privind în ochii zeului, simţi cum o răceală de moarte îl cuprinde. Nu mai putea nici să se mişte, nici să gândească...

Atunci, Juma, urlând ca un animal înnebunit de groază şi furie, sări de la locul lui. Zări braţele de piatră îndreptându-se spre prietenul lui, care stătea cu ochii holbaţi, ca fermecat, încă un pas şi Yama îl călca în picioare pe cimerianul ce părea stană de piatră.

Negrul era prea departe de ei, cât să poată interveni, dar, disperat şi turbat de mânie, încercă să facă totuşi ceva. Fără să zăbovească prea mult, îl înhaţă pe piticul rege-zeu, care se zvârcolea şi răcnea în zadar, şi îl aruncă în faţa cumplitului său părinte. Jalung Thongpa se răsuci prin aer şi, cu un bufnet surd, căzu pe pardoseala împodobită cu mozaicuri, chiar lângă piciorul idolului. Năucit de căzătură, becisnicul monarh se zgâia, îngrozit, cu ochiul lui teafăr. Apoi începu să urle groaznic, în vreme ce o talpă imensă se lăsa deasupra lui.

Trosnetul oaselor sfărâmate răsună sinistru în tăcerea apăsătoare. Piciorul zeului lunecă pe lespezile de marmură, lăsând o pată mare, stacojie, pe dalele lucitoare. Scrâşnind, titanul se aplecă de spate, îl ajunse pe Conan, apoi încremeni aşa.

Mâinile de piatră verde, ce se mişcau prin aer, cu degetele încârligate, rămaseră încremenite. Lucirile se stinseră în ochii de rubin. Iar trupul imens, cu şase braţe şi chip hidos, care cu o clipă înainte palpita de viaţă, rămase din nou stană de piatră.

Probabil că moartea regelui, care trezise acel spirit diavolesc din negurile neştiutelor puteri magice, destrămase blestemul ce lega duhul lui Yama de idolul verde. Sau poate că moartea regelui eliberase spiritul zeului morţii din întruparea sa pe pământ. Oricum, în clipa în care din Jalung Thongpa nu mai rămăsese decât o băltoacă de sânge, statuia încremenise.

Vraja care îi întunecase minţile lui Conan se rupse şi ea.

Năucit, tânărul războinic clătină din cap, să se dezmeticească. Se uită împrejur. Mai întâi o văzu pe prinţesa Zosara, care i se aruncă în braţe, plângând în hohote. În vreme ce braţele lui arse de soare o cuprinseră şi el simţi atingerea moale a părului ei negru, mătăsos, ce îi dezmierda gâtul, o nouă flacără i se aprinse în priviri, de data aceasta, de patimă. Cimerianul începu să râdă din toată inima. Juma veni şi el, în goană.

— Conan! Pe-aici toţi şi-au dat duhul sau au luat-o la sănătoasa! Cred că în ţarcul din spatele templului sunt cai. Acum avem prilejul să scăpăm din ţara asta blestemată!

— Aşa-i! Pe Crom, o să fiu tare mulţumit când o să las în urmă praful drumurilor din regatul ăsta ticălos, mormăi barbarul, smulgând rasa purpurie a Marelui Şaman, ca să o acopere pe prinţesa goală.

O luă în braţe şi ieşi din templu, simţind tot timpul căldura şi moliciunea plăcută a trupului ei tânăr, lipit de pieptul lui.

O oră mai târziu, după ce se depărtaseră îndeajuns, ca să scape de urmăritori, opriră caii la o răscruce de drumuri, să se sfătuiască încotro să o apuce. Conan se uită spre stele, cumpăni în minte cam pe unde se aflau şi arătă cu mâna:

— Într-acolo!

Juma ridică dintr-o sprânceană, nedumerit.

— Spre nord?

— Mda, spre Hyrkania, râse Conan. Ai uitat oare că tot trebuie s-o ducem pe prinţesă mirelui ei?

Juma se încruntă şi mai mult, nepricepând, căci vedea prea bine cum braţele albe, mlădioase, ale Zosarei, erau încolăcite pe după gâtul prietenului său, iar capul fetei se spri-

jinea, cu dragoste, pe umărul lui puternic. Păi, şi-atunci, de ce s-o ducă mirelui ei? Clătină din cap, grozav de nedumerit. N-avea să-i priceapă niciodată pe cimerienii ăştia! Dar îl ascultă pe Conan şi îşi îndemnă calul s-o ia spre înalţii munţi Talakma, ce se ridicau ca un zid, despărţind nemaivăzutul regat Meru, de stepele pustii ale Hyrkaniei.

O lună mai târziu, intrau în tabăra lui Kujula, Marele Han al nomazilor kuigari. Dar atunci arătau cu totul altfel faţă de cum erau când părăsiseră cetatea Shamballah. În satele din sudul masivului Talakma, vânduseră verigile lanţurilor de aur, care atârnau încă la gleznele şi mâinile prinţesei Zosara. De fapt, le schimbaseră pe haine mai potrivite pentru mersul prin munţii înzăpeziţi şi prin câmpiile răscolite de vânturi reci. Aveau acum căciuli de blană, haine din piei de capră, cioareci groşi, din lână netoarsă şi încălţări de drum lung.

Când o duseră pe Zosara în faţa mirelui ei, hanul cel chipeş, cu barbă neagră, deasă, încinse un ospăţ regesc. Nici nu ştia cum să le mulţumească şi-i răsplăti pe cei doi războinici din belşug. După un popas binevenit, de vreo câteva zile, îi trimise înapoi în Turan, încărcaţi cu daruri scumpe şi cu pungi de galbeni.

După ce se depărtară bine de tabăra hanului Kujula, Juma îi spuse prietenului său:

— Frumoasă fată, Zosara... Mă întreb de ce n-ai ţinut-o pentru tine. Doar şi ea te sorbea din ochi de drag...

Conan zâmbi, enigmatic.

— Mda, aşa-i. Dar eu unul nu-s încă pregătit să mă aşez într-un loc, să-mi găsesc tihna într-o casă... Iar Zosara o să fie mult mai mulţumită cu viaţa îndestulată şi cu odoarele pe care i le dăruie Kujula, decât ar fi fost cu mine, galopând zi şi noapte prin stepe, suferind de arşiţă, de frig, hăituită de lupi şi vrăjmaşi de tot felul.

Chicoti, încântat.

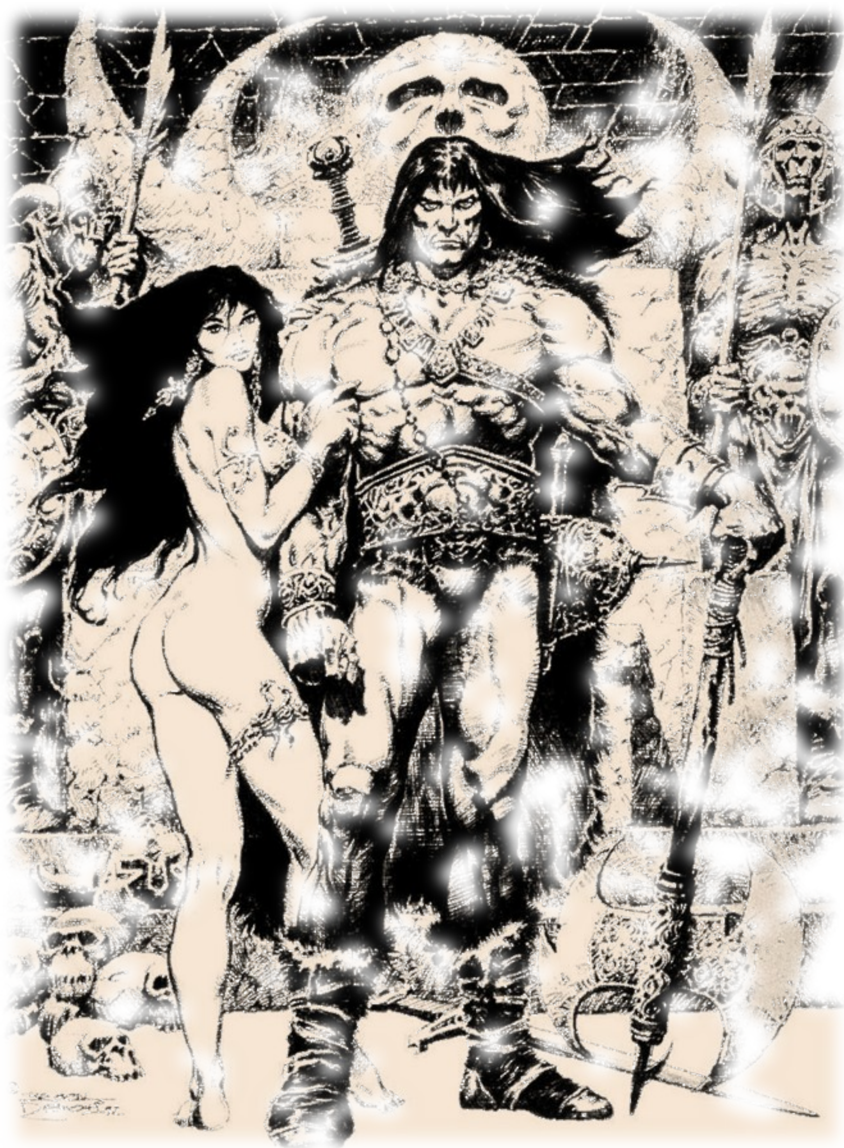
— Şi, pe deasupra, chiar dacă Marele Han încă nu ştie, moştenitorul lui este deja pe drum.

— Da' tu de unde ştii asta? se minună negrul.

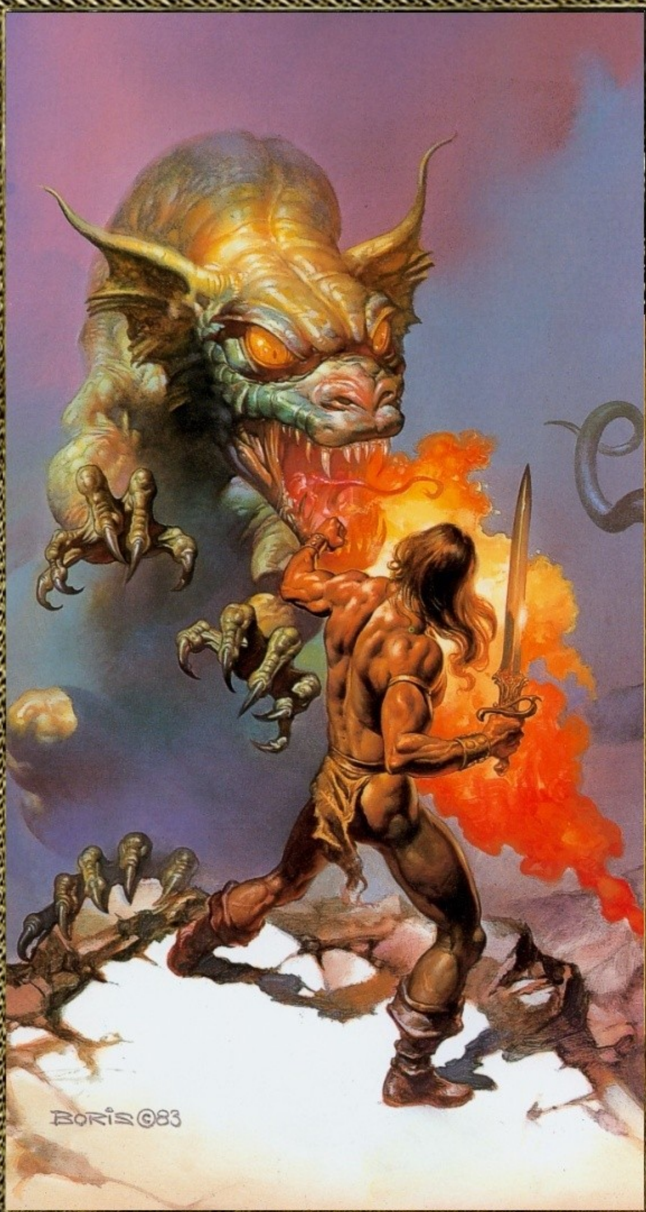
— Mi-a spus mie prinţesa, chiar înainte de a pleca.

Juma rosti ceva nedesluşit pe limba lui, apoi izbucni în hohote de râs:

— Auzi la el!... De-acum încolo eu unul o să ştiu că niciodată nu trebuie să-ţi pui mintea cu un cimerian!

BORIS ©83